JULES VERNE

ÎN FAȚA STEAGULUI

JULES VERNE

Jules Verne

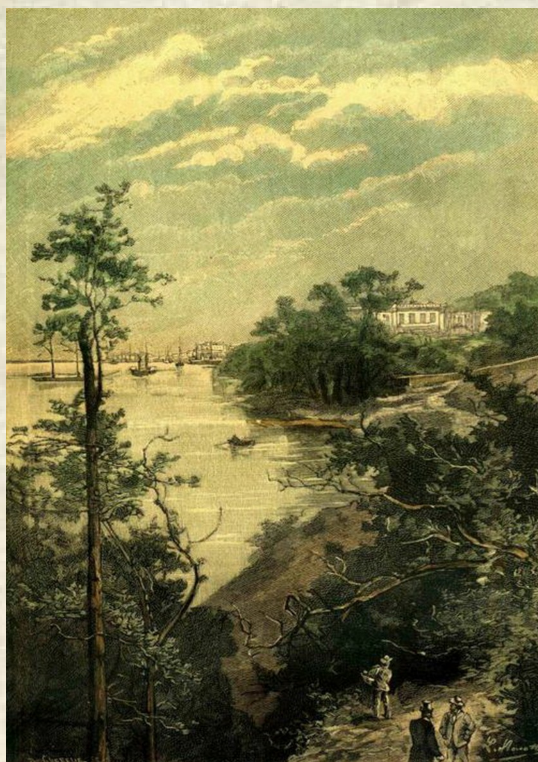
ÎN FAŢA STEAGULUI

În Româneşte de
ION HOBANA

Ilustraţii originale de Léon BENETT

Titlul original
JULES VERNE
FACE AU DRAPEAU
1896

I
HEALTHFUL-HOUSE

Pe cartea de vizită pe care o primi directorul sanatoriului Healthful-House în ziua aceea, adică în 15 iunie 1890, era scris corect acest simplu nume, fără blazon şi fără coroană: CONTELE D'ARTIGAS.

Dedesubt, în colţul cărţii de vizită, cineva adăugase cu creionul următoarea adresă: „La bordul goeletei *Ebba,* ancorată în New-Berne, Pamplico-Sound”. Capitala Carolinei de Nord – unul din cele patruzeci şi patru de state ale Uniunii în acea vreme – este Raleigh, oraş destul de important, situat spre interiorul provinciei, la o distanţă de vreo sută cincizeci de mile de coastă. Tocmai graţie poziţiei sale centrale a ajuns acest oraş reşedinţa provinciei; sunt alte oraşe la fel de importante, altele îl depăşesc chiar din punct de vedere industrial şi comercial, cum ar fi de pildă Wilmington, Charlotte, Fayetteville, Edenton, Washington, Salisbury, Tarboro, Halifax, New-Berne. Acesta din urmă se ridică la capătul estuarului râului Neuze, care se varsă în Pamplico-Sound – un fel de vast lac marin, ocrotit de insulele şi de insuliţele litoralului Carolinian, care alcătuiesc un dig natural.

Directorul lui Healthful-House n-ar fi ghicit pentru nimic în lume din ce motiv primea această carte de vizită, dacă ea n-ar fi fost însoţită de un bilet în care se cerea pentru contele d'Artigas permisiunea de a vizita spitalul său. Acest personaj îşi exprima nădejdea că directorul va binevoi sa-i satisfacă cererea, îngăduindu-i să se prezinte chiar în dupămasa aceea în tovărăşia căpitanului Spade, comandantul goeletei *Ebba.*

Dorinţa unui străin de a pătrunde în interiorul lui Healthful-House, care avea pe atunci mare faimă şi era un sanatoriu foarte căutat de bolnavii bogaţi din Statele Unite,

părea foarte firească. Şi alţi străini, care nu purtau un nume atât de răsunător ca al contelui d'Artigas, vizitaseră această instituţie şi nimeni nu-şi cruţase complimentele la adresa directorului. Acesta se grăbi să acorde autorizaţia cerută şi răspunse că se va considera onorat, deschizând porţile sanatoriului pentru contele d'Artigas.

Healthful-House, care avea un personal ales şi se bucura de concursul unor medici dintre cei mai renumiţi, era o instituţie particulară. Nu ţinea de administraţia spitalelor şi ospiciilor, totuşi era controlată de stat şi oferea toate condiţiile de confort şi de igienă, necesare instituţiilor de acest fel, destinate să primească o clientelă bogată.

Cu greu s-ar fi putut găsi o poziţie mai fericită pentru un spital decât cea de care se bucura Healthful-House. Pe coasta unei coline se întindea un parc de 200 de acri, în care creşteau esenţele minunate ce se găsesc din belşug în America septentrională[1], la o latitudine egală cu cea a insulelor Canare şi a Maderei. La poalele parcului se deschidea estuarul larg al râului Neuze, răcorit neîncetat de brizele lui Pamplico-Sound şi de vânturile venite din largul mării, de deasupra barajului îngust al litoralului.

La Healthful-House, unde bolnavii bogaţi erau îngrijiţi în condiţii igienice fără cusur, erau tratate în general bolile cronice; totuşi, administraţia nu-i refuza pe cei care sufereau de tulburări intelectuale, când aceste afecţiuni nu păreau a fi incurabile.

De optsprezece luni, un personaj foarte cunoscut se afla internat aici sub o observaţie cu totul specială, împrejurare care era menită să atragă atenţia asupra sanatoriului Healthful-House şi motiva, poate, vizita contelui d'Artigas.

Personajul pomenit era un francez, Thomas Roch, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani. Nu încăpea nicio îndoială că omul acesta suferea de o boală mintală. Totuşi, până atunci specialiştii în boli nervoase nu putuseră constata la el pierderea definitivă a facultăţilor intelectuale. Era foarte evident că, în ce priveşte actele cele mai simple ale vieţii

---

[1] Septentrional – adjectiv de origine franceză, cu sensul de nordic, (n.r.).

de toate zilele, era lipsit de o justă noţiune a lucrurilor. Totuşi raţiunea sa rămânea întreagă, puternică, invulnerabilă, când se făcea apel la geniul său – şi toată lumea ştie că geniul şi nebunia sunt prea adesea învecinate. E adevărat că facultăţile sale afective şi senzoriale fuseseră serios zdruncinate. Ori de câte ori ar fi trebuit să intre în funcţiune, nu se manifestau decât prin delir şi incoherenţă. Memoria îl trăda atenţia, nu se mai putea concentra, conştiinţa şi judecata dispăreau. În aceste momente Thomas Roch nu mai era decât o fiinţă fără judecată, neajutorată, lipsită de acel instinct natural al conservării pe care-l găsim până şi la animale, astfel încât era nevoie să-i porţi de grijă ca unui copil pe care nu-l poţi pierde din. Ochi. Iată de ce, în pavilionul nr. 17, pe care-l ocupa în partea de jos a parcului lui Healthful-House, paznicul său era obligat să-l supravegheze zi şi noapte.

Când nu este incurabilă, nebunia obişnuită nu poate fi vindecată decât prin mijloace morale, căci medicina şi terapeutica sunt neputincioase împotriva ei şi specialiştii le-au recunoscut de mult ineficacitatea. Dar oare aceste mijloace morale puteau fi aplicate în cazul lui Thomas Roch? Lucru îndoielnic, chiar în mediul liniştit şi sănătos de la Healthful-House. Într-adevăr, neliniştea, schimbările de dispoziţie, iritabilitatea, ciudăţeniile de caracter, tristeţea, apatia, refuzul de a se îndeletnici cu ocupaţii serioase sau de a se distra, toate aceste diverse simptome erau foarte evidente la pacientul nostru. Ele n-ar fi putut înşela niciun medic şi niciun tratament nu părea în stare să le vindece sau să le diminueze intensitatea.

S-a spus pe drept cuvânt că nebunia înseamnă subiectivitate excesivă, adică o stare în care spiritul e preocupat prea mult de îndeletnicirile sale interioare şi insuficient de impresiile venite din exterior. La Thomas Roch, indiferenţa aceasta era aproape absolută. Nu trăia decât în interiorul propriei sale persoane, pradă unei idei fixe, a cărei obsesie îl adusese în starea în care se afla. Era puţin probabil, dar nu imposibil ca o anumită împrejurare sau un şoc să-l proiecteze în exterior, să-l „exteriorizeze”,

ca să folosim un cuvânt destul de exact.

Se cuvine să povestim acum în ce împrejurări îşi părăsise ţara acest francez, ce interese îl atrăseseră în Statele-Unite şi de ce considerase guvernul federal prudentă şi necesară internarea lui în această casă de sănătate, unde tot ce avea să-i scape în mod inconştient în cursul crizelor bolii trebuia să fie notat cu o deosebită grijă.

Cu un an şi jumătate în urmă, ministrul Marinei de la Washington primise o cerere de audienţă în legătură cu o comunicare pe care voia să i-o facă numitul Thomas Roch.

Acest nume era de-ajuns pentru ca ministrul să înţeleagă. Deşi ştia despre ce fel de comunicare era vorba şi ce pretenţii o vor însoţi, el nu şovăi o clipă să acorde numaidecât audienţa.

Într-adevăr, renumele de care se bucura Thomas Roch era atât de mare, încât, plin de grijă faţă de interesele a căror reprezentare îi fusese încredinţată, ministrul nu putea să nu primească un astfel de solicitator şi să ia cunoştinţă de propunerile pe care voia să i le înainteze personal.

Thomas Roch era un inventator, un inventator genial. Câteva descoperiri însemnate puseseră până acum în lumină personalitatea sa, în jurul căreia se făcea destulă vâlvă. Graţie lui, anumite probleme, de pură teorie până atunci, căpătaseră o aplicaţie practică. Numele său era cunoscut în lumea ştiinţei. Thomas Roch ocupa un loc de prim rang printre savanţi. Vom urmări treptat necazurile, supărările, decepţiile, chiar insultele cu care fusese împroşcat de diferiţi ziarişti glumeţi şi care îl făcuseră să ajungă la faza de nebunie care provocase internarea la Healthful-House.

Ultima lui invenţie în domeniul armamentului purta numele de *Fulguratorul Roch.* Dacă ar fi fost să i se dea crezare, acest aparat avea o superioritate atât de mare asupra oricăror alte arme, încât statul care l-ar fi dobândit ar fi devenit stăpân absolut pe uscat şi pe mare.

Sunt binecunoscute greutăţile de care se lovesc inventatorii când e vorba de invenţiile lor, mai ales când încearcă, să obţină adoptarea lor de către comisiile

ministeriale. Un mare număr de exemple – şi încă dintre cele mai vestite – sunt şi azi prezente în minţile tuturor. E inutil să stăruim asupra acestui punct, căci întâmplările de genul acesta au uneori dedesubturi greu de limpezit.

Totuşi, în ce-l priveşte pe Thomas Roch, trebuie să recunoaştem că, asemeni celor mai mulţi dintre predecesorii săi, pretenţiile îi erau atât de exagerate, valoarea la care-şi preţuia noua armă atingea sume atât de colosale, încât era aproape cu neputinţă să tratezi cu el.

Trebuie să mai subliniem că faptul acesta avea o explicaţie: cu ocazia unor invenţii precedente, a căror aplicare dăduse roade bogate, fusese exploatat cu o îndrăzneală neobişnuită. Cum nu putuse să obţină de pe urma acelor invenţii profiturile la care era îndreptăţit, începuse să se acrească.

Devenise neîncrezător şi nu-şi mai oferea serviciile decât ştiind la ce se poate aştepta, voia să impună condiţii aproape inacceptabile, să fie crezut pe cuvânt şi, în orice caz, cerea, chiar înainte de începerea oricărei experienţe, o sumă de bani atât de mare, încât exigenţele lui părură inadmisibile.

Francezul acesta prezentă în primul rând Franţei *Fulguratorul Roch* şi expuse comisiei care avea calitatea să-i asculte comunicarea în ce consta invenţia lui. Era vorba de un fel de proiectil autopropulsat, de o fabricaţie cu totul deosebită, încărcat cu un explozibil compus din substanţe noi, care nu-şi produce efectul decât sub acţiunea unui focos, şi el nou.

În clipa în care, indiferent de felul cum fusese expediat, acest aparat exploda, fără să atingă ţelul vizat, ci la o distanţă de câteva sute de metri, acţiunea sa asupra straturilor atmosferei era atât de puternică, încât orice obiectiv – să zicem un fort descoperit sau o navă de război – ar fi fost distrus, pe o rază de zece mii de metri pătraţi. Acesta era şi principiul obuzului pe care-l folosea tunul pneumatic Zalinski, experimentat cu puţin înainte, dar rezultatele promise de Roch aveau să fie cel puţin însutite.

Dacă Fulguratorul ar fi avut într-adevăr o putere atât de

mare, el ar fi asigurat ţării sale superioritatea ofensivă sau defensivă. Dar oare inventatorul nu exagera – deşi îşi dovedise capacitatea cu prilejul unor alte aparate al căror randament era incontestabil? Numai experienţele ar fi putut demonstra acest lucru. Dar Thomas Roch se încăpăţâna să nu consimtă la aceste experienţe decât după ce va fi obţinut milioanele pe care le cerea în schimbul Fulguratorului său.

E de la sine înţeles că, încă de atunci, intervenise un oarecare dezechilibru în facultăţile intelectuale ale lui Thomas Roch. El nu mai avea stăpânire deplină asupra funcţiilor sale cerebrale. Îţi dădeai seama că intrase pe un făgaş care avea să-l conducă treptat la nebunia definitivă. Niciun guvern n-ar fi putut accepta să trateze în condiţiile pe care dorea el să le impună.

Comisia franceză fu nevoită să întrerupă orice tratative şi ziarele, chiar cele care exprimau opinia opoziţiei radicale, trebuiră să admită că era greu să dai curs acestei probleme. Propunerile lui Thomas Roch fură respinse, fără teamă de altfel că un alt stat le-ar fi putut accepta.

Datorită subiectivităţii excesive, care de atunci nu înceta să crească în sufletul atât de adânc zguduit al lui Thomas Roch, nimeni nu trebuie să se mire că struna patriotismului său, destinsă din ce în ce mai mult, încetă la un moment dat să mai vibreze. Spre cinstea naturii umane, trebuie să repetăm că, în acea perioadă, Thomas Roch ajunsese într-o stare de inconştienţă. Singurul domeniu în care rămăsese acelaşi era cel ce se referea direct la invenţia sa. În această direcţie, nu-şi pierduse nimic din capacităţile lui geniale. Dar în ce priveşte amănuntele cele mai obişnuite ale vieţii, prăbuşirea sa morală se accentua zilnic şi-l lipsea de răspunderea deplină a acţiunilor sale.

Aşadar, Thomas Roch fu respins. Poate că în momentul acela ar fi trebuit să fie împiedicat să-şi ducă invenţia în altă parte... Nimeni nu o făcu şi asta fu o greşeală.

Ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă. Sub imperiul unei irascibilităţi crescânde, sentimentele patriotice, care fac parte din însăşi esenţa oricărui cetăţean – care înainte

de a-şi aparţine lui aparţine ţării sale – aceste sentimente se stinseră în sufletul inventatorului decepţionat. Thomas Roch îşi îndreptă privirile spre alte ţări, trecu graniţa, uită un trecut de neuitat şi-şi oferi *Fulguratorul* Germaniei.

Acolo, odată cunoscute pretenţiile sale exorbitante, guvernul refuză să-i asculte comunicarea, în afară de aceasta, ministerul de război german era tocmai pe punctul de a examina fabricaţia unei noi arme balistice şi se crezu în drept să nu se sinchisească de proiectul inventatorului francez.

În sufletul acestuia, alături de mânie, încolţi atunci ură – o ură instinctivă împotriva umanităţii – mai ales după ce şi demersurile pe lângă consiliul Amiralităţii britanice suferiră un eşec. Cum englezii sunt oameni practici, nu-l respinseră de la început pe Thomas Roch, ci sondară ce gândeşte şi încercară să-l convingă. Dar Thomas Roch nu voia să audă nimic. Secretul său valora milioane şi era hotărât să obţină aceste milioane sau să nu cedeze nimănui secretul. În cele din urmă, Amiralitatea rupse tratativele cu el.

În aceste împrejurări, adică într-o perioadă când tulburările lui mintale creşteau zi de zi, Thomas Roch făcu o ultimă încercare pe lângă guvernul american, aproximativ cu un an şi jumătate înainte de începutul întâmplării de faţă.

Americanii, oameni cu şi mai mult simţ practic decât englezii, nu se tocmiră pentru *Fulguratorul Roch,* căruia, dat fiind renumele de care se bucura chimistul francez, îi recunoşteau o valoare excepţională. Considerând pe bună dreptate că Roch este un om genial, luară măsuri justificate de starea sănătăţii sale, cu gândul de a-l indemniza mai târziu într-o proporţie echitabilă.

Deoarece Thomas Roch dădea dovezi evidente de alienaţie mintală, în însuşi interesul invenţiei sale, administraţia, consideră oportun să-l interneze.

După cum se ştie, Thomas Roch nu fu dus la balamuc, ci la Healthful-House, care prezenta toate garanţiile pentru tratamentul bolii sale. Şi totuşi, deşi nu-i lipseau îngrijirile cele mai atente, până în momentul de faţă scopul nu fusese

atins.

Încă o dată – căci este cazul să stăruim asupra acestui aspect – ori de câte ori atenţia lui Thomas Roch, chiar în starea de inconştienţă în care se afla, era îndrumată spre descoperirile sale, îşi venea în fire. Atunci se însufleţea, vorbea cu hotărârea unui om sigur de el şi cu o autoritate care impunea tuturor. Cu o elocvenţă înflăcărată, descria însuşirile minunate ale *Fulguratorului* şi rezultatele lui cu adevărat extraordinare. Cât despre natura explozibilului şi a focosului, despre elementele care îl compuneau, despre fabricarea lor, despre finisajul de care aveau nevoie se încăpăţâna să păstreze o rezervă din care nimic nu-l putea scoate. O dată sau de două ori până atunci, în toiul unei crize, toată lumea crezu că secretul avea să-i scape şi se luară toate măsurile de precauţiune... Dar în zadar. Dacă Thomas Roch nu mai avea instinctul propriei sale conservări, în schimb îşi asigura conservarea descoperirii sale.

Pavilionul 17 din parcul de la Healthful-House se afla în mijlocul unei grădini înconjurate de un gard viu, în care Thomas Roch se putea plimba sub supravegherea unui paznic. Acesta locuia în acelaşi pavilion cu el, dormea în camera lui, îl observa zi şi noapte şi nu-l părăsea nicio clipă. Îi pândea cele mai neînsemnate cuvinte, rostite în cursul unor halucinaţii care se produceau în general în starea intermediară dintre veghe şi somn, ba îl pândea chiar şi când visa.

Paznicul lui Roch se numea Gaydon. Puţin timp după internarea inventatorului, aflând că se căuta un supraveghetor care să vorbească bine limba acestuia, Gaydon se prezentase la Healthful-House şi fusese primit.

În realitate, pretinsul Gaydon era un inginer francez, cu numele de Simon Hart, care se afla de mai multă vreme în serviciul unei societăţi de produse chimice din New-Jersey. Simon Hart, un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, avea o frunte largă, străbătută de cuta caracteristică celui care ştie să observe şi o atitudine hotărâtă, dovedind energie şi perseverenţă. Foarte priceput în diferitele probleme de care

ţine perfecţionarea armamentului modern, precum şi în invenţiile, care ar putea să-i modifice valoarea, Simon Hart ştia tot ce se realizase în materie de explozibile, care în acea epocă depăşeau cifra de o mie o sută – şi aprecia cu atât mai mult un om ca Thomas Roch. Convins de puterea *Fulguratorului,* Hart nu se îndoia că Roch ar fi fost în posesia unei arme în stare să schimbe orice condiţii de război pe mare sau pe uscat, fie în ofensivă, fie în defensivă. El mai ştia că nebunia respectase în Roch pe omul de ştiinţă şi că în creierul său, lovit numai în parte, strălucea încă o lumină, ba chiar o flacără – şi anume flacăra geniului. În aceste împrejurări îi trecu prin minte următoarea idee: dacă în timpul crizelor Roch şi-ar fi dezvăluit taina, invenţia acestui francez ar fi putut servi interesele unei alte ţări decât Franţa. Iată de ce se hotărî să se prezinte în calitate de paznic al lui Roch, dându-se drept un american foarte familiarizat cu limba franceză. Pretinse că trebuia să facă o călătorie în Europa, îşi dădu demisia şi-şi schimbă numele. Pe scurt, servită de împrejurări favorabile, propunerea lui fu primită şi iată de ce Simon Hart funcţiona de cincisprezece luni în calitate de supraveghetor al pacientului de la Healthful-House.

Această hotărâre era o dovadă de devotament patriotic rar şi nobil, dat fiind că era vorba de o slujbă penibilă pentru un om din categoria şi având educaţia lui Simon Hart. Dar nu trebuie să uităm că inginerul nu înţelegea nicidecum să-l jefuiască pe Thomas Roch; dacă ar fi izbutit să surprindă taina invenţiei sale, l-ar fi lăsat desigur să se bucure de drepturile sale legitime.

De cincisprezece luni, Simon Hart – sau mai bine-zis Gaydon – trăia în preajma acestui nebun, observând, pândind, punând chiar întrebări, fără a fi ajuns însă la vreun rezultat. De altfel, mai mult ca oricând, era convins de importanţa descoperirii lui Roch. De aceea faptul de care se temea cel mai mult era ca nu cumva nebunia parţială a bolnavului său să degenereze într-o nebunie generală sau ca vreo criză definitivă să nu-l zdrobească împreună cu secretul lui.

Aceasta era situaţia lui Simon Hart şi misiunea căreia, în interesul ţării sale, jertfea întreaga fiinţă.

Totuşi, în ciuda atâtor decepţii şi necazuri, graţie unei constituţii viguroase, sănătatea lui Thomas Roch nu fusese compromisă. Mobilitatea sistemului său nervos îi îngăduise să reziste la numeroşi factori de distrugere. Inventatorul era un om de talie mijlocie, avea un cap puternic, o frunte largă, craniul voluminos, părul cărunt, privirea rătăcită uneori, dar vie, fixă şi autoritară, ori de câte ori un gând dominant făcea să-i strălucească o licărire în ochi, mustaţa deasă sub nasul cu nări palpitânde, o gură cu buze strânse, ca şi cum s-ar fi închis pentru a nu lăsa să le scape o taină, o expresie gânditoare – atitudinea unui om care a luptat îndelung şi care e hotărât să lupte încă.

Astfel era inventatorul Thomas Roch, închis într-unul din pavilioanele de la Healthful-House, neavând, poate, conştiinţa faptului că era închis, că era încredinţat supravegherii inginerului Simon Hart, devenit paznicul Gaydon.

II
CONTELE D'ARTIGAS

Cine era de fapt acest conte d'Artigas? Un spaniol?... Numele său părea să indice o asemenea origine. Totuşi, la pupa goeletei sale se putea citi în litere de aur numele *Ebba,* a cărui origine este pur norvegiană. Şi dacă cineva l-ar fi întrebat pe acest personaj cum se numea căpitanul *Ebbei,* ar fi răspuns – Spade, şeful echipajului – Effrondat, iar bucătarul-şef – Helim, toate aceste nume având provenienţe ciudat de disparate şi indicând naţionalităţi foarte diferite.

Dacă cineva ar fi examinat înfăţişarea contelui d'Artigas, s-ar fi putut opri, oare, la o ipoteză plauzibilă?... E greu de spus. Deşi culoarea pielii sale, părul foarte negru şi graţia atitudinii trădau o origine spaniolă, luată în întregime persoana sa nu prezenta, totuşi, caracterele specifice celor născuţi în peninsula Iberică.

Era un bărbat în vârstă de cel mult patruzeci şi cinci de ani, destul de înalt şi având o constituţie foarte robustă. Mersul lui liniştit şi impunător îi dădea înfăţişarea unui nobil hindus, în ale cărui vine ar fi curs sângele unor exemplare superbe din Malaezia. Dacă nu era rece din fire, în orice caz se silea să pară astfel, cu gesturile sale poruncitoare şi cu frazele lui scurte. Limba pe care o vorbeau în mod obişnuit el şi echipajul lui era unul din dialectele folosite în insulele din Oceanul Indian şi din mările învecinate. Este foarte adevărat însă că, ori de câte ori, în cursul peregrinărilor sale pe mare, se oprea pe litoralul Europei sau al Americii, contele d'Artigas se exprima în engleză cu o deosebită uşurinţă, trădându-şi originea străină doar printr-un uşor accent.

Nimeni nu ştia nimic şi nimeni n-ar fi îndrăznit să-i pună contelui d'Artigas vreo întrebare cu privire la trecutul său şi

la diferitele peripeţii ale unei existenţe dintre cele mai misterioase, nimeni n-ar fi îndrăznit să îl întrebe cum trăia în prezent şi ce provenienţă avea averea lui, evident foarte mare, o dată ce-i îngăduia să trăiască o viaţă fastuoasă de aristocrat; nimeni nu îndrăznea să-l întrebe care era reşedinţa sa obişnuită şi nici măcar care era portul de ataş al goeletei sale, atât de puţin comunicativ părea. N-ai fi zis că omul acesta e în stare să se compromită într-un interviu, nici măcar pentru a fi pe placul unor reporteri americani.

Nu se ştia despre el decât ce se afla din ziarele care semnalau prezenţa *Ebbei* în vreun port şi mai ales în porturile de pe coasta de răsărit a Statelor Unite. Într-adevăr, goeleta venea aici aproape periodic, ca să se aprovizioneze cu toate cele necesare pentru o navigaţie îndelungată. Ea făcea nu numai provizii de alimente, adică de făină, biscuiţi, bovine şi ovine vii, de vin, bere şi băuturi alcoolice, ci totodată provizii de haine, unelte, obiecte de lux şi de uz casnic, totul plătit la preţ ridicat, fie în dolari, fie în lire sau în alţi bani de provenienţă diferită.

Urmează de aici că, dacă nu se ştia nimic despre viaţa particulară a contelui d'Artigas, în schimb era foarte cunoscut în diferitele porturi de pe litoralul american, începând cu cele din peninsula Florida şi până la cele din Noua Anglie.

Iată de ce nu e cazul să ne mirăm că directorul lui Healthful-House se consideră foarte onorat de cererea contelui d'Artigas şi că-l primi cu toată graba.

Goeleta *Ebba* făcea escală pentru prima dată în portul New-Berne. Fără îndoială că numai capriciul proprietarului său o adusese la gurile râului Neuze. Căci ce treabă ar fi putut avea în acest loc?... Să se aprovizioneze?... Nu, în Pamplico-Sound nu putea găsi resursele oferite de alte porturi, cum ar fi Boston, New York, Dover, Savannah, Wilmington în Carolina de Nord sau Charleston în Carolina de Sud. În acest estuar al râului Neuze, pe piaţa neînsemnată din New-Berne, ce mărfuri ar fi putut cumpăra contele d'Artigas, ca să aibă prilejul să-şi schimbe piaştrii şi bancnotele? Această capitală a comitatului Craven numără

doar cinci sau şase mii de locuitori. Comerţul ei se mărgineşte la exportul de grâne, de porci, de mobilă şi de muniţii navale.

În afară de asta, cu câteva săptămâni înainte, în timpul unei escale de zece zile la Charleston, goeleta făcuse o aprovizionare completă în vederea unui voiaj a cărui destinaţie rămânea ca de obicei necunoscută.

Oare acest personaj enigmatic nu venise decât pentru a vizita Healthful-House?... Poate că da – şi lucrul acesta n-ar fi surprins pe nimeni, pentru că era o instituţie care se bucura de o faimă reală şi binemeritată.

Contele d'Artigas avusese poate şi inspiraţia de a se întâlni cu Thomas Roch. Renumele internaţional al inventatorului francez ar fi justificat această curiozitate. Un nebun de geniu, ale cărui invenţii făgăduiau o revoluţie în metodele artei militare moderne!

În după-amiaza aceea, aşa cum era indicat în cererea lui, contele d'Artigas se înfăţişă la poarta sanatoriului Healthful-House, întovărăşit de căpitanul Spade, comandantul goeletei *Ebba.*

În conformitate cu ordinele date, amândoi fură conduşi în cabinetul directorului. Acesta îl primi pe contele d'Artigas cu multă politeţe, se puse la dispoziţia lui, refuzând să cedeze altcuiva cinstea de a-i servi drept călăuză şi primi mulţumiri sincere pentru amabilitatea sa.

În timp ce vizitau sălile comune, precum şi pavilioanele particulare ale sanatoriului, directorul nu înceta să facă elogiul îngrijirilor acordate bolnavilor, care, după el, erau mult superioare celor pe care bolnavii le-ar fi primit în sânul familiilor lor. Erau tratamente de lux, repeta directorul, tratamente ale căror rezultate însemnaseră pentru Healthful-Honse un succes binemeritat.

Contele d'Artigas, care îl asculta fără să-şi părăsească calmul obişnuit, se arăta interesat de această limbuţie nesfârşită, pentru a ascunde, probabil, scopul în care venise.

Totuşi, după o oră consacrată plimbării prin spital, se crezu îndreptăţit să spună:

— Nu aveţi oare şi un bolnav despre care s-a vorbit mult în ultima vreme, care a contribuit chiar în bună măsură să atragă atenţia publică asupra sanatoriului dumneavoastră?

— Cred că vă referiţi la Thomas Roch, domnule conte? întrebă directorul.

— Într-adevăr... francezul acela... un inventator, a cărui raţiune pare să fie foarte atacată...

— Da, domnule conte, e grav atacată şi poate că e mai bine aşa. După părerea mea, omenirea n-are nimic de câştigat de pe urma unor asemenea descoperiri, a căror punere în practică sporeşte doar mijloacele de distrugere, oricum destul de numeroase...

— Sunteţi un înţelept, domnule director. În privinţa asta, sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră. Adevăratul progres nu trebuie căutat în această direcţie şi consider că cei ce se îndreaptă pe acest drum sunt nişte genii răufăcătoare. Dar oare Thomas Roch şi-a pierdut în întregime folosinţa facultăţilor intelectuale?...

— În întregime?... Nu, domnule conte, nu le-a pierdut decât în legătură cu acţiunile obişnuite ale vieţii de toate zilele. În această direcţie, e lipsit de orice înţelegere şi de orice responsabilitate. Totuşi, geniul său de inventator a rămas intact şi a supravieţuit degenerescenţei mintale. Dacă pretenţiile sale lipsite de orice bun simţ ar fi fost satisfăcute, nu mă îndoiesc că din mâinile lui ar fi ieşit într-adevăr o nouă armă de distrugere... Dar o astfel de nevoie nu se face de loc simţită...

— Deloc, domnule director – repetă contele d'Artigas şi căpitanul Spade păru să fie de aceeaşi părere.

— De altfel, domnule conte, veţi putea să vă daţi seama singur de starea lui. Lată-ne ajunşi în faţa pavilionului în care locuieşte Thomas Roch. Dacă internarea sa e foarte justificată din punct de vedere al securităţii publice, aceasta nu înseamnă că nu e tratat cu toată atenţia meritată, că e lipsit de toate îngrijirile necesare stării sale. De altfel, la Healthful-House se află la adăpost de orice indiscreţi, care ar putea dori...

Directorul îşi întregi fraza cu o clătinare din cap plină de

semnificaţii, ceea ce provocă apariţia unui zâmbet abia perceptibil pe buzele străinului.

— Nu-l lăsaţi niciodată singur? întrebă contele d'Artigas.

— Nu, domnule conte, niciodată. Un paznic care vorbeşte limba franceză şi în care avem perfectă încredere îl supraveghează în permanenţă. În cazul că, într-un fel sau altul, Roch ar lăsa să-i scape vreo indicaţie cu privire la descoperirea sa, această indicaţie ar fi înregistrată imediat şi am vedea ce putem face cu ea.

În clipa aceea, contele d'Artigas schimbă o privire scurtă cu căpitanul Spade, care răspunse printr-un gest ce părea să însemne: am înţeles. De fapt, dacă cineva ar fi observat atitudinea căpitanului în cursul acestei vizite, ar fi remarcat că cerceta cu o deosebită minuţiozitate acea porţiune a parcului care împrejmuia pavilionul nr. 17 şi diferitele deschideri care duceau spre el, probabil în vederea executării unui plan dinainte stabilit.

Grădina acestui pavilion era mărginită de zidul înconjurător al lui Healthful-House, în afara lui, zidul acesta tăia însăşi baza colinei al cărei povârniş se înclina în pantă lină până pe malul drept al râului Neuze.

Pavilionul locuit de Thomas Roch avea doar un parter, încheiat cu o terasă în stil italian. Parterul era compus din două camere şi o anticameră, cu gratii de fier la ferestre. De fiecare parte a locuinţei creşteau arbori frumoşi, acoperiţi în momentul acela cu belşug de frunze. În faţă se întindeau peluze verzi, proaspete şi catifelate, din care nu lipseau nici diferiţi copăcei şi nici flori în culori strălucitoare. Toată proprietatea se întindea pe o suprafaţă de aproximativ jumătate de acru şi era pusă în exclusivitate la dispoziţia lui Thomas Roch, care avea libertatea să cutreiere în voie grădina sub supravegherea paznicului.

Când contele d'Artigas, căpitanul Spade şi directorul pătrunseră în acest loc împrejmuit, primul om pe care-l zăriră la uşa pavilionului fu paznicul Gaydon.

Privirea contelui d'Artigas se aţinti numaidecât asupra acestui paznic, pe care păru să-l examineze cu o ciudată stăruinţă, rămasă neobservată de director.

Şi totuşi nu se întâmpla pentru prima oară ca nişte străini să-l viziteze pe oaspetele pavilionului nr. 17, fiindcă inventatorul francez trecea pe bună dreptate drept cel mai ciudat bolnav din Healthful-House.

Dar atenţia lui Gaydon fu atrasă de înfăţişarea originală a celor două personaje, a căror naţionalitate n-o cunoştea. E drept că numele contelui d'Artigas nu-i era străin, dar niciodată nu avusese prilejul să-l întâlnească pe acest bogat gentleman în cursul escalelor sale în porturile coastei răsăritene şi nu ştia că goeleta *Ebba* era ancorată în acel moment la gura râului Neuze, la poalele colinei lui Healthful-House.

— Gaydon, întrebă directorul, unde-i Thomas Roch?…

— Acolo, răspunse paznicul, arătând cu mâna un om care se plimba gânditor în umbra arborilor dindărătul pavilionului.

— Domnul conte d'Artigas a căpătat învoirea să viziteze sanatoriul nostru şi n-a vrut să plece mai înainte de a-l vedea pe Thomas Roch, despre care s-a vorbit atât de mult în ultima vreme.

— Şi despre care s-ar vorbi încă şi mai mult, interveni contele d'Artigas, dacă guvernul federal n-ar fi avut grijă să-l închidă în această casă de sănătate.

— A fost o măsură necesară, domnule conte.

— Într-adevăr e necesară, domnule director, e mai bine ca taina acestui inventator să dispară o dată cu el, pentru liniştea întregii lumi.

Gaydon îl privi pe contele d'Artigas, apoi, fără să rostească o singură vorbă, o luă înaintea celor doi străini, îndreptându-se spre un tufiş din fundul grădinii.

După câţiva paşi, vizitatorii se pomeniră în faţa lui Thomas Roch.

Inventatorul nu-i văzuse venind şi s-ar putea presupune că nici când oaspeţii se aflau la o mică distanţă de el nu le observă prezenţa.

Între timp, fără să dea loc la niciun fel de bănuială, căpitanul Spade nu înceta să cerceteze locul în care se afla pavilionul nr. 17, la poalele parcului lui Healthful-House.

După ce urcă aleile în pantă, deosebi cu uşurinţă vârfurile unor catarge care se zăreau dincolo de zidul împrejmuitor. Îi fu de ajuns să arunce o singură privire într-acolo, ca să îşi dea seama că erau catargele goeletei *Ebba* şi putu să se asigure astfel că, în partea asta, zidul se întindea de-a lungul malului drept al râului Neuze.

Între timp, contele d'Artigas îl cerceta cu privirea pe inventatorul francez. Îşi dădu seama că era un om voinic încă, sănătatea sa nu părea să fi suferit de pe urma internării care dura de peste un an şi jumătate. Dar atitudinea sa ciudată, gesturile incoerente, privirea rătăcită şi lipsa de interes faţă de tot ce se întâmpla în jurul lui trădau prea bine o desăvârşită stare de inconştienţă şi o serioasă scădere a facultăţilor mintale.

Thomas Roch se aşezase tocmai pe o bancă şi, cu vârful unui beţişor pe care-l ţinea în mâini, desena pe nisipul aleii profilul unei fortificaţii. Apoi îngenunchie şi începu să clădească mici forme de nisip care înfăţişau în mod vădit nişte bastioane. După ce rupse câteva frunze dintr-un arbust din apropiere, Roch le fixă pe vârfurile acestor forme de nisip, asemenea unor steaguri mici, procedând cu multă seriozitate şi fără să se preocupe cât de cât de cei care-l priveau.

Era un joc de copii, dar un copil n-ar fi avut această gravitate.

— E cu desăvârşire nebun?... Întrebă contele d'Artigas, care, în ciuda impasibilităţii sale obişnuite, păru oarecum dezamăgit.

— V-am prevenit, domnule conte, că nu se poate scoate nimic de la el, răspunse directorul.

— Dar n-ar putea cel puţin să ne acorde oarecare atenţie?...

— Cred că ar fi cam greu să-l convingem. Directorul se întoarse către paznic şi-i spuse:

— Întreabă-l ceva, Gaydon, poate că, dacă-ţi aude vocea, are să-ţi răspundă.

— Fiţi sigur că are să-mi răspundă, domnule director, spuse Gaydon.

— Spune-mi, Gaydon, nu l-ai putea convinge să vorbească despre Fulgurator?

— Dacă-mi porunciţi, domnule director, voi încerca…

— Da, îţi poruncesc; cred că asta l-ar putea interesa pe contele d'Artigas.

— Da, într-adevăr, răspunse contele d'Artigas, fără ca expresia rece a feţei sale să trădeze sentimentele care-l frământau.

— Trebuie să vă previn că risc să provoc o nouă criză, observă paznicul.

— Poţi să întrerupi convorbirea când ai să găseşti de cuviinţă. Spune-i lui Thomas Roch că un străin doreşte să trateze cu el cumpărarea Fulguratorului…

— Dar nu vă temeţi că taina i-ar putea scăpa? replică contele d'Artigas.

Cuvintele acestea fură rostite cu atâta însufleţire, încât Gaydon nu îşi putu stăpâni o privire bănuitoare, care însă nu păru să-l neliniştească pe acest personaj impenetrabil.

— N-avem de ce să ne temem, răspunse el, nicio făgăduială nu va smulge taina din gura lui Thomas Roch.

Atâta timp cât nu va avea în mână milioanele pe care le cere…

— Nu le-am adus cu mine, răspunse liniştit contele d'Artigas. Gaydon se întoarse către pacientul lui, şi, aşa cum procedase şi prima oară, îi atinse umărul şi-i spuse:

— Thomas Roch, străinii aceştia au de gând să cumpere invenţia dumitale.

Thomas Roch se ridică în picioare.

— Invenţia mea?… strigă el. Explozibilul!… Focosul meu?…

O însufleţire crescândă arăta foarte bine cât de iminentă era criza aceea de care vorbise Gaydon şi pe care o dezlănţuiau totdeauna întrebări de acest fel.

— Cât vreţi să-mi daţi pe ea?… Cât?… continuă Thomas Roch. Niciun motiv nu-i împiedica să-i promită o sumă, oricât ar fi fost ea de colosală.

— Cât… cât?… repeta Roch.

— Zece milioane de dolari, răspunse Gaydon.

— Zece milioane? strigă Thomas Roch. Zece milioane… un fulgurator a cărui putere e de zece milioane de ori mai mare decât tot ce s-a construit până acum? Zece milioane?… Un proiectil autopropulsat, care, explodând, poate să-şi extindă puterea de distrugere pe o suprafaţă de zece mii de metri pătraţi!… Zece milioane?… Singurul focos în stare să-i provoace explozia!… Dar nici cu toate bogăţiile lumii nu s-ar putea cumpăra taina armei mele şi, decât s-o cedez pentru preţul ăsta, prefer să-mi tai limba cu dinţii!… Zece milioane pentru o invenţie care valorează un miliard… un miliard… un miliard!…

Roch dovedea că este într-adevăr un om lipsit de orice noţiune a lucrurilor, când era vorba să duci tratative cu el.

Dacă Gaydon i-ar fi oferit zece miliarde, nebunul ăsta i-ar fi cerut şi mai mult.

Contele d'Artigas şi căpitanul Spade nu încetaseră să-l observe de la începutul crizei – contele îşi păstrase calmul, deşi fruntea i se posomorâse, în timp ce căpitanul clătina din cap cu aerul omului care spune: „într-adevăr, nu-i nimic de făcut cu nenorocitul ăsta”!

De altfel, Roch o luase la fugă şi acum străbătea în goană grădina, strigând cu o voce sugrumată de furie:

— Miliarde... miliarde!

Adresându-se directorului, Gaydon îi spuse:

— V-am prevenit că va fi aşa!

Apoi, porni în urma bolnavului, îl ajunse din urmă, îl apucă de braţ şi, fără să întâmpine nicio rezistenţă, îl aduse înapoi spre pavilion, a cărui uşă se închise numaidecât după aceea.

Contele d'Artigas rămase singur cu directorul, în timp ce căpitanul Spade străbătea pentru ultima oară grădina, de-a lungul zidului din partea de jos a clădirii.

— N-am exagerat, domnule conte, declară directorul. E limpede că boala lui Thomas Roch progresează zilnic. După mine, putem spune de pe acum că nebunia lui e incurabilă. Chiar dacă i s-ar pune la dispoziţie toţi banii pe care-i cere, tot nu s-ar putea scoate nimic de la el.

— E foarte probabil, răspunse contele d'Artigas, şi totuşi, deşi pretenţiile lui financiare merg până la absurd, nu e mai puţin adevărat că a inventat o armă a cărei putere este, ca să spun aşa, nelimitată...

— Asta e părerea celor competenţi, domnule conte. Dar descoperirea lui va dispărea în curând o dată cu el, în cursul uneia din crizele care devin din ce în ce mai puternice şi din ce în ce mai dese. În curând, până şi interesul material, singurul mobil care pare să fi supravieţuit în sufletul său, va dispărea...

— Poate că singurul mobil care va supravieţui va fi ura! murmură contele d'Artigas, în timp ce căpitanul Spade se apropia de poarta grădinii, ca să-l întâmpine.

III
O DUBLĂ RĂPIRE

O jumătate de oră mai târziu, contele d'Artigas şi căpitanul Spade mergeau pe drumul mărginit de fagi seculari, care desparte Healthful-House de malul drept al râului Neuze. Directorul se declarase foarte onorat de vizita lor, ei îi mulţumiseră la rândul lor pentru primirea amabilă ce le rezervase. O sută de dolari, destinaţi personalului de serviciu al sanatoriului, dovedeau cât de generoase erau sentimentele contelui d'Artigas. Nu mai încăpea îndoială că, pentru cine apreciază distincţia cuiva după generozitatea lui, contele era un străin foarte distins.

După ce ieşiră pe poarta care închide Healthful-House la jumătatea povârnişului colinei, contele d'Artigas şi căpitanul Spade dădură ocol zidului împrejmuitor, a cărui înălţime putea descuraja orice încercare de escaladare.

Contele era dus pe gânduri şi, ca de obicei, tovarăşul lui aştepta să i se adreseze cuvântul.

Contele d'Artigas nu se hotărî s-o facă decât în clipa când, oprindu-se în drum, putu să măsoare cu privirea creasta zidului, îndărătul căruia se ridica pavilionul 17.

— Ai avut timp să te familiarizezi cu locurile? întrebă el.

— Da, domnule conte, răspunse căpitanul Spade, stăruind asupra titlului pe care-l acorda străinului.

— Nu ţi-a scăpat nimic?

— Nimic din ce era necesar să ştiu. Cum e situat îndărătul acestui zid, la pavilion se poate ajunge cu uşurinţă şi, dacă proiectele dumneavoastră au rămas aceleaşi…

— Aceleaşi, Spade.

— În ciuda dezechilibrului mintal de care suferă Thomas Roch?

— Da, în ciuda lui şi dacă izbutim să-l răpim.

— Asta e treaba mea. La căderea nopţii, voi pătrunde în

parcul lui Healthful-House, apoi în curtea pavilionului, fără să fiu zărit de nimeni.

— Pe poarta de intrare?

— Nu... pe aici.

— Dar în partea asta e zidul şi după ce-l treci, cum ai să-l sari iar, cu Thomas Roch cu tot? Dacă nebunul începe să strige?... Dacă opune vreo rezistenţă?... Dacă paznicul lui dă alarma?...

— Nu vă temeţi de aşa ceva... N-avem decât să intrăm, şi să ieşim pe poarta asta.

Căpitanul Spade arătă spre o portiţă mică, la câţiva paşi depărtare, portiţă în zidul împrejmuitor, folosită fără îndoială numai de personalul de serviciu, când trebuia să coboare pe marginea râului Neuze.

— Pe aici, reluă căpitanul Spade, vom putea intra în parc, chiar şi fără a fi nevoiţi să folosim o scară.

— Dar poarta asta e încuiată.

— Se va descuia.

— Dar nu e zăvorâtă din interior?

— Am tras zăvoarele în timp ce mă plimbam prin grădină şi directorul n-a băgat de seamă.

Contele d'Artigas se apropie de portiţă şi spuse:

— Cum ai s-o descui?

— Asta-i cheia, răspunse căpitanul Spade.

Şi-i arătă o cheie pe care o scosese din broască, după ce trăsese zăvoarele.

— Cum nu se poate mai bine, Spade, spuse contele d'Artigas. E foarte probabil că răpirea nu va prezenta nicio dificultate. Să ne întoarcem la bord. Pe la ora opt, după căderea nopţii, una din bărci te va aduce aici cu încă cinci oameni.

— Da... cu cinci oameni, răspunse căpitanul Spade, îmi ajung atâţia, chiar pentru cazul că paznicul va da alarma şi că va trebui să ne descotorosim de el.

— Să vă descotorosiţi... răspunse contele d'Artigas. Bine, fie, dacă este neapărat necesar. Dar aş prefera să puneţi mâna pe acest Gaydon şi să-l aduceţi la bordul *Ebbei.* Cine ştie dacă nu a şi surprins până acum o parte din taina lui

Totul îndreptăţea speranţa că Thomas Roch şi paznicul Gaydon, surprinşi separat şi împiedicaţi să opună o rezistenţă serioasă sau să strige după ajutor, vor cădea victime răpirii pe care avea s-o încerce căpitanul Spade în folosul contelui d'Artigas.

Străinul şi tovarăşul său se îndreptară spre un mic golf unde-i aştepta una din bărcile de pe *Ebba.* Goeleta ancorase la o distanţă de vreo patru sute de metri, velele sale erau strânse în învelitoarele lor gălbui, iar verigile adunate şi ele reglementar, aşa cum se obişnuieşte pe bordurile iahturilor de agrement. Niciun pavilion nu era înălţat la pupa. În vârful catargului mare flutura doar o flamură roşie, uşoară, pe care briza de răsărit, pe cale să se potolească, abia o desfăşura.

Contele d'Artigas şi căpitanul Spade urcară în barcă. Câteva clipe mai târziu, loviturile celor patru vâsle îi duseră până la goeleta, pe puntea căreia cei doi urcară pe o scară laterală.

Contele d'Artigas se îndreptă numaidecât spre cabina sa de la pupa, în timp ce căpitanul Spade porni spre prova, pentru a da ultimele ordine.

Ajuns în faţa deschizăturii de la prova, se aplecă deasupra marginii tribordului şi căută din ochi un obiect care plutea la suprafaţa apei, la o depărtare de câteva braţe[2].

Era o geamandură de dimensiuni mici, care tresărea în freamătul refluxului Neuzei.

Noaptea se lăsa încet. Spre malul stâng al râului şerpuitor, silueta nehotărâtă a oraşului New-Berne începea să se topească în întuneric. Casele se profilau în negru pe orizontul tăiat încă de o lungă dâră de foc la marginea de vest a norilor. În partea cealaltă, culoarea cerului se estompa în aburi deşi. Dar nu s-ar fi zis că avea să plouă, căci aburii aceia pluteau în zonele ridicate ale cerului.

Pe la orele şapte, primele lumini ale oraşului licăriră la diferite etaje ale caselor, în timp ce luminile cartierelor situate mai jos, înspre râu, se reflectau în lungi zig-zaguri, tremurând uşor deasupra malurilor, căci briza se liniştea o dată cu lăsarea serii. Bărcile de pescari se întorceau uşurel, îndreptându-se spre micile golfuri ale portului, unele din ele căutând, cu velele întinse, o ultimă boare de vânt, altele împinse de vâslele ale căror lovituri seci şi ritmate se auzeau până în depărtare. Două stimere trecură, aruncând limbi de scântei prin ambele lor coşuri, încununate de un fum negru şi bătând apa cu paletele roţilor lor puternice, în timp ce cumpăna maşinii se ridica şi se cobora deasupra spardecului, nechezând ca un monstru marin.

La orele opt, contele d'Artigas se ivi din nou pe puntea goeletei, întovărăşit de un personaj în vârstă de vreo cincizeci de ani, căruia îi spuse:

— A sosit timpul, Serko…

— Mă duc să-l anunţ pe Spade, răspunse Serko. Căpitanul se apropie de ei.

— Pregăteşte-te de plecare, îi spuse contele d'Artigas.

— Suntem gata.

---

[2] Un braţ – 1,82 metri, (n.r.).

— Ai grijă ca nimeni să nu miroase ceva la Healthful-House şi să nu-şi poată închipui că Thomas Roch şi paznicul lui au fost duşi pe bordul *Ebbei.*

— Unde, de altfel, nimeni nu i-ar găsi, chiar dac-ar veni să-i caute, adăugă Serko.

Şi ridică din umeri, râzând cu voie bună.

— Totuşi, e mai bine să nu trezim niciun fel de bănuieli, răspunse contele d'Artigas.

Barca era gata. Căpitanul Spade şi cinci oameni luară loc în ea. Patru dintre ei puseră mâna pe vâsle. Al cincilea, şeful echipajului, Effrondat, care trebuia să rămână de pază în barcă, se instala la cârmă, lângă căpitanul Spade.

— Noroc, Spade! strigă Serko zâmbind. Ai grijă să faci treaba fără zgomot, ca un îndrăgostit care-şi răpeşte iubita.

— Bine… Numai Gaydon să nu…

— Avem nevoie şi de Roch, şi de Gaydon, spuse contele d'Artigas.

— Am înţeles! răspunse căpitanul Spade. Barca porni şi marinarii o urmăriră cu privirea, până când se făcu nevăzută în întuneric.

Trebuie să menţionăm că, în aşteptarea oamenilor săi, *Ebba* nu făcu niciun fel de pregătiri de plecare. Probabil că nu avea de gând să ridice ancora din New-Berne după răpirea celor doi. Şi, la drept vorbind, cum ar fi putut să ajungă în larg? În văzduh nu se mai simţea nicio suflare a brizei şi peste o jumătate de oră

valul de maree înaltă avea să fie simţitor la mai multe mile în amont pe Neuze. Lată de ce goeleta nu se lăsă perpendicular pe ancoră.

Ancorată la o depărtare de patru sute de metri de ţărm, *Ebba* s-ar fi putut apropia şi mai mult de el, având totuşi încă cincisprezece sau douăzeci de picioare de apă sub ea, ceea ce ar fi înlesnit îmbarcarea, în clipa în care barca s-ar fi pregătit s-o acosteze. Dacă această manevră nu se efectuase, însemna că d'Artigas avea motive să n-o poruncească.

Distanţa până la mal fu străbătută în câteva minute şi barca trecu neobservată.

Malul era pustiu; pustiu era şi drumul, care, la umbra unor fagi bătrâni, mergea de-a lungul parcului lui Healthful-House.

O ancoră mică fu azvârlită pe ţărm şi înţepenită solid. Căpitanul Spade şi cei patru marinari debarcară, îl lăsară în urma lor pe şeful echipajului şi se făcură nevăzuţi sub bolta întunecată a copacilor. Odată ajunşi în faţa zidului care împrejmuia parcul, Spade se opri şi oamenii lui se înşiruiră de o parte şi de alta a portiţei.

După ce căpitanul Spade luă aceste măsuri de precauţie, nu-i mai rămânea decât să introducă cheia în broască şi să împingă poarta, cu condiţia totuşi ca nu cumva unul din servitorii sanatoriului, observând că nu era încuiată ca de obicei, să n-o fi zăvorât pe dinăuntru.

În cazul acesta, răpirea ar fi fost grea, admiţând chiar că s-ar fi putut escalada creasta zidului.

Căpitanul Spade îşi lipi mai întâi urechea de poartă.

Nu se auzea niciun zgomot de paşi în parc, nicio forfotă în jurul pavilionului nr. 17. În ramurile fagilor care mărgineau drumul nu se mişca nicio frunză. Pretutindeni domnea liniştea înăbuşită a stepei în nopţile fără briză.

Căpitanul Spade scoase cheia din buzunar şi o strecură în broască. Limba se răsuci şi, împinsă uşor, poarta se deschise dinafară înăuntru.

Aşadar, lucrurile rămăseseră în aceeaşi stare în care le lăsaseră vizitatorii sanatoriului.

Căpitanul Spade pătrunse în curte, asigurându-se mai întâi că nimeni nu se afla în apropierea pavilionului; marinarii intrară în urma lui.

Poarta fu pur şi simplu împinsă în chenarul ei, ceea ce avea să îngăduie căpitanului şi marinarilor să iasă repede din parc.

În partea aceea umbrită de arbori înalţi şi presărată de tufişuri era atâta întuneric, încât ar fi fost greu să deosebeşti pavilionul, dacă una din ferestrele lui n-ar fi fost puternic luminată.

Fără îndoială că era fereastra camerei ocupată de Thomas Roch şi de paznicul Gaydon, dat fiind că acesta nu se mişca nici ziua, nici noaptea de lângă bolnavul încredinţat supravegherii sale. Iată de ce căpitanul Spade se aştepta să-l găsească în pavilion.

Cei patru oameni şi el însuşi înaintară cu băgare de seamă, atenţi ca nu cumva, lovind vreo piatră cu piciorul sau strivind vreo creangă, să nu facă un zgomot care să le trădeze prezenţa. Aşadar, se îndreptară spre pavilion, în aşa fel încât să ajungă în faţa uşii laterale, în apropierea căreia fereastra strălucea, dincolo de faldurile perdelelor. Dar dacă uşa aceasta era încuiată, cum aveau să pătrundă în camera lui Thomas Roch? Era o problemă pe care căpitanul Spade şi-o pusese, desigur. Cum nu avea o cheie cu care ar fi putut să descuie, nu va fi oare necesar să spargă unul din geamurile ferestrei, s-o deschidă dintr-o singură lovitură, să se năpustească în cameră, să-l surprindă pe Gaydon printr-un atac neaşteptat, să-l împiedice să strige după ajutor? într-adevăr, cum puteau proceda altfel?

Totuşi, această lovitură prezenta oarecari primejdii. Căpitanul Spade îşi dădea perfect seama de acest lucru, fiind un om care, de obicei, era mai curând viclean decât violent.

Dar n-avea de ales. De altfel, esenţialul era să-l răpească pe Thomas Roch şi pe Gaydon o dată cu el, conform dorinţelor contelui d’Artigas; operaţia trebuia înfăptuită cu orice preţ.

Când ajunse sub fereastra pavilionului, căpitanul Spade se ridică în vârful picioarelor şi, printr-o crăpătură a perdelelor, putu să cuprindă cu privirea interiorul camerei.

Gaydon se afla acolo, lângă Thomas Roch, a cărui criză continuase după plecarea contelui d'Artigas. Criza aceasta cerea îngrijiri speciale şi paznicul le dădea bolnavului după indicaţiile unui al treilea personaj.

Era unul din medicii casei de sănătate, trimis imediat de director la pavilionul 17. Evident că prezenţa acestui medic avea să complice situaţia şi să îngreuneze răpirea.

Thomas Roch era întins, îmbrăcat, pe un şezlong. În clipa aceea, părea destul de calm. Criza, care scădea încetul cu încetul din intensitate, avea să fie urmată de câteva ore de toropeală şi apoi de somn.

În clipa în care căpitanul Spade se înălţase până la marginea ferestrei, medicul se pregătea să se retragă. Trăgând cu urechea, îl puteai auzi declarându-i lui Gaydon că noaptea va trece fără niciun alt accident şi că nu va fi cazul să mai intervină o dată.

După ce spuse acestea, medicul se îndreptă spre uşă – nu trebuie să uităm că ea se deschidea lângă fereastra aceea în faţa căreia aşteptau căpitanul Spade şi oamenii săi. Dacă nu se ascundeau, dacă n-aveau grijă să se ghemuiască îndărătul tufişurilor din apropierea pavilionului, ar fi putut fi zăriţi nu numai de medic, ci şi de paznicul care se pregătea să-l însoţească.

Mai înainte ca cei doi să-şi fi făcut apariţia pe peron, căpitanul Spade făcu un semn şi marinarii se împrăştiară, în timp ce el însuşi se aruncă la pământ, la picioarele zidului.

Din fericire, lampa rămăsese în cameră şi nu riscau să fie trădaţi de vreo rază de lumină.

Pregătindu-se să se despartă de Gaydon, medicul se opri pe prima treaptă şi spuse:

— Asta a fost una din crizele cele mai serioase prin care a trecut bolnavul nostru! Ar fi de-ajuns încă două sau trei de acelaşi fel ca să-şi piardă şi bruma de judecată ce i-a mai rămas.

— Păi atunci, răspunse Gaydon, de ce nu se hotărăşte

directorul să interzică străinilor vizitarea acestui pavilion? Starea în care l-aţi găsit azi pe bolnavul nostru se datoreşte unui oarecare conte d'Artigas şi lucrurilor despre care a vorbit cu Thomas Roch.

— Ai dreptate, am să-i atrag atenţia directorului asupra acestei chestiuni, răspunse medicul.

Coborî treptele peronului şi Gaydon îl întovărăşi până la capătul aleii în pantă, după ce lăsase întredeschisă uşa pavilionului.

Când cei doi se depărtară la o distanţă de vreo douăzeci de paşi, căpitanul Spade se ridică în picioare şi marinarii se apropiară de el.

Nu era oare indicat să profite de o împrejurare pe care le-o oferea întâmplarea, să pătrundă în cameră, să-l înşface pe Thomas Roch, care în clipa aceea era pe jumătate cufundat în somn, apoi să aştepte întoarcerea lui Gaydon ca să pună mâna şi pe el?

Dar îndată ce paznicul ar fi constatat dispariţia lui Thomas Roch, sar fi repezit să-l caute, ar fi strigat după ajutor, ar fi dat alarma. Medicul s-ar fi întors numaidecât... Personalul din Healthful-House ar fi fost în picioare... Căpitanul Spade n-ar fi avut timp să ajungă până la poarta sanatoriului, să iasă din parc, s-o închidă în urma lui.

De altfel, nu mai avu răgaz să reflecteze asupra acestei idei. Un zgomot de paşi răsuna pe nisip şi anunţa întoarcerea lui Gaydon. Cel mai nimerit era să se repeadă asupra lui, să-i înăbuşe strigătele fără a-i lăsa timp să dea alarma şi să-l împiedice să se apere. Patru oameni, la nevoie chiar cinci, puteau cu uşurinţă să-i înfrângă rezistenţa şi să-l târască afară din parc. Cât despre răpirea lui Thomas Roch, nu avea să prezinte nicio dificultate, deoarece bietul nebun nici nu-şi va da seama ce se petrece cu el.

Între timp, Gaydon ocolise tufişul, şi se îndrepta spre peron. Dar în clipa în care punea piciorul pe prima treaptă, cei patru marinari se repeziră asupra lui, îl trântiră la pământ fără a-i fi îngăduit să scoată un singur strigăt, îi înfundară în gură un căluş făcut dintr-o batistă, îi acoperiră

ochii cu o cârpă şi-i legară braţele şi picioarele atât de strâns, încât îl transformară într-un corp inert.

Doi dintre oameni rămaseră alături de el, în timp ce Spade şi ceilalţi intrau în cameră.

După cum se aştepta căpitanul, în starea în care se afla Thomas Roch, zgomotul nu izbutise măcar să-l scuture din toropeală. Întins pe şezlong, cu ochii închişi, inventatorul putea fi luat drept mort, dacă n-ar fi respirat cu zgomot. Spade nu găsi că era absolut necesar să-l lege, nici să-i pună căluş. Era de-ajuns ca unul din cei doi oameni să-l apuce de picioare şi celălalt de cap ca să-l conducă până la barca păzită de şeful de echipaj. Lucrul acesta se făcu într-o clipă.

Ultimul care ieşi din cameră fu căpitanul Spade, după ce avu grijă să stingă lampa şi să închidă uşa îndărătul lui. În felul acesta, era de aşteptat ca răpirea să fie descoperită abia a doua zi şi în niciun caz mai înainte de primele ore ale dimineţii.

Pentru transportul lui Gaydon, care avu loc fără nicio dificultate, se procedă la fel. Ceilalţi doi oameni îl ridicară, coborând prin grădină, ocolind tufişurile, apoi se îndreptară spre zidul împrejmuitor.

În această porţiune a parcului, totdeauna pustie, întunericul se făcea tot mai dens. De cealaltă parte a colinei nu se mai puteau vedea luminile clădirilor din nordul parcului şi ale celorlalte pavilioane ale sanatoriului.

Ajuns în faţa porţii, căpitanul Spade se mulţumi s-o tragă spre el.

Primii ieşiră oamenii care-l duceau pe gardian. După ei veneau ceilalţi, purtându-l pe braţe pe Thomas Roch. În cele din urmă ieşi şi căpitanul Spade, care încuie poarta cu cheia, hotărât s-o arunce în apele râului Neuze, de îndată ce vor fi ajuns la barcă.

Nu întâlniră pe nimeni nici în drum şi nici pe mal.

După ce făcură douăzeci de paşi, dădură peste Effrondat, şeful de echipaj, care aştepta sprijinit de povârnişul colinei.

Thomas Roch şi Gaydon fură instalaţi la pupa bărcii, în care luară loc căpitanul Spade şi marinarii.

— Aruncă ancora şi hai, repede! porunci căpitanul Spade şefului de echipaj.

Acesta execută ordinul, apoi, dându-şi drumul pe povârnişul abrupt al malului, sări în barcă, împingând-o spre larg.

Cele patru vâsle începură să lovească apa şi barca se îndreptă spre goeletă. Un foc care licărea în vârful catargului de la prova arăta locul unde aceasta era ancorată şi, cu douăzeci de minute mai devreme, se legănase în bătaia valului.

Câteva clipe după aceea, barca se afla bord la bord cu goeleta.

Contele d'Artigas se sprijinea de marginea punţii, lângă scara laterală.

— S-a făcut, Spade? întrebă el.

— S-a făcut.

— Ai pus mâna pe amândoi?

— Pe amândoi, şi pe paznic, şi pe cel păzit.

— Nimeni nu bănuieşte ceva la Healthful-House?

— Nimeni.

Era greu de presupus că Gaydon, cu urechile şi ochii legaţi, ar fi putut recunoaşte vocea contelui d'Artigas sau pe aceea a căpitanului Spade.

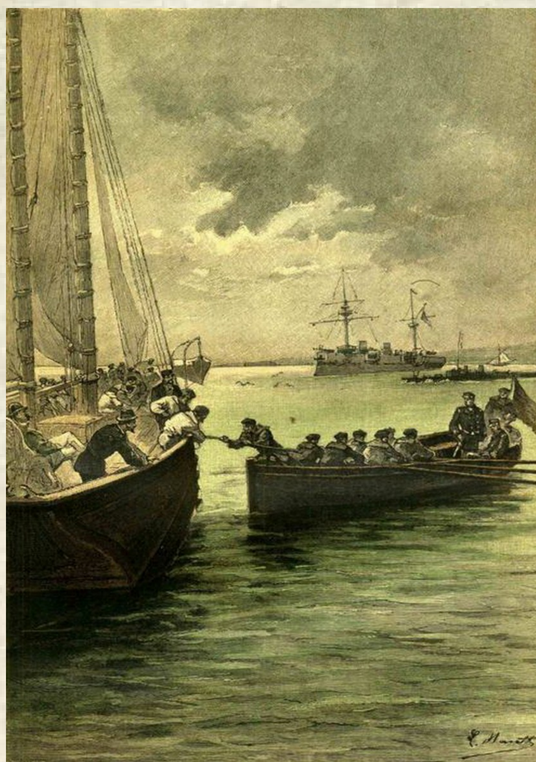
În afară de asta, trebuie să semnalăm şi faptul că nici Thomas Roch, nici el nu fură transportaţi numaidecât pe bordul goeletei. Se stârni o forfotă de-a lungul corpului vasului. Abia după o jumătate de oră Gaydon, care-şi păstrase tot sângele rece se simţi ridicat, apoi coborât iar în fundul calei.

Răpirea fiind săvârşită, s-ar fi zis că *Ebba* avea să ridice ancora şi apoi să coboare apele estuarului, să străbată prin Pamplico-Sound şi să pornească în larg. Totuşi, niciuna din manevrele care întovărăşesc plecarea unui vas, nu avu loc la bord.

Nu era deci primejdios ca goeleta să rămână în acelaşi loc, după dubla răpire care avusese loc în seara aceea? Contele d'Artigas îşi ascunsese oare atât de bine prizonierii, încât să-i ferească de a fi descoperiţi, în cazul că *Ebba,* a

cărei prezenţă în apropierea lui Healthful-House trebuia să pară suspectă, ar fi fost vizitată de agenţii din New-Berne?

În orice caz, o oră după întoarcerea bărcii, în afară de oamenii de cart întinşi la prova, toată lumea, adică echipajul în cabina lui, contele d'Artigas, Serko şi căpitanul Spade în cabinele lor – da, toată lumea dormea pe bordul goeletei, nemişcată în apele liniştite ale estuarului Neuzei.

IV
GOELETA *EBBA*

Ebba îşi începu pregătirile de plecare abia a doua zi dimineaţa, dar fără să manifeste nicio grabă. De la capătul cheiului din New-Berne se putu vedea că, după spălarea punţii, sub conducerea nostromului[3] Effrondat, echipajul desfăcea velele din tocuri, desfăcea şi gârbacele, pregătea otgoanele şi înălţa bărcile în vederea plecării.

La ora opt dimineaţa, contele d'Artigas nu se arătase încă. Nici tovarăşul său, inginerul Serko – acesta era numele sub care era cunoscut pe bord – nu ieşise încă din cabină. Cât despre căpitanul Spade, acesta dădea marinarilor diferite ordine, care arătau că plecarea va avea loc numaidecât.

Ebba era un iaht foarte potrivit pentru cursă, deşi nu participase niciodată la concursurile care aveau loc în America de Nord şi în Regatul-Unit. Catargele sale înalte, suprafaţa velaturii, felul în care erau încrucişate vergile pe arbori, pescajul care-i asigura o mare stabilitate chiar când îşi desfăşura toate pânzele, formele sale zvelte la prova şi fine la pupa, liniile perfect desenate, totul dovedea că e un vas foarte rapid şi ţinând bine marea, în stare să reziste la cele mai mari furtuni.

Într-adevăr, în plină bătaie a vântului, pe briză puternică, goeleta *Ebba* putea cu uşurinţă să facă douăsprezece mile pe oră.

E drept că vasele cu pânză sunt totdeauna supuse capriciilor atmosferei. Când începe o perioadă de calm, vasele acestea trebuie să se resemneze şi să rămână pe loc. Iată de ce, deşi calităţile lor nautice sunt superioare însuşirilor iahturilor cu aburi, ele nu reprezintă niciodată garanţiile pe care aburul le conferă celor din urmă.

---

[3] Nostrom – şef de echipaj (n.r.).

De aici s-ar părea că, dacă ne gândim bine, superioritatea e de partea navelor care unesc avantajele velelor cu cele ale elicei. Se vede, totuşi, că nu aceasta era părerea contelui d'Artigas, care se mulţumea cu o goeletă pentru peregrinările sale pe mări, chiar atunci când părăsea apele Atlanticului.

În dimineaţa aceea, o briză uşoară bătea dinspre vest. *Ebba* părea deci favorizată, în primul rând pentru a ieşi din estuarul Neuzei şi apoi pentru a ajunge dincolo de Pamplico-Sound, până la un inlet[4] – un fel de strâmtoare – din acelea care stabilesc comunicaţia între lac şi largul mării.

Două ore mai târziu, *Ebba* se legăna încă în ancora al cărei lanţ, o dată cu scăderea mareei, începea să devină rigid. Goeleta, mişcată de apele refluxului, îşi întorcea prova spre gura Neuzei. Mica geamandură care, în ajun, plutea la babord, fusese ridicată probabil în timpul nopţii, căci nu se mai zărea nicăieri.

Deodată, o lovitură de tun răsună la depărtare de o milă. Un fum uşor se adună ca o coroană deasupra bateriilor de pe coastă. Câteva bubuituri, trimise de tunurile înşirate pe insulele lunguieţe înlănţuite în larg, îi răspunseră.

În clipa aceea, contele d'Artigas şi inginerul Serko se iviră pe punte.

Căpitanul Spade se apropie de ei.

— Bubuitură de tun, spuse el.

— O aşteptam, răspunse inginerul Serko ridicând uşor din umeri.

— Asta înseamnă că operaţia noastră a fost descoperită de personalul de la Healthful-House, reluă căpitanul Spade.

— Desigur, răspunse inginerul Serko, bubuiturile de adineauri înseamnă ordinul de a închide strâmtorile.

— În ce măsură poate să ne intereseze acest fapt? întrebă contele d'Artigas, pe un ton liniştit.

— Nu poate să ne intereseze, răspunse inginerul Serko. Căpitanul Spade avea dreptate când spunea că, în clipa

---

[4] Am adoptat în versiunea românească termenul folosit de Jules Verne în textul francez (n.r.).

aceea, dispariţia lui Thomas Roch şi a paznicului său fusese adusă la cunoştinţa personalului din Healthful-House.

Într-adevăr, în zorii zilei, medicul care, la ora obişnuită, venise să-şi facă vizita la pavilionul 17, găsise camera goală. Îndată ce fusese prevenit, directorul porunci să se facă cercetări în interiorul curţii. Ancheta stabili că, deşi poarta aflată în zidul împrejmuitor al sanatoriului, la poalele colinei, era încuiată, cheia nu se mai afla în broască şi, în afară de asta, zăvoarele fuseseră trase.

Nu mai rămânea nicio îndoială că răpirea avusese loc în cursul serii sau în cursul nopţii, folosindu-se această poartă. Cine era vinovatul? În privinţa asta, era cu neputinţă să se facă o presupunere cât de mică, nici să se arunce bănuiala asupra cuiva. Nu se ştia decât un singur lucru şi anume că, în ajun, pe la orele şapte şi jumătate seara, unul din medicii casei de sănătate venise să-l vadă pe Thomas Roch, care se afla pradă unei crize violente. După ce-i dăduse îngrijirile necesare, îl lăsase într-o stare care nu-i îngăduia să fie stăpân pe actele sale, apoi ieşise din pavilion, împreună cu paznicul Gaydon, care-l însoţise până la capătul aleii laterale.

Ce se întâmplase după aceea?... Nimeni nu ştia. Ştirea acestei duble răpiri fu telegrafiată la New-Berne şi de aici la Raleigh. Printr-o telegramă, guvernatorul Carolinei de Nord dădu numaidecât ordinul de a nu se permite ieşirea nici unei nave din Pamplico-Sound mai înainte de a fi fost percheziţionată minuţios. O altă telegramă anunţă crucişătorul de gardă Falcon că trebuie să ia parte la executarea acestor măsuri. În acelaşi timp se dădură dispoziţii severe pentru supravegherea oraşelor şi a satelor din întreaga provincie.

Aşa se explică de ce, ca urmare a acestei hotărâri, contele d’Artigas putu zări crucişătorul Falcon care, la o depărtare de două mile în estul estuarului, îşi începea pregătirile de plecare. Dar, în timpul necesar navei de război pentru a se pune sub presiune, goeleta ar fi putut face o bucată de drum fără să se teamă de urmărire – cel puţin pentru o oră.

— Ridicăm ancora? întrebă căpitanul Spade.

— Da, vântul e bun. Dar nu arăta că te grăbeşti, răspunse contele d'Artigas.

— Desigur, adăugă inginerul Serko, ieşirile din Pamplico-Sound trebuie să fie supravegheate acum şi nicio corabie n-ar putea ajunge în larg fără să se supună controlului unor gentlemeni curioşi şi indiscreţi.

— Să plecăm totuşi, ordonă contele d'Artigas. După ce ofiţerii crucişătorului sau agenţii vamali vor percheziţiona *Ebba,* vor ridica embargoul care o loveşte şi m-ar mira dacă nu-i vor îngădui să-şi vadă de drum.

— După ce-i vor cere mii de scuze şi-i vor ura de mii de ori călătorie bună şi întoarcere grabnică, spuse şi inginerul Serko, care-şi isprăvi fraza într-un hohot de râs.

Când ştirea dispariţiei se răspândi în New-Berne, autorităţile se întrebară mai întâi dacă Thomas Roch şi paznicul său fugiseră sau fuseseră răpiţi. Dat fiind că pentru reuşita unei evadări ar fi fost neapărat nevoie de complicitatea lui Gaydon, ideea aceasta fu înlăturată. Pentru directorul sanatoriului şi pentru administraţia statului, purtarea paznicului Gaydon nu putea fi supusă nici unei bănuieli.

Aşadar era vorba de o răpire şi îşi poate închipui oricine ce impresie produsese evenimentul acesta în oraş. Cum aşa! Inventatorul francez, păzit cu atâta severitate, dispăruse şi o dată cu el taina acestui Fulgurator, pe care nimeni n-o putuse încă pătrunde! Oare consecinţele acestei întâmplări nu aveau să fie foarte grave? Oare noua armă nu era acum definitiv pierdută pentru America? Presupunând că această lovitură ar fi fost pusă la cale de altă naţiune, spre avantajul acesteia, oare acea naţiune nu avea să obţină în cele din urmă de la Thomas Roch, care-i căzuse în mână, ceea ce nu obţinuse guvernul federal? Şi cum putea admite un om de bună credinţă că răpitorii operaseră la ordinul unui simplu particular?

Iată de ce măsurile luate de autorităţi fură extinse pe teritoriul mai multor comitate ale Carolinei de Nord. Se organiză imediat o supraveghere specială de-a lungul

şoselelor, a căilor ferate, în jurul locuinţelor din oraşe şi sate. Cât despre supravegherea mării, avea să se exercite de-a lungul întregului litoral de la Wilmington şi până la Norfolk. Nicio navă nu putea să se sustragă vizitei ofiţerilor sau a agenţilor, care trebuiau s-o oprească, la cea mai mică bănuială. Nu numai crucişătorul Falcon se pregătea de plecare; câteva team-launches ancorate în apele lui Pamplico Sound, erau gata să străbată aceste ape în toate direcţiile cu dispoziţia de a percheziţiona, până în fundul calei, navele de comerţ şi de croazieră, bărcile de pescuit, atât cele ancorate în punctele lor obişnuite, cât şi cele ce se pregăteau să pornească în larg.

Între timp, goeleta *Ebba* se pregătea să ridice ancora. Nu s-ar fi putut spune că d'Artigas e câtuşi de puţin îngrijorat de măsurile de prevedere luate de autorităţi şi nici de riscurile la care era expus, în cazul că Thomas Roch şi gardianul Gaydon ar fi fost descoperiţi la bordul navei sale.

Pe la ora nouă, ultimele manevre fură terminate şi echipajul goeletei începu să tragă la cabestan. Lanţul se ridică... şi, în clipa în care ancora deveni perpendiculară, velele fură desfăşurate cu rapiditate. Câteva clipe mai târziu, focurile, trinchetinul, mizena, vela mare şi săgeţile erau întinse şi *Ebba* se îndrepta spre est, pregătindu-se să lase în urmă malul stâng al Neuzei.

La douăzeci şi cinci de kilometri depărtare de New-Berne, estuarul coteşte brusc şi, pe o distanţă aproape tot atât de mare, urcă, lăţindu-se spre nord-vest. După ce trecu prin faţa porturilor Croatan şi Havelock, *Ebba* ajunse până în dreptul acestui cot şi o luă spre nord, în direcţia vântului, de-a lungul malului stâng. Pe la orele 11, favorizată de briză şi fără să fi întâlnit nici crucişătorul şi nici vreun steam-launch[5], goeleta făcu volta în dreptul capului insulei Sivan, de unde se desfăşoară apele lui Pamplico-Sound.

De la insula Sivan şi până la insula Roadoke, această vastă suprafaţă lichidă are vreo sută de kilometri pătraţi. Insule lungi şi înguste se înşiră, una după alta, spre mare,

[5] Steam-launch (în limba engleză în textul original) – torpilor (n.r.).

alcătuind un fel de mătănii şi putând fi considerate nişte diguri naturale, care pornesc de la sud spre nord, de la capul Look-out până la capul Hatteras şi de aici până la copul Henri, la nivelul oraşului Norfolk, situat în statul Virginia, care se mărgineşte cu Carolina de Nord.

Pamplico-Sound e luminat de numeroase faruri, risipite pe diferite insule şi insuliţe, în aşa fel încât să facă posibilă navigaţia în timpul nopţii. Asta înseamnă o mare înlesnire oferită navelor, care caută un refugiu împotriva hulelor Atlanticului şi care sunt sigure că vor găsi astfel locuri bune pentru ancorare.

Câteva strâmtori stabilesc comunicaţia între Pamplico-Sound şi Oceanul Atlantic. La oarecare distanţă de farurile de pe insula Sivan se deschide strâmtoarea Ocrakoke, dincolo de strâmtoarea Hatteras, apoi, ceva mai sus, alte trei strâmtori, care poartă numele de: Logger-Head, New-Inlet şi Oregon.

Ţinând seama de această poziţie şi de faptul că strâmtoarea de care se apropia goeleta era Ocrakoke, se putea presupune că *Ebba* va pătrunde aici, ca să nu-şi schimbe muzele.

E adevărat că în momentul acela, crucişătorul Falcon supraveghea această porţiune din Pamplico-Sound şi percheziţiona vasele de comerţ şi bărcile de pescari care voiau să iasă în larg. De fapt, la ora aceea, în urma aplicării generale a ordinelor primite din partea autorităţilor, fiecare strâmtoare era supravegheată de navele statului, ca să nu mai vorbim de bateriile îndreptate spre larg.

Când ajunse la travers de strâmtoarea Ocrakoke, *Ebba* nu încercă nici să se apropie, dar nici să se ferească de şalupele cu aburi care circulau prin Pamplico-Sound. S-ar fi zis că acest iaht de plăcere intenţiona doar să-şi facă plimbarea de dimineaţă, astfel încât îşi continuă mersul nepăsător spre Hatteras.

Fără îndoială că pe aici, din motive cunoscute doar lui, avea de gând să iasă contele d'Artigas, căci, apropiindu-se oblic, goeleta se îndreptă spre strâmtoare.

Până atunci, deşi nu făcuse nimic ca să evite acest lucru,

Ebba nu fusese acostată nici de agenţii vamali, nici de ofiţerii crucişătorului. De altfel, cum ar fi izbutit să se sustragă supravegherii lor? Oare autorităţile îi acordau un privilegiu special şi acceptau s-o cruţe de plictiselile unei percheziţii? Socoteau că acest conte d'Artigas era un personaj prea important ca să-i stânjenească plimbarea, fie numai pentru o oră?...

O astfel de presupunere era cu totul neverosimilă, fiindcă, deşi era considerat drept un străin care duce viaţa bogată a favoriţilor soartei, în fond nimeni nu ştia nici cine era, nici de unde venea, nici încotro se îndrepta.

Aşadar, goeleta îşi văzu de drum, păstrându-şi mersul graţios şi rapid pe apele liniştite ale lui Pamplico-Sound. Pavilionul ei – o semilună de aur în colţul unei pânze roşii – se desfăşura larg în bătaia brizei...

Contele d'Artigas era instalat la pupa, într-unul din acele fotolii de paie, folosite la bordul vaselor de agrement. Inginerul Serko şi căpitanul Spade stăteau de vorbă cu el.

— Domnii ofiţeri ai marinei federale nu se grăbesc să ne onoreze cu un salut, remarcă inginerul Serko.

— Să vină când or pofti, răspunse contele d'Artigas, cu o nepăsare totală în glas.

— Probabil că ne aşteaptă la intrarea în strâmtoarea Hatteras, observă căpitanul Spade.

— Să ne aştepte, încheie bogatul proprietar al iahtului, care îşi păstra aerul de nepăsare şi sânge rece, cel de toate zilele.

De altfel, s-ar fi zis că ipoteza căpitanului Spade avea să se realizeze, deoarece era limpede că *Ebba* se îndrepta spre strâmtoarea menţionată. Dacă crucişătorul Falcon nu se apropia încă de ea, ca s-o „viziteze", o va face cu siguranţă, când goeleta se va prezenta la intrarea în strâmtoare. Odată ajunsă în acest punct, va fi cu neputinţă să se împotrivească percheziţiei ordonate, dacă intenţiona să iasă din Pamplico-Sound şi să pornească în larg.

În afară de asta, nimeni n-ar fi zis că *Ebba* ivea vreun motiv să evite crucişătorul. Oare Thomas Roch şi Gaydon erau ascunşi atât de bine pe bordul ei, încât oamenii

statului nu puteau să-i descopere?...

Era o presupunere admisibilă, dar poate că d'Artigas s-ar fi arătat mai puţin sigur de el, dac-ar fi ştiut că *Ebba* fusese semnalată în mod special atât Crucişătorului cât şi şalupelor vamale.

Într-adevăr, vizita acestui străin la Healthful-House atrăsese atenţia asupra lui. Fireşte că directorul nu avusese niciun motiv să considere suspecte motivele vizitei. Totuşi, câteva ore după plecarea lui, atât pacientul cât şi supraveghetorul lui fuseseră răpiţi şi, din momentul acela, nimeni nu mai intrase în pavilionul nr. 17, nimeni nu mai fusese în legătură cu Thomas Roch. În consecinţă, o serie de bănuieli se treziră şi autorităţile îşi puseseră întrebarea dacă nu cumva contele d'Artigas era amestecat în această chestiune. Poate că, după ce examinase aşezarea locurilor şi-şi dăduse seama de posibilităţile de acces spre pavilion, însoţitorul Contelui d'Artigas izbutise să tragă zăvoarele porţii, să scoată cheia din broască, să se întoarcă după căderea nopţii, să se strecoare în interiorul parcului şi să organizeze răpirea în condiţii relativ uşoare, deoarece goeleta era ancorată la o distanţă de numai patru sau şase sute de metri depărtare de zidul spitalului.

Aceste bănuieli, care nu trecuseră prin mintea directorului şi nici a personalului instituţiei la începutul anchetei, luară proporţii, când se văzu că goeleta ridică ancora, coboară prin estuarul Neuze şi manevrează astfel încât să ajungă la una din strâmtorile lui Pamplico-Sound.

Aşadar, potrivit ordinului autorităţilor din New-Berne, crucişătorul Falcon şi ambarcaţiile cu aburi ale vămii fură însărcinate să urmărească goeleta *Ebba,* s-o oprească înainte de a fi trecut prin strâmtoare, s-o percheziţioneze cu severitate şi să nu treacă cu vederea niciun colţişor din cabine, din rufie, din cabinele de gardă sau din cală. Nu va fi lăsată să-şi urmeze drumul decât dacă se va stabili cu certitudine că Thomas Roch şi Gaydon nu se aflau pe bordul ei.

Fireşte, contele d'Artigas nu putea să-şi închipuie că era obiectul unor bănuieli grave şi nici că iahtul lui fusese

semnalat în mod special ofiţerilor şi agenţilor vamali. Dar, presupunând chiar că ar fi ştiut, un om ca el, plin de o nepăsare suverană şi atât de arogant, ar fi catadicsit oare să se arate cât de cât îngrijorat?...

Pe la orele trei după masă, goeleta, care naviga în voltă la o distanţă mai mică de o milă de strâmtoarea Hatteras, manevră în aşa fel, încât să se îndrepte spre mijlocul ei.

După ce percheziţiona câteva bărci de pescari, care porneau spre larg, crucişătorul Falcon se opri să aştepte la intrarea în strâmtoare. După toate probabilităţile, *Ebba* nu pretindea să iasă neobservată, nici să pornească în viteză, ca să se sustragă formalităţilor în vigoare pentru toate vasele din Pamplico-Sound. Un simplu velier cum era *Ebba* n-ar fi putut scăpa, în orice caz, de urmărirea unui vas de război şi, dacă nu sar fi supus ordinului de oprire, un proiectil sau două ar fi constrâns-o lesne să facă acest lucru.

În clipa aceea, o ambarcaţie, având pe bordul ei doi ofiţeri şi vreo doisprezece marinari, se depărta de crucişător; apoi, cu vâslele întinse, lunecă pe apă, ca să taie drumul goeletei.

La locul lui de la pupa, contele d'Artigas îşi aprinse o havană şi urmări cu nepăsare manevra. Când ambarcaţia se apropie la o distanţă de o sută de metri, unul dintre marinari se ridică în picioare şi flutură un pavilion.

— Semnal de oprire, spuse inginerul Serko.

— Într-adevăr, răspunse contele d'Artigas.

— Ordin de a aştepta...

— Să aşteptăm. Căpitanul Spade dădu imediat dispoziţii de oprire. Trinchetinul, focurile şi vela mare fură lăsate să fluture, în timp ce colţul trincăi era ridicat iar echea fu dată sub vânt. Goeleta îşi micşoră viteza şi nu întârzie să rămână nemişcată, supusă doar acţiunii refluxului, care gonea în direcţia strâmtorii. Câteva lovituri de vâslă apropiară barca crucişătorului bord la bord cu *Ebba.* Cu o cange se agăţă de port-sarturile marelui catarg. Scara laterală fu coborâtă şi cei doi ofiţeri, urmaţi de opt oameni, urcară pe punte, în timp ce doi marinari rămâneau să

păzească barca.

Echipajul goeletei se alinie lângă deschizătura de la prova. Ofiţerul care avea gradul cel mai înalt – un locotenent de vas – se apropie de proprietarul goeletei, care se ridicase de la locul lui. Iată întrebările şi răspunsurile schimbate între ei:

— Goeleta aceasta aparţine contelui d'Artigas, în prezenţa căruia am onoarea să mă aflu?

— Da, domnule. Cum se numeşte ea?

— *Ebba.*

— Şi cum se numeşte căpitanul ei?

— Căpitanul Spade.

— De ce naţionalitate?

— Indo-malaeză.

Ofiţerul ridică privirea spre pavilionul goeletei, în timp ce contele d'Artigas adăugă:

— Aş putea să aflu, domnule, cărui motiv îi datorez plăcerea de a vă vedea la bordul navei mele?

— Am primit ordin, răspunse ofiţerul, să percheziţionăm toate navele care sunt ancorate în momentul acesta în Pamplico-Sound sau care vor să iasă de aici.

Ofiţerul nu găsi de cuviinţă să stăruie asupra faptului că, mai mult decât orice altă navă, *Ebba* trebuia să fie supusă neajunsurilor unei percheziţii riguroase.

— Nu mă îndoiesc, domnule conte, că n-aveţi intenţia să ne refuzaţi...

— De loc, domnule, răspunse contele d'Artigas. Goeleta mea vă stă la dispoziţie de la vârful catargelor până în fundul calei. Aş dori numai să vă întreb de ce navele care se află astăzi în Pamplico-Sound sunt supuse acestor formalităţi?

— N-am niciun motiv să vă ascund acest lucrul domnule conte, răspunse ofiţerul. Guvernatorul Carolinei a primit vestea că o răpire ar fi avut loc la Healthful-House şi administraţia statului nostru vrea să se convingă că cei răpiţi n-au fost îmbarcaţi în cursul nopţii...

— Să fie cu putinţă?... Întrebă contele d'Artigas, prefăcându-se surprins. Şi cine sunt persoanele care au

dispărut de la Healthful-House?

— Un inventator, un nebun, împreună cu gardianul lui, au căzut victimă acestei acţiuni...

— Un nebun, domnule?... Nu cumva e vorba despre francezul Thomas Roch?

— Chiar despre el, domnule conte.

— Thomas Roch? Omul pe care l-am văzut ieri în cursul vizitei mele la spital... pe care l-am întrebat o serie de lucruri, în prezenţa directorului... care a făcut o criză violentă, în clipa când căpitanul Spade şi cu mine ne-am despărţit de el?...

Ofiţerul îl examina cu multă atenţie pe străinul din faţa lui, încercând să surprindă în atitudinea sau în vorbele sale ceva suspect.

— E de necrezut! adăugă contele d'Artigas. Spuse lucrul acesta de parcă atunci ar fi auzit vorbindu-se pentru prima dată de răpirea de la Healthful-House.

— Înţeleg foarte bine, domnule, reluă el, cât de îngrijorată trebuie să fie administraţia statului, dată fiind personalitatea acestui Thomas Roch şi sunt de acord cu măsurile care au fost luate. E inutil să vă declar că nici inventatorul francez şi nici supraveghetorul său nu se află pe bordul goeletei mele. De altfel, vă puteţi da singuri seama de acest lucru, percheziţionând goeleta cât veţi putea mai minuţios. Domnule căpitan, te rog să-i întovărăşeşti, pe aceşti domni.

După ce dădu acest răspuns şi după ce-l salută cu răceală pe locotenentul de pe crucişător, contele d'Artigas îşi reluă locul în fotoliu şi îşi duse din nou ţigara la buze.

Sub conducerea căpitanului Spade, cei doi ofiţeri şi cei opt marinari îşi începură numaidecât cercetările.

Mai întâi coborâră prin intrarea tambuchiului în salonul de la pupa, mobilat elegant, având panouri de lemn scump, obiecte de artă de mare valoare, covoare şi tapiţerii de preţ.

E de la sine înţeles că atât salonul, cât şi cabinele vecine şi camera contelui d'Artigas fură scotocite cu o grijă de care ar fi putut da dovadă cei mai experimentaţi poliţişti. De

altfel, căpitanul Spade nu se opunea cu nimic acestor cercetări, fiindcă voia ca ofiţerii să nu păstreze nici cea mai mică bănuială cu privire la proprietarul goeletei.

După ce terminară cu salonul şi cu camerele de la pupa trecură în sala de mâncare, bogat împodobită. Oficiile, bucătăria, cabinele căpitanului Spade si ale şefului de echipaj, de la prova, apoi cabina marinarilor fură percheziţionate, fără ca să se fi putut da de urma lui Thomas Roch sau a lui Gaydon.

Nu mai rămânea decât cala şi diferitele sale anexe, care necesitau o percheziţie foarte amănunţită. De aicea, după ce fură ridicate panourile, căpitanul Spade trebui să aprindă cele două felinare, ca să înlesnească cercetările.

Cala aceasta nu conţinea decât nişte recipiente cu apă, provizii de tot felul, butoaie de vin, de alcool, de gin, de ţuică, de whisky, de bere, o provizie de cărbuni, totul din belşug, ca şi cum goeleta ar fi fost aprovizionată pentru o călătorie lungă. Între golurile încărcăturii, marinarii americani se strecurară până în interior, până în carlingă, intrând printre crăpăturile dintre baloturi şi saci. Dar osteneala lor rămase zadarnică.

Era evident că d’Artigas fusese bănuit pe nedrept de complicitate la răpirea pacientului de la Healthful-House şi a paznicului său.

Percheziţia dură vreo două ore şi se termină fără niciun rezultat.

La ora cinci şi jumătate, ofiţerii şi marinarii de pe Falcon urcară din nou pe puntea goeletei, după ce îşi făcuseră cu conştiinciozitate datoria în interiorul ei şi se încredinţară pe deplin că nici Thomas Roch şi nici Gaydon nu se aflau pe vas. În exterior percheziţionară fără niciun rezultat deschizătura de la prova şi ambarcaţiile. În consecinţă, se încredinţară că *Ebba* fusese bănuită din greşeală.

Celor doi ofiţeri nu le mai rămânea decât să-şi ia rămas bun de la contele d’Artigas, astfel încât se îndreptară spre el.

— Vă rugăm să ne iertaţi că v-am supărat, domnule conte, spuse locotenentul de vas.

— N-aveaţi încotro, domnilor, trebuia să vă supuneţi ordinelor a căror executare vă fusese încredinţată.

— Nu era de altfel decât o simplă formalitate, se găsi obligat să adauge ofiţerul.

Contele d'Artigas făcu o mişcare uşoară din cap, arătând că binevoia să accepte acest răspuns.

— Vă prevenisem, domnilor, că nu aveam nici în clin, nici în mânecă cu această răpire.

— Nu ne mai rămâne nicio îndoială, domnule conte, nu ne mai rămâne decât să ne întoarcem pe nava noastră.

— Cum doriţi. Goeleta e liberă să plece?

— Bineînţeles.

— La revedere, domnilor. Spun la revedere, căci sunt un vizitator obişnuit al litoralului dumneavoastră şi nu voi întârzia să mă întorc curând. Sper că, până la înapoierea mea, veţi fi descoperit pe autorul răpirii şi-l veţi fi internat din nou pe Thomas Roch la Healthful-House. În interesul Statelor Unite şi, pot să adaug, în interesul omenirii întregi e de dorit să ajungeţi la acest rezultat.

După ce schimbară aceste cuvinte, cei doi ofiţeri salutară politicos pe contele d'Artigas, care le răspunse cu o uşoară înclinare a capului.

Căpitanul Spade îi întovărăşi până la scara laterală şi, urmaţi de marinarii lor, ofiţerii se întoarseră pe crucişător, care-i aştepta la o depărtare de patru sute de metri.

Contele d'Artigas făcu un semn şi căpitanul Spade dădu ordin să se ridice din nou velele în poziţia în care se aflau înainte de oprirea goeletei. Briza se răcorise şi *Ebba* se îndreptă cu iuţeală spre strâmtoarea Hatteras.

O jumătate de oră mai târziu, după ce trecuse prin strâmtoare, iahtul naviga în larg.

Direcţia se mai păstră timp de o oră spre est-nord-est. Dar, aşa cum se întâmplă de obicei, la câteva mile depărtare de litoral, briza care sufla dinspre uscat nu se mai simţea. *Ebba* rămase pe loc, cu velele lovind în catarge, acţiunea cârmei încetă şi goeleta se opri pe suprafaţa oceanului, pe care nu-l mai tulbură nici cea mai

mică adiere.

S-ar fi zis că, din momentul acela, goeleta se va afla în imposibilitatea de a-şi continua drumul în cursul nopţii.

Căpitanul Spade rămăsese în observaţie la prova. De îndată ce ieşiseră din strâmtoare, privirea lui se plimba mereu de la babord la tribord, ca şi cum ar fi încercat să zărească un anumit obiect pe acele meleaguri.

Deodată, strigă cu glas puternic:

— Strângeţi velele!

Marinarii se grăbiră să execute acest ordin şi desfăcură odgoanele, în timp ce velele lăsate în jos fură adunate pe vergi, dar fără să fi fost strânse în tocuri.

Oare contele d'Artigas avea de gând să aştepte în locul acela ivirea zorilor şi totodată suflarea brizei de dimineaţă? Dar se întâmplă rar ca un vas să nu-şi păstreze velele întinse, gata să le folosească la primele adieri prielnice.

O barcă fu coborâtă pe apă şi căpitanul Spade luă loc în ea, însoţit de un marinar, care o călăuzea cu vâsla din spate în direcţia unui obiect ce plutea pe apă, la o distanţă de vreo zece stânjeni de babord.

Obiectul acesta era o geamandură mică, asemănătoare cu aceea care plutea pe apele Neuzei când *Ebba* staţiona în apropiere de Healthful-House.

De îndată ce această geamandură şi odgonul fixat de ea fură ridicate, barca le transportă la prova goeletei.

La comanda şefului de echipaj, o remorcă trimisă de pe bord fu legată de parâma geamandurii. Apoi, căpitanul Spade şi marinarul urcară pe puntea goeletei şi ridicară barca pe suportul ei.

Aproape numaidecât după aceea remorca se întinse şi, strângându-şi velele, *Ebba* se îndreptă spre est, cu o viteză care nu era mai mică de zece mile.

Noaptea era întunecoasă şi luminile litoralului american dispărură curând în ceţuri, la orizont.

transportat pe o distanţă de vreo sută de paşi. Apoi am fost ridicat iar, am fost coborât, am fost aşezat undeva... Unde? ... Unde anume?...

Dar ce s-a întâmplat cu Thomas Roch?... Oare atacul era îndreptat mai curând împotriva lui, decât împotriva mea?... Această, ipoteză este foarte probabilă. Pentru toată lumea nu eram decât paznicul Gaydon şi nu inginerul Simon Hart, a cărui veritabilă calitate, a cărui adevărată naţionalitate n-au fost niciodată bănuite. Şi de ce să fi ţinut cineva să pună mâna pe un simplu supraveghetor dintr-un ospiciu?...

Aşadar, a avut loc o răpire a inventatorului francez, nu mă îndoiesc o clipă de asta. Dar dacă cineva l-a răpit din Healthful-House, oare acest cineva nu speră cumva că-i va putea smulge taina?...

Raţionamentul acesta este just numai dacă Thomas Roch a dispărut o dată cu mine. Aşa să fie oare?... Da... aşa trebuie să fie, aşa este, nu era nicio îndoială în această privinţă... Nu mă aflu în mâinile unor răufăcători, al căror

scop ar fi fost jaful, fiindcă asemenea răufăcători n-ar fi procedat astfel. După ce m-au pus în imposibilitatea de a striga după ajutor, după ce m-au azvârlit într-un colţ al grădinii, în mijlocul unui tufiş, după ce l-au răpit pe Thomas Roch, nu m-ar fi închis în locul în care mă aflu acum…

Dar unde mă aflu oare?… Întrebarea asta îmi revine mereu în minte de câteva ceasuri şi nu izbutesc să-i găsesc un răspuns.

Oricum, iată-mă amestecat într-o aventură extraordinară, care va lua sfârşit… Nu ştiu în ce fel…

Nici nu îndrăznesc măcar să-i prevăd deznodământul, în orice caz, sunt hotărât să-mi întipăresc în memorie, clipă de clipă, până şi cele mai neînsemnate împrejurări, după care, dacă va fi cu putinţă, am să-mi aştern în scris impresiile de fiecare zi. Cine ştie ce-mi rezervă viitorul şi de ce n-aş crede că, în cele din urmă, în noile condiţii în care mă găsesc, voi izbuti să descopăr taina Fulguratorului Roch?… Dacă-mi este dat să scap într-o zi, această taină trebuie să fie cunoscută şi, totodată, trebuie să se ştie cine e autorul – sau cine sunt autorii – acestui atac nelegiuit, ale cărui consecinţe pot fi atât de grave!

Mă întorc mereu la aceeaşi întrebare, nădăjduind că un incident oarecare va interveni şi-i va da un răspuns: „Unde mă aflu?…”

Să luăm lucrurile de la început.

După ce am fost transportat pe braţe dincolo de poarta lui Healthful-House, am simţit că sunt instalat, fără niciun fel de brutalitate de altfel, pe băncile unei ambarcaţiuni, care s-a înclinat imediat; cred că era o barcă de mici dimensiuni.

După această primă înclinare a urmat aproape numaidecât încă una, pe care mi-o explic prin îmbarcarea unei alte persoane. În aceste condiţii, mai încape îndoială că era vorba de Thomas Roch?… Cu siguranţă că pentru el n-a fost nevoie de măsuri de precauţie, nimeni nu s-o fi gândit să-i pună şi lui un căluş, să-i acopere ochii, nici să-i lege mâinile şi picioarele. Trebuie să fi fost încă în starea aceea de prostraţie, care-l împiedică să opună cea mai

mică rezistenţă şi să-şi dea seama că a fost victima unui atac. Cea mai bună dovadă că nu mă-nşel este mirosul specific de eter care s-a infiltrat sub căluşul meu. Înainte de a ne despărţi, doctorul îi dăduse bolnavului câteva picături de eter şi îmi amintesc că o mică cantitate din această substanţă, care se evaporează atât de repede, i se prelinsese pe haine, în timp ce se zbătea în paroxismul crizei. Aşadar, nu-i nicio mirare că mirosul acesta a stăruit şi nici că eu l-am simţit atât de puternic. Da… Thomas Roch se afla şi el în barca aceea, culcat lângă mine!… Dacă aş fi întârziat cu câteva clipe să mă întorc în pavilion, nu l-aş mai fi găsit. Mă întreb de ce a trebuit ca acest conte d'Artigas să aibă nefericita idee să viziteze Healthful-House?

Dacă bolnavul meu n-ar fi fost adus în faţa contelui, nu s-ar fi întâmplat nimic. Discuţia despre invenţiile lui a provocat la Roch criza asta de o violenţă neobişnuită. Cel care merită în primul rând reproşuri este directorul, care n-a ţinut seamă de avertismentele mele. Dacă m-ar fi ascultat, medicul n-ar fi fost chemat să-l îngrijească pe bolnavul meu, uşa pavilionului ar fi fost încuiată şi agresiunea n-ar fi reuşit.

Cât despre scopul răpirii lui Thomas Roch, fie ea a fost efectuată în interesul unui particular sau în interesul unui stat european, n-are niciun rost să stărui în această privinţă. Cred că pot fi fără nicio grijă în direcţia asta. Nimeni nu va izbuti să obţină ceea ce n-am izbutit eu timp de cincisprezece luni. În starea de toropeală intelectuală în care a ajuns compatriotul meu, orice încercare de a-i smulge taina va rămâne fără rezultat. La drept vorbind, de acum înainte starea lui nu va putea decât să se înrăutăţească şi nebunia să se generalizeze, chiar în domeniile în care până acum judecata lui se păstrase neatinsă.

Dar, în definitiv, în momentul de faţă, nu e vorba de Thomas Roch, ci de mine şi iată ce pot să constat:

După câteva legănări destul de puternice, barca s-a pus în mişcare, împinsă de vâsle. Traseul n-a durat decât o clipă, apoi a avut loc o uşoară ciocnire. Fără îndoială că

ambarcaţia noastră s-a lovit de corpul unei nave şi s-a rânduit lângă ea. S-a produs o oarecare forfotă zgomotoasă. Se vorbea, se dădeau ordine, se făceau manevre... Deşi cârpa aceea-mi lega ochii şi urechile şi nu puteam să înţeleg nimic, am distins un murmur învălmăşit de voci, care s-a prelungit timp de cinci, şase minute.

Singura idee care mi-a putut veni în minte a fost că voi fi transbordat din barcă pe vasul căruia îi aparţine şi că voi fi închis în fundul unei cale, până în clipa în care acel vas va ajunge în larg. Atât timp cât va naviga pe apele lui Pamplico-Sound e de la sine înţeles că nici lui Thomas Roch, nici paznicului său nu li se va îngădui să se arate pe punte.

Aşadar, fără să mi se scoată căluşul din gură am fost apucat de picioare şi de umeri. Am avut impresia că braţele celor care mă ridicau nu mă înălţau peste marginea punţii unui vas, ci, că, dimpotrivă, ele mă lăsau în jos... Oare aveau intenţia să-mi dea drumul?... Să mă arunce în apă ca să se descotorosească de un martor neplăcut?... Ideea aceasta mi-a trecut o clipă prin minte şi o tresărire de spaimă m-a străbătut din cap până-n picioare... Instinctiv am respirat adânc şi mi-am umplut pieptul de aerul care s-ar putea să-mi lipsească în curând.

Dar nu! Am fost coborât cu anumite menajamente pe o podea solidă, care mi-a dat senzaţia de răceală metalică. Eram culcat în lung. Spre marea mea surprindere, legăturile care-mi împiedicau mişcările au fost desfăcute. În jurul meu forfota paşilor a încetat şi, o clipă mai târziu, am auzit zgomotul sonor al unei uşi metalice care se închidea...

Iată-mă Dar unde? Şi, mai întâi de toate, mă întreb dacă sunt singur. Îmi smulg căluşul din gură, şi cârpa de pe ochi. În jurul meu e întuneric, un întuneric deplin. Nu zăresc nici cea mai neînsemnată rază de lumină; nu era nici măcar impresia aceea vagă de lumină care-ţi rămâne în ochi în camerele închise ermetic...

Strig... Strig de câteva ori, dar nimeni nu-mi răspunde. Vocea mea sună înăbuşit, ca şi cum ar străbate un mediu impropriu pentru transmiterea sunetelor.

În afară de asta, aerul pe care-l respir este cald, greu,

dens şi plămânii mei vor lucra cu dificultăţi din ce în ce mai mari, ba chiar le va fi cu neputinţă să lucreze dacă aerul acesta nu va fi schimbat...

Atunci, întind braţele şi iată ce-mi este îngăduit să recunosc cu ajutorul pipăitului: mă aflu într-un compartiment cu pereţi de tablă, al cărui volum nu e mai mare de trei sau patru metri cubi. Când îmi plimb mâna pe aceşti pereţi de tablă, îmi dau seama că sunt nituiţi, întocmai ca pereţii etanşi ai unui vas.

Cât despre posibilităţile de acces, mi se pare că pe unul din pereţi deosebesc cadrul unei uşi, ale cărei balamale depăşesc peretele cu câţiva centimetri. Uşa aceasta se deschide, probabil, dinafară înăuntru şi nu încape îndoială că pe aici am fost introdus în interiorul acestui compartiment strâmt.

Îmi lipesc urechea de uşă, dar nu aud niciun fel de zgomot. Liniştea este tot atât de desăvârşită, pe cât este de desăvârşit întunericul, o linişte ciudată, tulburată doar de zgomotul pe care-l fac, când mă mişc, din cauza sonorităţii podelei metalice. Nu disting niciunul din zgomotele acelea surde care domnesc în mod obişnuit la bordul navelor, nu disting nici frecarea uşoară a curentului apei de-a lungul corpului navei, nici clipocitul mării când îi loveşte carena. Nici măcar balansul, care ar fi trebuit să se simtă, fiindcă, în estuarul Neuzei, mareea provoacă totdeauna o mişcare ondulatorie foarte sensibilă. În realitate însă, acest compartiment în care sunt prizonier aparţine oare unei nave? Pot să afirm oare, deşi am fost transportat de o ambarcaţie, al cărui drum n-a durat decât o clipă, că pluteşte pe apele Neuzei? De ce oare să nu-mi închipui că în loc să se întoarcă pe un vas care a aşteptat-o la poalele lui Healthful-House, ambarcaţia asta nu s-a îndreptat spre un alt punct al ţărmului? În cazul acesta n-ar fi oare cu putinţă să mă aflu pe uscat, în fundul unei pivniţe? Aşa s-ar explica nemişcarea desăvârşită a compartimentului. E drept însă, că există pereţii ăştia metalici, tabla nituită, mai este şi mirosul de sare răspândit în jurul meu, miros sui-generis, care îmbibă, în general,

aerul în interiorul navelor şi care nu mă poate înşela…

De când am venit aici a trecut un timp pe care-l evaluez la patru ore. Asta înseamnă că trebuie să fie aproape miezul nopţii. Oare voi rămâne aşa până dimineaţa? Din fericire, potrivit regulamentului lui Healthful-House, mi-am luat cina la ora şase, aşa că nu mi-e foame, ci mai curând mi-e tare somn. Sper totuşi că voi avea destulă energie ca să rezist dorinţei de a dormi. Nu-i voi ceda… Trebuie să-mi adun minţile, călăuzindu-mă după factori externi… Dar ce factori anume? În cutia asta de tablă nu pătrund nici sunetul, nici lumina. Să aşteptăm! Poate că un zgomot oarecare, cât ar fi el de slab, are să-mi izbească totuşi urechea. Toate forţele mele vitale se concentrează acum în auz? De altfel, sunt mereu la pândă; în cazul că nu mă aflu pe uscat, aştept o mişcare, o oscilaţie, care până la urmă trebuie să se facă simţită. Presupunând că nava mai este încă ancorată, nu va întârzia să pornească… Căci, altfel… n-aş mai înţelege de ce am fost răpiţi, Thomas Roch şi cu mine.

În sfârşit… Asta nu mai e o iluzie. Un legănat uşor îmi dă certitudinea că nu mă aflu pe uscat? deşi abia se face simţit, deşi nu remarc niciun fel de ciocnire, niciun fel de poticnire. Aş spune că mai curând o lunecare pe suprafaţa apei.

Trebuie să gândesc cu sânge rece. Mă aflu pe bordul unuia din vasele ancorate la gura râului Neuze, vas care aştepta cu velele întinse sau cu motoarele sub presiune rezultatul răpirii. O barcă m-a transportat pe acest vas, deşi, repet, m-am avut senzaţia de a fi înălţat peste marginea punţii. M-au strecurat oare printr-un sabord practicat în corpul navei? Dar, în definitiv, ce importanţă are?! Fie că am fost sau nu coborât în fundul unei cale, fapt e că mă aflu pe un aparat care pluteşte şi se mişcă.

Desigur că voi fi curând lăsat în libertate, împreună cu Thomas Roch, presupunând că a fost închis cu tot atâta grijă ca şi mine. Prin libertate, înţeleg dreptul de a umbla după plac pe puntea acestui vas. Totuşi mai trebuie să aştept câteva ore până atunci, căci nimeni nu trebuie să ne

zărească. Aşadar, nu vom putea respira la aer liber decât în clipa în care vasul va fi ieşit în larg. Dacă e un vas cu pânze, a aşteptat desigur să se ridice briza, briza aceea care în zorii zilei vine dinspre uscat şi înlesneşte navigaţia în Pamplico-Sound. Ce-i drept, dacă o navă cu aburi… Dar nu!… La bordul unui Sicamer se răspândesc în mod inevitabil mirosul de huilă, de unsori, tot felul de miasme scăpate din compartimentul clădirilor şi ele ar fi trebuit să ajungă până la mine. De altfel, mişcările elicelor sau ale zbaturilor, trepidaţiile maşinilor, bătăile pistoanelor – toate acestea ar fi trebuit să le simt.

Într-un cuvânt, cel mai bun lucru e să am răbdare. Abia mâine voi fi scos din gaura asta. De altfel, chiar dacă nu sunt pus în libertate, mi se va da ceva de mâncare. Căci de ce aş crede că răpitorii mei ar vrea să mă lase să mor de foame? Le-ar fi fost mult mai simplu să mă trimită în fundul apei, să mă mai îmbarce. Odată în largul mării, de ce s-ar mai teme de mine? Vocea mea nu va mai putea fi auzită. Cât despre reclamaţiile mele inutile sau protestele mele, şi mai inutile încă… în definitiv cine sunt eu pentru autorii acestui atentat? Un simplu supraveghetor în serviciul unei case de sănătate, un anume Gaydon, care nu prezintă nicio importanţă. Important era ca Thomas Roch să fie răpit din Healthful-House. Cât despre mine… Am fost luat doar aşa, pe deasupra… Şi nu doar fiindcă m-am întors în clipa aceea în pavilion.

În orice caz, indiferent de ce s-ar întâmpla, indiferent de oamenii care au executat răpirea şi indiferent de locul în care mă transportă, numi pot schimba hotărârea: voi juca mai departe rolul meu de paznic. Nimeni, absolut nimeni nu va bănui că sub haina lui Gaydon se ascunde inginerul Simon Hart. În felul acesta am două avantaje: în primul rând, nimeni nu se va feri de un pârlit de supraveghetor şi, în al doilea rând, poate că voi izbuti să pătrund misterul acestei uneltiri şi să mă folosesc de ea, dacă izbutesc să scap.

Dar gândirea mea se rătăceşte… Mai înainte de a putea să scap, trebuie să aştept sosirea la destinaţie. Voi avea

destul timp să mă gândesc atunci la evadare, dacă mi se prezintă vreun prilej. Deocamdată esenţialul este că nu se ştie cine sunt şi, bineînţeles, nimeni nu va şti acest lucru.

Am ajuns acum la convingerea desăvârşită că navigam. Şi totuşi revin asupra ideii mele iniţiale. Nu chiar dacă nava care ne transportă nu este un steamer, nu este nicio navă cu pânze. E incontestabil propulsat de un mijloc de locomoţie foarte puternic. Nu aud zgomotele acelea specifice ale maşinilor cu aburi, când acţionează elice sau zbaturi, sunt silit să mai admit că nava aceasta nu e zguduită de forfota pistoanelor din cilindri. Aş putea spune mai curând că e vorba de o mişcare continuă şi regulată, un fel de rotaţie directă, care se comunică propulsorului, indiferent de felul acestuia. Nu pot greşi în privinţa asta: mişcarea vasului se datoreşte unui mecanism special. Dar care e acest mecanism?...

Să fie vorba de una din acele turbine despre care s-a vorbit şi care, manevrate de un tub intern, sunt menite să înlocuiască elicele, fiindcă folosesc mai bine decât ele rezistenţa apei şi produc o viteză mai mare?

Peste câteva ore voi şti ce să cred despre acest gen de navigaţie, care are loc, după cum se pare, într-un mediu absolut omogen.

De altfel – şi faptul acesta e tot atât de extraordinar – atât ruliul cât şi tangajul nu se fac simţite în niciun fel. Dar cum se explică această linişte în apele lui Pamplico-Sound? ... De obicei singure curentele mareei, când urcă şi coboară, izbutesc să-i tulbure suprafaţa.

E drept, poate că mareea a încetat să urce la această oră şi, după câte-mi amintesc, briza de pe uscat căzuse ieri seara. Dar n-are a face! Faptul mi se pare inexplicabil, căci un vas mişcat de un propulsor, indiferent ce viteză are, e supus totdeauna unor oarecari oscilaţii şi iată că nu pot observa cea mai mică oscilaţie de acest gen. Gândurile acestea obsedante îmi umplu creierul! Deşi simt o nevoie teribilă să dorm, deşi sunt cuprins de toropeală în atmosfera asta înăbuşitoare, am luat hotărârea să nu mă las pradă somnului. Voi veghea până dimineaţa; şi, de fapt,

pentru mine dimineaţa nu va însemna decât clipa în care compartimentul acesta va fi scăldat în lumina de afară. Poate că nu va fi de ajuns ca uşa să se deschidă, poate va trebui să fiu scos din gaura asta şi urcat pe punte...

Mă rezem într-un colţ al peretelui, căci n-am nici măcar o bancă pe care să şed. Dar fiindcă pleoapele-mi sunt grele, fiindcă-mi dau seama că cedez unei anumite somnolenţe, mă ridic iar. Mă cuprinde furia, lovesc cu pumnii în pereţi şi strig... Dar în zadar îmi rănesc mâinile de niturile tablei, căci strigătele mele nu aduc pe nimeni.

Da! E nedemn de mine. Mi-am făgăduit să mă stăpânesc şi iată că, de la început, îmi pierd sângele rece şi mă port ca un copil.

E absolut sigur că lipsa tangajului şi a ruliului dovedeşte cel puţin că nava n-a pătruns încă în larg. Dar în loc să străbată Pamplico-Sound a pornit în sus pe Neuze? Nu! Ce motiv ar avea să se piardă în mijlocul teritoriilor comitatului? Dacă Thomas Roch a fost răpit de la Healthful-House, înseamnă că răpitorii lui erau hotărâţi să-l scoată din Statele Unite şi să-l ducă, probabil, pe o insulă îndepărtată din Atlantic sau într-un punct, oarecare din vechiul continent. Aşadar, vasul nostru nu urcă pe Neuze, care are o întindere destul de mică. Ne aflăm în apele lui Pamplico-Sound şi se vede că lacul e foarte liniştit.

Fie în momentul când nava va ieşi în larg nu se va mai putea sustrage oscilaţiilor hulei, care, chiar după căderea brizei, se face totdeauna simţită pe navele de tonaj mijlociu. Afară doar dacă nu mă aflu pe bordul vreunui crucişător sau al unui cuirasat, ceea ce nu cred să fie cazul!

În clipa asta, mi se pare că... Da, într-adevăr! Nu mă înşel! În interior s-a auzit un zgomot, un zgomot de paşi... Paşii se apropie de peretele de tablă, în care se află uşa compartimentului. Fără îndoială că sunt oameni din echipaj. Oare uşa se va deschide în sfârşit?... Ascult...

Vorbesc nişte oameni, le aud vocile, dar nu înţeleg ce spun, fiindcă folosesc o limbă pe care n-o cunosc. Chem... Strig... Nimeni nu-mi răspunde!

Nu-mi mai rămâne decât să aştept, să aştept, să aştept!

Cuvântul acesta mi-l repet mereu, sună în bietul meu craniu aşa cum sună limba unui clopot.

Am să încerc să socotesc cât timp a trecut.

În definitiv, cred că s-au scurs cel puţin patru sau cinci ore din clipa în care vasul s-a pus în mişcare. După socotelile mele, a trecut de miezul nopţii. Din nefericire, în mijlocul acestui întuneric adânc, ceasul nu-mi este de niciun folos.

Dar dacă navigam de cinci ore, înseamnă că îl momentul de faţă nava e dincolo de Pamplico Sound, că a ieşit din el prin strâmtoarea Ocracoke sau prin Hatteras. Trag concluzia de aici că se află în largul litoralului, la o distanţă de o milă bună cel puţin. Şi totuşi nu simt hula din larg.

Iată faptul inexplicabil, neverosimil. Dar să vedem... nu cumva m-am înşelat? N-am fost victima unei iluzii?... Nu mă aflu închis în fundul calei unei nave în mers?...

A mai trecut o oră şi deodată, trepidaţiile maşinii au încetat... Îmi dau perfect de bine seama că vasul care mă transportă e nemişcat. Să fi ajuns oare la destinaţie? În cazul acesta n-ar putea să fie decât unul din porturile de pe litoral, la nord nu la sud de Pamplico-Sound. Dar cum să-i vină a crede că Thomas Roch, răpit de la Healthful-House a fost coborât din nou pe uscat? Răpirea va ajunge curând la cunoştinţa tuturor şi cei care s-au făcut vinovaţi de ea ar risca să fie descoperiţi de autorităţile guvernamentale.

De altfel, dacă în momentul de faţă nava se pregăteşte să arunce ancora, nu voi întârzia să aud zgomotul lanţului ei trecând prin ecubier, apoi, când goeleta va fi trasă pe ancoră, se va produce o zguduitură – zguduitură pe care o pândesc şi pe care o voi recunoaşte... Faptul acesta nu mai poate întârzia decât doar câteva clipe.

Aştept... Ascult...

La bord domneşte o tăcere mohorâtă şi îngrijorătoare. Mă întreb dacă pe nava asta mai există şi alte fiinţe vii în afară de mine...

Simt cum mă cotropeşte un fel de toropeală. Atmosfera e viciată... Nu mai pot respira... E ca şi cum o greutate, de care nu mă pot descotorosi, mi-ar strivi pieptul...

Aş vrea să rezist... Dar e cu neputinţă. Probabil iar m-am trântit într-un colţ şi m-am dezbrăcat pe jumătate, atât de cald e. Pleoapele mi se închid, mă prăbuşesc într-o stare de prostraţie, care mă va cufunda într-un somn greu, împotriva căruia nu pot rezista... Oare cât timp am dormit?... Nu ştiu. Să fie noapte? Să se fi făcut ziuă?... N-aş putea spune, lucrul de care-mi dau seama mai întâi este că pot respira cu mai multă uşurinţă. Plămânii mi se umplu de un aer pe care nu-l mai otrăveşte acidul carbonic.

Oare în timp ce dormeam aerul acesta a fost împrospătat? Să fi deschis cineva uşa compartimentului în care mă aflu şi să fi intrat în camera asta strâmtă? Da... Iată şi dovada.

Mâna mea apucă la întâmplare un obiect, un recipient plin cu un lichid care miroase foarte îmbietor. Îl duc la buze – buzele mele sunt fierbinţi, sunt torturat de o sete atât de puternică, încât aş fi gata să beau şi o apă sălcie.

Este cidru, un cidru de bună calitate, care mă răcoreşte, mă întăreşte. Beau o cană întreagă. Dar dacă n-am fost osândit să mor de sete, presupun că nici de foame nu sunt osândit să mor.

Nu... Într-un colţ, cineva a lăsat un coş, care conţine o pâine şi o bucată de carne rece.

Aşadar mănânc... Mănânc cu lăcomie şi iată că încetul cu încetul îmi recapăt puterile.

Hotărât lucru, nu sunt chiar atât de părăsit pe cât mă temeam. Cineva a pătruns în gaura asta întunecoasă şi a lăsat să intre pe uşă puţin din oxigenul de afară, în lipsa căruia m-aş fi înăbuşit.

Apoi mi s-a pus la dispoziţie băutură şi mâncare ca să-mi pot astâmpăra setea şi foamea, până voi fi lăsat în libertate.

Dar cât timp va mai dura, oare, captivitatea asta? Zile?... Luni?...

De altfel, mi-e cu neputinţă să socotesc cât timp am dormit, nici să stabilesc cu oarecare aproximaţie cât e ceasul. E drept că am avut grijă să-l întorc, dar eu n-am un ceas cu repetiţie... Poate că dacă aş pipăi arătătoarele... Da... Mi se pare că cel mic e îndreptat spre cifra opt... Opt dimineaţă fără îndoială...

De un lucru sunt sigur şi anume că nava stă pe loc. Pe bord nu se produce nici cea mai mică clătinare, ceea ce înseamnă că propulsorul e în repaus. Dar orele trec, ore nesfârşite şi mă întreb dacă nu cumva abia la noapte va intra din nou cineva în compartimentul meu – ca să-l aerisească, aşa cum s-a întâmplat în timp ce dormeam – şi să-mi aducă totodată alte provizii. Da, fireşte că vor să profite de timpul cât dorm... De data asta însă sunt hotărât să rezist... Am să mă prefac chiar că dorm şi, indiferent cine va intra voi şti să-l silesc să-mi răspundă!

VI
PE PUNTE

Iată-mă în aer liber şi respirând cu nesaţ... În sfârşit am fost scos afară din cutia aceea înăbuşitoare şi adus sus pe puntea vasului. În primul rând, am cercetat orizontul cu privirea, dar n-am mai zărit nicio fâşie de pământ. Nimic altceva decât linia aceea circulară, care formează hotarul între mare şi cer!

Nu!... Nu se vede nici urmă de continent la vest, în direcţia în care litoralul Americii de Nord se desfăşoară pe distanţe de mii de mile.

În clipa asta, soarele apune şi nu mai trimite decât raze oblice la suprafaţa oceanului. Trebuie să fie şase seara. Mă uit la ceas... Da, e într-adevăr ora şase şi treisprezece minute.

Iată ce s-a întâmplat în timpul nopţii de 17 iunie: după cum am mai spus, hotărât să nu cedez somnului, aşteptam să se deschidă uşa cămăruţei mele. Nu mă îndoiam că se făcuse ziuă, orele treceau, dar nimeni nu venea. Din proviziile care-mi fuseseră puse la dispoziţie nu mai rămăsese nimic. Începusem să sufăr de foame, dar nu de sete, pentru că mai păstrasem puţină băutură.

Îndată după ce m-am trezit, unele tresăriri ale navei mă făcuseră să cred că aceasta se pusese din nou în mişcare, după ce rămăsese locului în ajun, oprit, probabil, în vreun mic golf pustiu de pe coastă – deoarece nu simţisem niciuna din zguduiturile care întovărăşesc manevra ancorării.

Aşadar era ora şase când am auzit nişte paşi răsunând dincolo de peretele metalic al compartimentului meu. Se pregătea cineva să intre?... Da. O cheie a scârţâit în broască şi uşa s-a deschis. Lumina unui felinar a risipit

întunericul adânc în mijlocul căruia fusesem cufundat după sosirea mea pe vas.

Doi oameni s-au ivit în uşă, dar nu am avut timp să le disting chipurile. Oamenii ăştia m-au apucat de braţe şi mi-au înfăşurat capul cu o bucată de pânză deasă, astfel încât mi-a fost cu neputinţă să mai văd ceva.

Ce însemna, oare, această măsură de precauţie? Ce voiau să facă oamenii ăştia cu mine? Am încercat să mă zbat, dar cei doi mă ţineau zdravăn. Le-am pus întrebări, dar n-am căpătat niciun fel de răspuns. Cei doi au schimbat câteva cuvinte între ei, într-o limbă pe care n-o înţelegeam şi a cărei origine nu puteam s-o recunosc.

Era limpede că nu-mi arătau prea multă consideraţie! E foarte adevărat că nu sunt decât un paznic de balamuc; pentru ce ar fi procedat altfel cu un personaj atât de mărunt?... De altfel, nu sunt prea sigur că inginerul Simon Hart s-ar fi bucurat de un tratament mai bun.

Totuşi, de data asta nu mi s-a pus niciun căluş, nu mi s-au legat nici mâinile, nici picioarele. Cei doi s-au mulţumit să mă strângă zdravăn, în aşa fel încât să nu pot fugi.

O clipă după aceea am fost târât afară din compartiment şi împins într-un culoar îngust. Sub picioarele mele răsună treptele unei scări metalice. Puţin mai târziu aerul proaspăt mă izbeşte în faţă şi-l trag în piept cu lăcomie, prin bucata de pânză care-mi înfăşoară capul.

Atunci mă simt ridicat şi cei doi oameni mă aşază pe o duşumea, care, de data asta, nu mai e alcătuită din plăci de tablă; trebuie să fie puntea unui vas. În sfârşit, braţele care mă strângeau îşi slăbesc strânsoarea. Iată-mă liber să mă mişc după plac. Îmi smulg numaidecât pânza care-mi acoperă capul şi privesc în jur...

Mă aflu pe bordul unei goelete în plin mers, goeleta care lasă în urmă o lungă dâră albă.

Am fost nevoit să mă agăţ de un sart, ca să nu cad, fiindcă lumina zilei mă ameţise după încarcerarea de patruzeci şi opt de ore la care am fost supus, în mijlocul unui întuneric desăvârşit.

Pe punte forfotesc încoace şi încolo vreo zece oameni, cu

înfăţişare aspră, având chipuri foarte diferite unele de altele şi cărora n-aş putea să le atribui o origine anumită. De altfel, se sinchisesc foarte puţin de mine.

Cât despre goeletă, cred că are cam vreo două sute cincizeci sau trei sute de tone. E destul de spaţioasă, catargele sunt puternice şi suprafaţa velelor îi asigură, cred, o viteză destul de serioasă când briza suflă cu putere.

La pupa, un om cu faţa bronzată e la timonă. Mâinile lui fixate pe roată feresc goeleta de valurile destul de puternice.

Aş vrea să citesc numele acestui vas, care are înfăţişarea unui iaht de agrement. Dar nu ştiu dacă e înscris la pupa sau pe gallon la prova. Mă îndrept spre un marinar şi-l întreb:

— Cum se numeşte nava asta?

Niciun răspuns, îmi vine să cred chiar, că individul ăsta nici nu înţelege ce-i spun.

— Dar căpitanul unde e? adaug. Marinarul n-a răspuns nici la această întrebare, după cum nu răspunsese nici la prima. Mă îndrept spre prova.

În acest punct, deasupra usciorilor vinciului atârnă un clopot. Cine ştie, poate că pe bronzul clopotului e gravat un nume, numele goeletei… Nu, nu văd niciun nume.

Mă întorc iar la pupa şi, adresându-mă omului de la bară, repet întrebarea.

Omul ăsta îmi aruncă o privire foarte puţin amabilă, ridică din umeri şi se opinteşte cu putere ca să restabilească poziţia goeletei înclinată la babord de o zguduitură puternică.

Îi vine ideea să cercetez: dacă nu cumva şi Thomas Roch e pe acolo, dar nu-l zăresc. Oare el nu-i pe bord?… Ar fi cu totul inexplicabil. De ce ar fi fost răpit numai gardianul Gaydon de la Healthful-House? Nimeni nu a putut bănui vreodată că aş fi inginerul Simon Hart, şi chiar dacă s-ar şti lucrul acesta, cine ar avea vreun interes să pună mâna pe mine? Ce s-ar putea aştepta de la mine?…

Aşadar, Thomas Roch nefiind vizibil pe punte, îmi închipui că trebuie să fie închis în vreo cabină. Dea Domnul să fi fost

Omul de la timonă mă lasă să mă apropii, aruncându-mi o privire ironică.

Mă aplec în afară şi privesc…

Nici urmă de clocotul pe care-l produce de obicei învârtirea unei elice… Nimic altceva decât o dâră dreaptă, care se întinde pe o distanţă de şase sute sau poate de opt sute de metri, asemenea dâre pe care o lasă în urmă oricare vas mişcat de pânze puternice…

Dar ce aparat de propulsie poate să-i dea goeletei viteza sa excepţională? Am spus doar că vântul e destul de puţin prielnic, iar marea nu se ridică decât în unduiri prelungi, care nu se revarsă…

Totuşi voi afla despre ce e vorba şi, în timp ce echipajul continuă să nu se sinchisească de mine, mă întorc spre prova.

Când ajung lângă tambuchiul cabinei de gardă mă

pomenesc în faţa unui om care mi se pare cunoscut… Omul ăsta e sprijinit în coate pe copastie la doi paşi de mine, mă lasă să mă apropii şi priveşte… S-ar zice că aşteaptă să-l întreb ceva.

Îmi amintesc deodată! Este omul care l-a întovărăşit pe contele d'Artigas, când a venit în vizită la Healthful-House. Da… Nu mă înşel.

Aşadar, Thomas Roch a fost răpit de bogătaşul ăsta străin şi eu mă aflu la bordul *Ebbei.* Iahtul lui binecunoscut pe aceste meleaguri ale Americii de Est!… Fie! Omul din faţa mea are să-mi dea informaţiile pe care sunt în drept să le cer. Îmi amintesc că d'Artigas vorbea englezeşte cu el. Are să mă înţeleagă şi nu poate refuza să-mi răspundă.

După mine, omul ăsta trebuie să fie căpitanul goeletei *Ebba.*

— Domnule căpitan, îi spun, v-am văzut la Healthful-House, mă recunoaşteţi?…

Omul se mulţumeşte să mă privească, dar nu binevoieşte să-mi dea un răspuns.

— Sunt supraveghetorul Gaydon, am reluat eu, paznicul lui Thomas Roch. Aş vrea să ştiu de ce m-aţi răpit şi de ce m-aţi adus pe bordul acestei goelete?…

Căpitanul mă întrerupe cu un gest, un gest care nici măcar nu mi se adresează mie, ci câtorva marinari care şedeau de veghe aproape de teugă.

Marinarii se reped la mine, mă apucă de mâini şi, fără să se sinchisească de gestul de mânie pe care nu mi-l pot stăpâni, mă obligă să cobor pe scara capotei echipajului.

La drept vorbind, scara asta este alcătuită doar din nişte bare de fier, fixate perpendicular pe perete. Pe palier, de o parte şi de alta, se deschide câte o uşă, care stabileşte legătura între cabina de gardă, cabina căpitanului şi alte încăperi alăturate.

Oare voi fi din nou cufundat în cămăruţa întunecoasă pe care am ocupat-o până acum în fundul calei? O iau la stânga şi sunt introdus în interiorul unei cabine care primeşte lumina printr-un hublou al vasului, hublou deschis pentru moment şi lăsând să pătrundă înăuntru un aer tare.

Mobilierul se compune dintr-o cuşetă cu aşternut, o masă, un fotoliu, o toaletă şi un dulap.

Pe masă e un tacâm. Nu-mi mai rămâne decât să mă aşez şi, în clipa în care ajutorul bucătar se pregăteşte să se retragă, după ce a adus câteva feluri de mâncare, mă adresez lui.

Şi ăsta e mut, ori poate că acest negru tânăr nu înţelege limba în care-i vorbesc?

Uşa se închide şi încep să mănânc cu poftă, amânând pentru mai târziu întrebările, care nu vor rămâne, cred, totdeauna fără răspuns.

E adevărat că sunt prizonier, de data asta însă mă bucur de condiţii de confort mult superioare şi nădăjduiesc că vor rămâne aceleaşi până la sosirea noastră la destinaţie.

Este cazul să mă las în voia unui şir întreg de gânduri, dintre care primul e următorul: răpirea asta a fost pregătită de contele d'Artigas, el e autorul dispariţiei lui Thomas Roch şi nu încape îndoială că inventatorul francez se află la bordul *Ebbei,* instalat într-o cabină cel puţin tot atât de confortabilă ca a mea.

Dar, de fapt, cine e acest personaj?... De unde vine străinul ăsta?... Dacă a pus mâna pe Thomas Roch, înseamnă oare că e hotărât să afle cu orice preţ secretul Fulguratorului?... E foarte probabil. Trebuie deci să bag bine de seamă să nu-mi trădez identitatea, căci dacă s-ar afla adevărul despre mine, orice perspectivă de a-mi recăpăta libertatea ar dispare.

Dar câte mistere trebuie să pătrund, câte fapte inexplicabile să-mi explic! De pildă, originea acestui conte d'Artigas, intenţiile lui viitoare, direcţia în care se îndreaptă goeleta, portul de care ţine, precum şi modul acesta de a naviga, fără pânze şi fără elice, dar cu o viteză de cel puţin zece mile pe oră!

În sfârşit, o dată cu lăsarea serii, un aer mai proaspăt pătrunde prin hubloul cabinei. Îl închid cu ajutorul şurubului şi, deoarece uşa mea e zăvorâtă din exterior, cel mai bun lucru ce-mi rămâne de făcut este să mă trântesc pe pat şi să adorm, legănat blajin de mersul acestei goelete ciudate

pe apele Atlanticului.

A doua zi mă scol în zori, îmi fac toaleta, mă îmbrac şi aştept.

Mă gândesc numaidecât să cercetez dacă uşa cabinei e şi acum încuiată.

Nu, nu mai este. O deschid, urc scara de fier şi iată-mă pe punte.

La pupa, în timp ce marinarii se îndeletnicesc cu spălatul punţii, doi indivizi, dintre care unul e căpitanul, stau de vorbă. Căpitanul nu pare deloc surprins zărindu-mă şi, cu un gest al capului, mă arată tovarăşului său.

Pe celălalt nu l-am văzut niciodată. E un individ de vreo cincizeci de ani, cu părul şi barba negre, în care se zăresc câteva fire argintii, cu o faţă ironică şi fină, cu privirea vioaie şi fizionomia inteligentă. Faţa sa are asemănări cu tipul grecesc şi, după ce l-am auzit pe căpitanul *Ebbei* dându-i numele de Serko – inginerul Serko – n-am mai avut nicio îndoială că e grec de origine.

Cât despre celălalt, se numeşte Spade, căpitanul Spade, şi numele lui pare a fi de origine italiană. Prin urmare un grec, un italian, un echipaj alcătuit din oameni recrutaţi din toate colţurile globului şi îmbarcaţi pe o goeleta al cărei nume e norvegian. Amestecul ăsta mi se pare, pe bună dreptate, suspect.

Dar de unde mai e şi contele d'Artigas, cu numele lui spaniol, cu figura lui de asiatic?…

Căpitanul Spade şi inginerul Serko discută cu glas scăzut. Primul îl supraveghează îndeaproape pe omul de la timona, care nu pare preocupat de indicaţiile compasului, instalat în habitaclul din faţa lui. S-ar zice că se orientează mai curând după gesturile unui marinar de la prova, care-i arată dacă trebuie să se îndrepte spre tribord sau la babord.

Thomas Roch e acolo, lângă tambuchiul de la pupa Priveşte marea imensă şi pustie, pe care n-o mărgineşte la orizont nicio fâşie de uscat. Doi marinari sunt lângă el şi nu-l scapă din ochi. Te poţi aştepta la orice de la acest nebun, n-ar fi exclus chiar să se arunce peste bord.

Nu ştiu dacă-mi va fi îngăduit să intru în legătură cu

fostul meu bolnav. Mă îndrept spre el, urmărit de privirile căpitanului Spade şi ale inginerului Serko. Mă apropii de Thomas Roch, care nu mă vede venind şi, iată-mă lângă el.

Thomas Roch nu pare să mă recunoască şi nu face nicio mişcare. Ochii lui strălucesc puternic şi străbat nesăţioşi spaţiul cu privirea. E fericit; că respiră aerul acela dătător de viaţă, încărcat cu miresme sărate şi pieptul i se ridică în aspiraţii prelungi. La aerul acesta supraoxigenat se adaugă lumina unui soare superb, care se revarsă din înaltul unui cer lipsit de nori, soare ale cărui raze îl scaldă în întregime. Oare-şi dă seama Thomas Roch ce schimbare a intervenit în situaţia lui? Oare nu-şi mai aminteşte de Healthful-House şi de pavilionul în care era prizonierul paznicului său Gaydon?

E foarte puţin probabil. Trecutul s-a şters din amintirea lui, în momentul de faţă nu mai există pentru el decât prezentul.

Dar, după părerea mea, chiar pe puntea *Ebbei,* chiar în largul mării, Thomas Roch este aceeaşi fiinţă inconştientă căreia i-am purtat de grijă timp de cincisprezece luni. Starea intelectului său nu s-a schimbat, judecata nu-i va reveni decât atunci când cineva va începe să-i vorbească despre descoperirile lui. Contele d’Artigas cunoaşte această dispoziţie mintală a inventatorului, fiindcă a experimentat-o în timpul vizitei la Healthful-House şi, e de la sine înţeles, că tocmai pe această dispoziţie se bizuie pentru a-i surprinde taina mai devreme sau mai târziu. Dar ce să facă cu ea?...

— Thomas Roch... am spus.

Glasul meu îl trezeşte, îşi îndreaptă privirea o clipă asupră-mi, dar ochii i se întorc numaidecât în altă direcţie.

Îi iau mâna, i-o strâng, dar el şi-o retrage brusc, apoi se îndepărtează fără să mă fi recunoscut şi se îndreaptă spre pupa goeletei, unde se află inginerul Serko şi căpitanul Spade.

Oare e hotărât să se adreseze unuia din aceşti doi indivizi? Şi dacă ei îi vorbesc, le va răspunde? După ce a refuzat să-mi răspundă mie?

Chiar în clipa asta figura lui a fost luminată de o licărire

de inteligenţă şi – nu mai încape îndoială – că atenţia i-a fost atrasă de mersul ciudat al goeletei.

Într-adevăr, privirile lui se îndreaptă spre catargele *Ebbei,* ale cărei vele sunt strânse şi care totuşi lunecă cu repeziciune pe suprafaţa acestor ape liniştite...

Atunci Thomas Roch face câţiva paşi înapoi, urcă iar cursiva tribordului şi se opreşte în locul unde ar trebui să se înalţe un coş, dacă *Ebba* ar fi un iaht cu aburi, un coş din care să se reverse nori de fum negru...

Şi lui i se pare ciudat, ceea ce mi-a părut ciudat şi mie. Nu-şi poate explica ceea ce am găsit inexplicabil şi eu şi se îndreaptă ca şi mine spre pupa, dornic să vadă cum funcţionează elicea.

În ambele borduri ale goeletei se zbenguie un cârd de marsuini. Oricât de repede mergea *Ebba,* animalele astea sprintene o depăşesc fără greutate, zburdând, dându-se peste cap, jucându-se în elementul lor natural cu o splendidă supleţă.

Dar Thomas Roch nu se osteneşte să le urmărească cu privirea. Se apleacă pe deasupra marginii punţii...

În clipa aceea, inginerul Serko şi căpitanul Spade se apropie de el şi, temându-se ca nu cumva să cadă în apă, îl opresc cu hotărâre, apoi îl aduc înapoi pe punte.

De altfel îmi dau seama – căci am o îndelungată experienţă în această privinţă – că Thomas Roch se află pradă unei violente agitaţii. Se învârteşte în jurul lui, gesticulează şi tot felul de fraze lipsite de înţeles, care nu se adresează nimănui, îi ies din gură...

Este absolut evident că o criză se apropie, o criză asemănătoare celei care l-a apucat în ultima seară petrecută în pavilionul de la Healthful-House, criză ale cărei urmări au fost atât de nenorocite.

Va trebui să fie luat şi coborât în cabină, unde aş fi chemat, poate, ca să-i dau îngrijirile speciale, cu care sunt obişnuit...

Pentru moment, inginerul Serko şi căpitanul Spade nu-l pierd o clipă din ochi. Probabil că au intenţia să-l lase să facă ce vrea şi iată ce face Thomas Roch: după ce s-a

îndreptat spre arborele mare, pe care ochii lui au căutat în zadar pânzele, ajunge lângă el, îl înconjoară cu braţele şi încearcă să-l zguduie, scuturând manivela de întors, ca şi cum ar vrea să-l dărâme.

Atunci, văzând că eforturile sale rămân zadarnice, încearcă să facă la fel cu trinchetul. Nervozitatea lui creşte din ce în ce mai mult, cuvintelor nelămurite care-i scapă din gură le urmează strigăte nearticulate.

Deodată, se repede asupra babordului şi se agaţă de şarturi.

Mă întreb dacă nu cumva are să se repeadă spre săgeţi, dacă nu cumva vrea să urce până la balustrada platformei catargului... Dacă nu-l opreşte nimeni, poate să cadă pe punte sau să fie aruncat în mare de o mişcare mai violentă a ruliului.

La un gest al căpitanului Spade, câţiva marinari se reped asupra lui, îl apucă, dar nu izbutesc să-l smulgă de pe şarturi, atât de puternic îi sunt încleştate mâinile. În momentul crizelor – ştiu lucrul acesta – puterile lui sunt totdeauna înzecite. Ca să-l stăpânesc, am fost nevoit adesea să chem alţi paznici în ajutor.

De data asta, oamenii de pe goeleta – nişte vlăjgani zdraveni – izbutesc să-l potolească pe bietul nebun. Thomas Roch este culcat pe punte şi, în ciuda uriaşei lui împotriviri, doi marinari îl împiedică să facă cea mai mică mişcare.

Nu mai rămâne nimic altceva decât să fie coborât în cabină şi lăsat în pace până la sfârşitul crizei. Lucrul acesta se şi întâmplă din porunca unui nou venit, a cărui voce îmi izbeşte urechea…

Mă întorc şi-l recunosc.

E contele d’Artigas, cu faţa întunecată şi cu atitudinea poruncitoare, adică aşa cum l-am văzut şi la Healthful-House.

Mă îndrept imediat spre el. Îmi trebuie oricum o explicaţie… şi o voi avea.

— Cu ce drept, domnule?… Îl întreb.

— Cu dreptul celui mai tare! îmi răspunde contele d’Artigas.

Şi se îndreaptă spre pupa, în timp ce Thomas Roch este transportat în cabină.

VII
DOUĂ ZILE DE NAVIGAŢIE

Poate că, dacă împrejurările o vor cere, voi fi silit să-i mărturisesc contelui d'Artigas că sunt inginerul Simon Hart. Cine ştie, poate că voi obţine într-un fel mai multe menajamente decât rămânând mai departe paznicul Gaydon?... Totuşi, trebuie să mă mai gândesc înainte de a lua această hotărâre. Într-adevăr, sunt încă urmărit de ideea că, dacă proprietarul goeletei *Ebba* l-a răpit pe inventatorul francez, a făcut-o în speranţa de a pune mâna pe *Fulguratorul Roch,* pentru care nimeni, nici în Europa şi nici în America, n-a acceptat să ofere preţul inacceptabil care se cerea. Ei bine, pentru cazul că Thomas Roch ar ajunge să-şi trădeze taina, n-ar fi mai bine, oare, să pot păstra dreptul de acces pe lângă el, n-ar fi mai bine să mi se recunoască în continuare funcţiile de supraveghetor şi sarcina de a-l îngriji, potrivit cu starea sănătăţii lui? Da, trebuie să păstrez posibilitatea de a vedea şi de a auzi totul şi, poate, cine ştie?... De a afla. În sfârşit ceea ce n-am izbutit să aflu la Healthful-House!

Dar încotro se îndreaptă acum goeleta *Ebba*? asta-i prima întrebare.

Cine-i acest conte d'Artigas? Iată a doua întrebare.

Prima din ele îşi va căpăta răspunsul în câteva zile, fireşte, dată fiind viteza cu care înaintează; acest fantastic iaht de agrement, acţionat de un propulsor, al cărui mecanism voi izbuti până la urmă să-l descopăr.

Cât despre a doua întrebare, e mai puţin sigur că voi ajunge vreodată să-i găsesc răspunsul.

După mine, personajul acesta enigmatic trebuie într-adevăr să aibă un deosebit interes să-şi ascundă originea, şi mă tem că niciun indiciu nu-mi va îngădui să-i stabilesc naţionalitatea. Deşi contele d'Artigas vorbeşte engleza

foarte curgător – de lucrul acesta m-am putut asigura şi în timpul vizitei pe care a făcut-o la pavilionul nr. 17 – accentul lui e aspru şi vibrează, un accent pe care nu-l găseşti la popoarele nordice şi nu-mi aminteşte nimic din ce am auzit în cursul călătoriilor mele prin cele două lumi, afară doar ceva din asprimea caracteristică dialectelor folosite în Malaezia. Şi, de fapt, dacă ţinem seama că d'Artigas are tenul închis, aproape măsliniu, amintind oarecum arama, părul creţ şi negru ca abanosul, privirea care iese din orbitele adânci şi ţâşneşte ca o săgeată din pupilele nemişcate, statura înaltă, forma umerilor şi muşchii foarte proeminenţi, indicând o mare forţă fizică, n-ar fi exclus să aparţină unei rase din Extremul Orient.

Pentru mine, numele d'Artigas este un nume de împrumut, aşa cum tot de împrumut trebuie să fie şi titlul lui de conte. Dacă goeleta poartă un nume norvegian, sunt convins că, în ce-l priveşte, el nu-i de origine scandinavă. N-are nimic din însuşirile caracteristice locuitorilor Europei septentrionale, nici expresia lor calmă, nici părul blond, nici privirea aceea blândă a ochilor de un albastru şters.

În sfârşit, oricine ar fi, omul acesta l-a răpit pe Thomas Roch – şi pe mine împreună cu el – şi cu siguranţă că intenţiile lui sunt urâte.

Acum rămâne de văzut dacă a săvârşit această operaţie în interesul unei puteri străine, sau în propriul lui interes. A vrut oare să profite singur de invenţia lui Thomas Roch? Se găseşte aşadar în situaţia de a putea profita de ea? Asta e o a treia întrebare, la care nu pot răspunde încă. Poate că cele ce voi vedea şi voi auzi de acum înainte îmi vor ajuta să-i găsesc un răspuns, mai înainte de a fi izbutit să evadez, admiţând că această evadare s-ar putea realiza.

Ebba continuă să navigheze în condiţiile inexplicabile despre care am mai vorbit. Sunt liber să străbat puntea, dar nu să depăşesc cabina echipajului, al cărei tambuchi se află în faţa trinchetului.

Într-adevăr, am vrut o dată să înaintez până la paza catargului din fruntea vasului, de unde, aplecându-mă peste bord, aş fi putut vedea etrava goeletei, despicând

apele. Dar potrivit unor ordine pe care le-au primit, bineînţeles de la cineva, marinarii de cart s-au împotrivit trecerii mele şi unul dintre ei mi-a spus pe un ton brusc, într-o engleză aspră:

— La pupa... la pupa!... Stingheriţi manevra! Manevra?... Dar nu se face nicio manevră. Să-şi fi dat seama cineva că voiam să descopăr secretul propulsorului goeletei? Se poate, căpitanul Spade, care a asistat la această scenă, a ghicit probabil că încercam să-mi dau seama cum merge nava. E normal ca şi un supraveghetor de ospiciu să se mire văzând că un vas înaintează cu o viteză atât de mare, deşi n-are nici vele şi nici elice?

În sfârşit, dintr-un motiv sau altul, mi se interzice să mă apropii de prova *Ebbei.*

Pe la orele zece se ridică briza – o briză de nord-vest foarte prielnică – şi căpitanul Spade dă ordine şefului de echipaj.

Numaidecât acesta duce fluierul la gură şi porunceşte înălţarea pânzei mari, a mizenei şi a focurilor. Nici pe o navă de război nu s-ar putea lucra cu mai multă ordine şi disciplină.

Ebba se înclină uşor pe babord şi viteza ei sporeşte simţitor. Totuşi motorul n-a încetat să funcţioneze, căci velele nu s-au umflat atât cât ar fi trebuit, dacă goeleta ar fi fost supusă numai acţiunilor vântului. Cu toate acestea, ele uşurează considerabil mersul *Ebbei,* graţie brizei răcoroase care a început să bată cu regularitate.

Cerul e frumos, norii se împrăştie spre vest îndată ce ajung la zenit, iar marea străluceşte sub potopul razelor de soare.

Pentru moment, preocuparea mea este să stabilesc, în măsura posibilului, drumul pe care-l urmăm. Am călătorit destul de des pe mare ca să ştiu cum se calculează viteza unui vas. După mine viteza *Ebbei* e cam de vreo zece, unsprezece noduri. Cât despre direcţia ei, a rămas mereu aceeaşi, lucru pe care-l pot verifica cu uşurinţă apropiindu-mă de habitaclul instalat în faţa omului de la timonă. Dar paznicul Gaydon n-are voie să meargă la prova *Ebbei;* la

pupa poate sta. Am izbutit în repetate rânduri să arunc o privire rapidă asupra busolei, al cărei ac arată statornic estul, sau, mai precis, est-sud-est.

Iată, deci, în ce condiţii traversăm această parte a Oceanului Atlantic, mărginită la apus de litoralul Statelor Unite ale Americii.

Fac apel la amintirile mele şi mă întreb ce insule sau ce grupuri de insule vom întâlni în direcţia asta, înainte de a atinge ţărmul lumii vechi.

Carolina de Nord, de pe coasta căreia goeleta a plecat acum patruzeci şi opt de ore, este străbătută de paralela 35, paralelă care, prelungită spre răsărit, taie, dacă nu mă înşel, coasta africană cam în dreptul Marocului. În drumul său se află arhipelagul insulelor Azore, la o distanţă de aproximativ trei mii de mile de America. Dar putem presupune, oare, că *Ebba* are de gând să se apropie de acest arhipelag şi că portul ei de origine se află pe una din insulele care alcătuiesc domeniul insular al Portugaliei?... Nu, nu pot să accept o astfel de ipoteză.

De altfel, înainte de a ajunge în arhipelagul insulelor Azore, pe traseul paralelei 35 şi la o distanţă de numai o mie două sute de kilometri, se întinde grupul insulelor Bermude, care aparţin Angliei.

Dacă acest conte d'Artigas şi-a luat sarcina să-l răpească pe Thomas Roch în interesul unei puteri europene, mi s-ar părea destul de verosimil ca această putere să fie Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei. La drept vorbind, mai rămâne şi ipoteza că omul nostru a operat în propriul său interes.

În cursul zilei de azi, contele d'Artigas a venit în trei-patru rânduri să se instaleze la pupa. De aici, mi s-a părut că privirea lui cerceta cu atenţie orizontul în diferite direcţii. Ori de câte ori se iveşte în larg o pânză sau fumul unui coş, le examinează îndelung, folosindu-se de un binoclu marin puternic. Trebuie să mai adaug că n-a binevoit nici măcar să observe prezenţa mea pe punte.

Din când în când, căpitanul Spade se apropie de el şi atunci amândoi schimbă câteva cuvinte, într-o limbă pe

care nu pot nici s-o înţeleg şi nici s-o identific.

Dar proprietarul *Ebbei* discută, cu predilecţie cu inginerul Serko, care pare foarte intim cu el. Inginerul acesta e destul de vorbăreţ, mai puţin antipatic şi mai puţin rezervat decât tovarăşii lui de călătorie... Dar cu ce titlu se află oare pe bordul goeletei? Să fie un prieten al contelui d'Artigas?... Cutreieră mările alături de el, împărtăşind viaţa asta, demnă de invidiat, a unui bogat proprietar de iaht?...

De fapt, omul acesta este singurul care pare să-mi arate, dacă nu oarecare simpatie, cel puţin un anumit interes.

Cât despre Thomas Roch nu l-am mai zărit toată dimineaţa, trebuie să fie închis în cabină, sub influenţa crizei din ajun care n-a luat încă sfârşit.

M-am convins că avusesem dreptate azi, când, pe la orele trei după-amiază, în clipa în care se pregătea să coboare prin tambuchiul de la pupa, contele d'Artigas mi-a făcut semn să mă apropii. Nu ştiu ce vrea să-mi spună contele, dar ştiu în orice caz ce am să-i spun eu.

— Crizele acestea ale lui Thomas Roch ţin mult? mă întrebă el în engleză.

— Uneori patruzeci şi opt de ore, îi răspund.

— Şi ce-i de făcut?

— Nimic. Lăsaţi-l liniştit până adoarme. După o noapte de somn, criza trece şi Thomas Roch cade din nou în starea lui obişnuită de inconştienţă.

— Bine, Gaydon, dacă va fi nevoie, îl vei îngriji mai departe, cum făceai la Healthful-House.

— Îl voi îngriji?...

— Da... Pe bordul goeletei... Până vom ajunge.

— Unde?

— Acolo unde vom sosi mâine după-masă, îmi răspunde contele d'Artigas.

Mâine... Îmi spun. Aşadar nu coborâm pe coasta Africii şi nici măcar în arhipelagul Azorelor... Nu mai rămâne decât ipoteza că *Ebba* va face escală în insulele Bermude...

Contele d'Artigas se pregătea să pună piciorul pe prima

treaptă a tambuchiului, când i-am adresat cuvântul la rândul meu.

— Domnule, i-am spus, vreau să ştiu... am dreptul să ştiu încotro mergem... şi...

— Aici n-ai niciun fel de drept, paznice Gaydon. Mulţumeşte-te să răspunzi când eşti întrebat.

— Protestez...

— Protestează, îmi răspunde acest personaj autoritar şi arogant şi ochii lui îmi aruncă o privire rea.

Apoi, coboară prin tambuchiul de la pupa şi mă lasă în faţa inginerului Serko.

— În locul dumitale m-aş resemna, paznice Gaydon... spune acesta zâmbind. Când eşti prins într-un angrenaj...

— Presupun că am voie să strig măcar...

— La ce bun? Nimeni nu poate să te audă.

— Voi fi auzit mai târziu, domnule...

— Mai târziu? E cam mult până atunci! Dar, mă rog, strigă cât pofteşti!

Şi după ce-mi dă acest sfat plin de ironie, inginerul Serko se depărtează, lăsându-mă pradă gândurilor.

Pe la orele patru e semnalată la şase mile spre răsărit o navă mare, care se apropie de noi. Merge repede şi creşte văzând cu ochii. Valuri negre de fum se revarsă din cele două coşuri. E un vas de război, o flamură îngustă se desfăşoară în vârful marelui catarg şi, deşi nu zăresc niciun pavilion plutind deasupra, mi se pare că recunosc un crucişător al marinei federale.

Mă întreb dacă *Ebba* îl va saluta cum se obişnuieşte, când va ajunge la travers de el.

Nu, în clipa asta goeleta manevrează cu intenţia vădită de a se depărta.

Manevra asta nu mă surprinde prea mult din partea unui iaht atât de suspect. Ceea ce mă surprinde însă, cu deosebire, este manevra căpitanului Spade.

Într-adevăr, după ce s-a îndreptat spre prova lângă cabestanul orizontal, se opreşte în faţa unui mic aparat de semnalizare, asemănător cu cele destinate transmiterii ordinelor la compartimentul maşinilor pe navele cu aburi.

Apasă pe unul din butoanele acestui aparat şi *Ebba* se îndreaptă numaidecât spre sud-est, în timp ce şi cotele velelor sunt slăbite uşor de marinarii de cart.

E limpede că un „anumit” ordin a fost transmis mecanicului acelei „anumite” maşini, care imprimă goeletei inexplicabila ei deplasare, sub acţiunea unui „anumit” motor, al cărui principiu nu-l cunosc încă.

Rezultatul manevrei este că *Ebba* se depărtează oblic de crucişător, a cărui direcţie nu s-a schimbat. De ce ar fi încercat o navă de război să întoarcă din drum un iaht de agrement, care nu poate să trezească niciun fel de bănuială?...

Însă *Ebba* ia cu totul altă atitudine când, pe la şase seara, o a doua navă se arată în direcţia ancorei babordului. De data asta în loc s-o evite, căpitanul Spade, după ce a dat un ordin cu ajutorul aparatului, îşi reia direcţia spre est, ceea ce înseamnă că va ajunge în apropiere de nava semnalată.

O oră după aceea, cele două nave se află la travers una de alta, la o distanţă de aproximativ trei sau patru mile.

În acest moment, briza a încetat cu desăvârşire Este o navă de comerţ de cursă lungă, cu trei catarge, care îşi strânge velele înalte. E inutil să ne mai gândim că vântul se va stârni din nou în timpul nopţii; aşadar, mâine, pe o mare atât de calmă, nava cu trei arbori se va afla în mod inevitabil în acelaşi loc. Cât despre *Ebba,* pe care o mişcă propulsorul ei misterios, continuă să se apropie de nava de comerţ.

E de la sine înţeles că Spade a dat ordin să se coboare velele şi că manevra a fost executată sub conducerea lui Effrondat, cu rapiditatea aceea care merită să fie admirată pe bordul iahturilor de cursă.

În clipa în care începe să se lase întunericul, cele două nave se află doar la o distanţă de o milă şi jumătate una de cealaltă.

Atunci căpitanul Spade se îndreaptă spre mine, mă ajunge lângă scara laterală din tribord şi, fără multe mofturi, îmi porunceşte să cobor în cabină.

Nu-mi mai rămâne decât să mă supun. Totuşi, înainte de a părăsi puntea, mai am timp să observ că şeful echipajului nu aprinde luminile de poziţie, în timp ce nava cu trei catarge le-a aprins pe ale sale – adică o lumină verde la tribord şi una roşie la babord. Nu mai încape îndoială că goeleta are intenţia să treacă neobservată în apele acestei nave. În ceea ce priveşte înaintarea ei, a fost încetinită într-o oarecare măsură, fără să-i fi fost schimbată direcţia.

După mine, de ieri din ajun, *Ebba* trebuie să fi făcut vreo două sute de mile spre est.

Am coborât în cabină, apăsat de o teamă nelămurită. Cina mă aşteaptă pe masă, dar, îngrijorat cum sunt, fără să-mi dau seama din ce motiv, abia mă ating de ea, apoi mă culc, aşteptând somnul care nu mai vrea să vină.

Starea aceasta neplăcută se prelungeşte timp de două ore. Liniştea nu e tulburată decât de tresăririle goeletei, de murmurul apei, care se prelinge pe lângă bordaj, de uşoarele zvâcnituri pe care le produce lunecarea sa pe suprafaţa mării liniştite.

Mintea mi-e încărcată de amintirea tuturor evenimentelor petrecute în ultimele două zile şi nu-şi găseşte nicio împăcare. Mâine după-masă vom ajunge… Mâine îmi voi relua pe uscat funcţia de paznic pe lângă Thomas Roch: „dacă va fi necesar”, a spus contele d'Artigas.

Când am fost încuiat pentru prima oară în fundul calei mi-am dat seama că goeleta se pusese în mişcare în largul lui Pamplico-Sound. În clipa asta – trebuie să fie ora zece – îmi dau seama că s-a oprit.

De ce oare?… Când căpitanul Spade mi-a poruncit să plec de pe punte, nu se vedea nici urmă de uscat. În direcţia asta, hărţile nu semnalează decât grupul insulelor Bermude şi, la căderea nopţii, aveam în faţa noastră încă cincizeci sau şaizeci de mile de drum, mai înainte ca santinelele de pe catarg să fi fost în măsură să le semnaleze.

De altfel, *Ebba* şi-a oprit înaintarea, ba mai mult decât atât, nemişcarea ei e aproape desăvârşită. Abia dacă se mai leagănă de pe un bord pe altul, dar mişcarea e foarte

blândă şi foarte egală. Hula abia se face simţită. Nicio adiere de vânt nu se propagă pe suprafaţa mării.

De nava de comerţ ne despărţea doar o milă şi jumătate când am coborât în cabină. Dacă goeleta şi-a continuat drumul spre ea, trebuie să fi ajuns foarte aproape. Acum, după ce s-a oprit, cele două nave sunt doar la vreo două sute sau patru sute de metri una de cealaltă. Nava cu trei catarge, imobilizată încă în amurgul zilei precedente, nu şi-a mai putut continua drumul spre vest. E acolo şi, dacă noaptea ar fi luminoasă, aş zări-o prin hublou.

Mă gândesc că aş avea acum o ocazie de care ar trebui poate să profit. De ce n-aş încerca să evadez, din moment ce mi-am pierdut orice speranţă de a-mi recăpăta vreodată libertatea? Nu ştiu să înot, e drept, dar, dacă m-aş arunca în mare cu una din geamandurile de la bord, mi-ar fi oare imposibil să ajung până la cealaltă navă? Cu condiţia, fireşte, să scap de supravegherea marinarilor de cart...

Aşadar, în primul rând trebuie să ies din cabină şi să urc scara tambuchiului. Nici în cabina echipajului şi nici pe puntea *Ebbei* nu aud niciun zgomot. Probabil că, la ora asta, toată lumea doarme Să încercăm...

Vreau să deschid uşa cabinei, dar îmi dau seama că e încuiată din exterior, lucru pe care trebuia să-l prevăd.

Trebuie să renunţ la planul meu, care, de altfel, are prea puţini sorţi de izbândă!

Cel mai bun lucru ar fi să dorm, căci, dacă trupul mi-e odihnit, în schimb mintea mi-e foarte obosită. Sunt pradă unor nesfârşite obsesii şi unor asociaţii de idei contradictorii, pe care aş vrea să le pot îneca în somn.

Probabil că am izbutit să-mi realizez această dorinţă, fiindcă am fost trezit de un zgomot, un zgomot neobişnuit, pe care nu l-am mai auzit niciodată pe bordul goeletei.

Văd prin hubloul meu, care dă spre est, că se luminează de zi. Mă uit la ceas... E patru şi jumătate dimineaţa. Prima întrebare pe care mi-o pun este: *Ebba* şi-a reluat mersul sau nu?

Nu, cu siguranţă că nu... Nici velele, nici „motorul” misterios nu funcţionează. Dacă ar fi altfel, aş simţi o

anumită trepidaţie, pe care mi-ar fi cu neputinţă s-o confund. De altfel, marea pare tot atât de liniştită acum, la răsăritul soarelui, pe cât era şi în ajun, la apusul lui. Dacă în cele câteva ore cât am dormit *Ebba* a navigat, în orice caz în clipa de faţă este nemişcată.

Zgomotul despre care am vorbit e produs sus, pe punte, de un du-te vino rapid, de forfota de paşi a unor oameni greu încărcaţi. Totodată, mi se pare că un zgomot asemănător umple cala de sub podeaua cabinei mele, spre care se intră printr-un bocaport de la pupa trinchetului. Îmi mai pot da seama şi că goeleta se loveşte de ceva, în exterior, de-a lungul bordajului, deasupra liniei de plutire. Să-fi fost acostată oare de alte ambarcaţii?... Oare oamenii ei încarcă sau descarcă mărfuri?...

Şi totuşi e cu neputinţă să fi ajuns la destinaţie. Contele d'Artigas mi-a spus că *Ebba* va sosi abia peste douăzeci şi patru de ore. Dar, repet, nava se afla ieri seara la o distanţă de cincizeci sau şaizeci de mile de uscatul cel mai apropiat, adică de insulele Bermude. E inadmisibil să se fi întors spre vest şi să se afle în apropierea coastei americane, dată fiind distanţa care ne separă de ea. Şi apoi, sunt îndreptăţit să cred că goeleta a stat pe loc toată noaptea. Înainte de a adormi, constatasem că s-a oprit. În această clipă îmi dau seama că nu s-a pus din nou în mişcare.

Iată de ce aştept să mi se îngăduie să urc iar pe punte. Uşa cabinei e încuiată şi acum pe dinafară m-am dus s-o încerc. Mi se pare puţin probabil să fiu împiedicat de a ieşi pe punte, când se va lumina de zi.

Mai trece o oră. Lumina dimineţii pătrunde prin hublou. Privesc afară... O ceaţă uşoară acoperă oceanul, dar ceaţa asta se va topi în curând, la primele raze ale soarelui.

Cum privirea mea poate ajunge până la o distanţă de jumătate de milă, dacă nu văd totuşi nava cu trei catarge, înseamnă că aceasta staţionează la babordul *Ebbei,* în partea unde nu pot s-o zăresc. Aud un zgomot. E un scârţâit de cheie răsucită în broască. Împing uşa, care acum e descuiată, urc scara de fier şi pun piciorul pe punte, în clipa în care oamenii închid panoul de la prova.

Îl caut din ochi pe contele d'Artigas… Nu-i aici, nici n-a ieşit din cabină.

Căpitanul Spade şi inginerul Serko supraveghează stivuirea unui anumit număr de baloturi, care au fost scoase fără îndoială din cală şi transportate la pupa.

Operaţia asta ar explica forfota zgomotoasă pe care am auzit-o când m-am trezit. E de la sine înţeles că, dacă echipajul urcă marfa pe punte, sosirea noastră se apropie… Nu mai suntem prea departe de port, s-ar putea ca goeleta să arunce ancora peste câteva ore.

Bine, dar ce s-a întâmplat cu velierul care se afla la travers în babordul nostru?… Trebuie să fie în acelaşi loc, fiindcă briza nu s-a mai ridicat din ajun…

Privirile mele se îndreaptă în direcţia lui…

Nava cu trei arbori a dispărut, marea e pustie, nu se zăreşte nicio navă în larg, nicio pânză la orizont. Nici la nord, nici la sud…

După ce am reflectat asupra acestui fapt, iată singura explicaţie pe care i-o pot da, deşi e acceptabilă numai cu anumite rezerve: fără ca eu să-mi fi dat seama, *Ebba* a pornit la drum în timp ce dormeam, a lăsat în urmă nava de comerţ imobilizată şi iată de ce n-o mai zăresc la travers de goeleta.

De altfel, mă feresc să pun vreo întrebare în această privinţă căpitanului Spade şi chiar inginerului Serko. N-ar binevoi să mă învrednicească cu niciun răspuns.

În clipa asta, căpitanul Spade se îndreaptă spre aparatul de semnalizare şi apasă un buton de pe placa superioară. Aproape numaidecât după asta *Ebba* e scuturată de o tresărire, care se face destul de bine simţită. Apoi, păstrându-şi velele mai departe strânse, îşi reia înaintarea inexplicabilă spre răsărit. Două ore mai târziu, contele d'Artigas îşi face apariţia prin tambuchiul de la pupa rufului şi-şi reia locul obişnuit lângă copastie, la extremitatea pupei. Inginerul Serko şi căpitanul Spade se apropie imediat, ca să schimbe câteva cuvinte cu el.

Toţi îşi ridică binoclurile la ochi şi cercetează orizontul de la sud-est către nord-est.

Nimeni nu trebuie să se mire că privirile mele se pironesc cu încăpăţânare în aceeaşi direcţie. Cum însă nu am binoclu, nu pot distinge nimic în larg.

După-masa de prânz ne-am urcat iar cu toţii pe punte – cu toţii, afară de Thomas Roch, care n-a ieşit din cabină.

Pe la ora unu şi jumătate, pământul e semnalat de unul din marinari cocoţat pe cruceta trinchetului. Dar fiindcă *Ebba* merge cu o viteză excepţională, nu voi întârzia să zăresc desenându-se primele contururi ale unui ţărm.

Într-adevăr, două ore mai târziu, o siluetă vagă se rotunjeşte la o depărtare mai mică de opt mile. Pe măsură ce goeleta se apropie, profilul ei se accentuează tot mai mult. Este profilul unui munte, sau în orice caz al unui deal destul de înalt. În vârful lui flutură ceva ca un fum, care se înalţă spre zenit.

Un vulcan pe meleagurile astea?... Să fie oare?...

VIII
BACK-CUP

După mine, e cu neputinţă ca *Ebba* să fi întâlnit în această parte a Atlanticului un alt grup de insule în afară de grupul Bermudelor. Lucrul acesta rezultă pe de-o parte din distanţa străbătută de la coasta americană până aici şi pe de altă parte din direcţia pe care a urmat-o după ieşirea din Pamplico-Sound. Direcţia s-a păstrat mereu spre sud-sud-est, cât despre distanţă, dacă o compar cu viteza de mers trebuie să o evaluez la aproximativ nouă sute sau o mie de kilometri.

Între timp, goeleta nu şi-a încetinit viteza.

Contele d'Artigas şi inginerul Serko se află la pupa, lângă

omul de la timonă. Căpitanul Spade s-a dus la prova.

Dar nu vom depăşi oare insuliţa asta, care pare izolată? N-o lăsăm spre vest?…

E puţin probabil, pentru că suntem în ziua şi ora stabilite pentru sosirea *Ebbei* în portul ei de origine…

În clipa asta, toţi marinarii sunt pe punte, gata de manevră, în timp ce Effrondat, şeful de echipaj, ia măsuri pentru un apropiat ancoraj.

Încă două ore şi voi şti despre ce e vorba. Va fi primul răspuns pe care-l voi putea da la una din întrebările ce m-au preocupat din clipa în care goeleta a ieşit în largul mării.

Şi, totuşi, este de necrezut ca portul de origine al *Ebbei* să fie situat tocmai într-una din insulele Bermude, în mijlocul unui arhipelag englez. Afară doar dacă nu cumva contele d’Artigas l-a răpit pe Thomas Roch pentru Marea Britanie, ipoteză aproape inadmisibilă…

E totuşi neîndoielnic că personajul ăsta ciudat ne examinează acum cu o stăruinţă cel puţin curioasă. Deşi nu poate bănui că sunt inginerul Simon Hart, e firesc să se întrebe ce părere am despre această, aventură. Chiar dacă paznicul Gaydon nu este decât un biet pârlit, acest biet pârlit trebuie totuşi să fie la fel de îngrijorat de soarta ce-l aşteaptă cum ar fi orice gentilom, fie el musafir al acestui ciudat iaht de agrement. Iată de ce mă cam nelinişteşte stăruinţa cu care privirea lui d’Artigas se pironeşte asupra mea.

Dar dacă contele d’Artigas ar putea ghici cum mi s-a luminat deodată mintea, nu am nicio dovadă că ar şovăi să mă arunce peste bord…

Aşadar, prudenţa îmi porunceşte să fiu mai atent decât oricând.

Într-adevăr, fără să trezesc vreo bănuială nici chiar în mintea inginerului Serko, oricât ar fi el de subtil – un colţ din vălul misterios s-a ridicat şi viitorul s-a luminat în ochii mei de o slabă licărire.

La apropierea *Ebbei,* formele acestei insule – mai bine-zis, a acestei insuliţe – spre care se îndreaptă nava, s-au conturat cu mai multă precizie, pe fundalul limpede al

cerului. Soarele care a trecut de amiază îi scaldă din plin coasta occidentală. Insuliţa e izolată, în orice caz nici spre nord, nici spre sud nu zăresc vreun grup căreia ar putea să-i aparţină. Pe măsură ce distanţa dintre noi scade, unghiul, sub care se prezintă insula privirii noastre se deschide, iar orizontul se îndepărtează dincolo de ea.

Insuliţa asta are o formă curioasă şi desenează cu destulă precizie o ceaşcă răsturnată, din fundul căreia se ridică aburi negri. Vârful ei, adică fundul ceştii, se ridică probabil la vreo sută de metri deasupra nivelului mării şi flancurile ei au nişte povârnişuri abrupte şi regulate, tot atât de golaşe ca şi stâncile de la bază, neîncetat bătute de talazurile care lovesc în ţărmuri.

Dar o ciudăţenie a naturii, datorită căreia această insuliţă e recunoscută cu uşurinţă de navigatorii ce vin dinspre vest, e o stâncă cu totul deosebită: sub formă de arc natural ce alcătuieşte parcă toarta ceştii despre care am vorbit şi lasă să pătrundă vârtejul de stropi înfuriaţi ai valurilor, precum şi razele de soare, în timp ce discul ei se revarsă spre est, dincolo de orizont. Zărită în aceste condiţii, insula justifică foarte bine numele de Back-Cup, care i s-a dat.

Ei bine, cunosc insuliţa asta, o recunosc! E situată înainte de arhipelagul Bermudelor. E „ceaşca răsturnată” pe care am
avut prilejul să o vizitez acum mulţi ani… Nu! Nu mă înşel! … Piciorul meu a păşit atunci pe rocile ei calcaroase şi a făcut ocolul bazei ei pe coasta de est. Da, e Back-Cup…

Dacă n-aş fi fost atât de stăpân pe mine, aş fi lăsat să-mi scape o exclamaţie de surprindere… şi de satisfacţie, care ar fi atras, pe bună dreptate, atenţia contelui d’Artigas.

Iată împrejurările în care am avut prilejul să explorez insuliţa Back-Cup, în perioada când mă aflam în Bermude:

Arhipelagul acesta, situat la aproximativ o mie de kilometri depărtare de Carolina de Nord, e alcătuit din câteva sute de insule şi de insuliţe. În centrul ei se încrucişează meridianul 64 şi paralela 32. După naufragiul englezului Lomer, care a fost azvârlit pe coastele lui în

a vrut Anglia să anexeze, sau, mai bine-zis, să acapareze grupul acesta de insule. Punând stăpânire pe el, putea însă să aibă o staţiune maritimă dintre cele mai prielnice pentru această parte a oceanului, în apropiere de Statele Unite ale Americii. Anexarea s-a produs fără să întâmpine vreun protest din partea celorlalte puteri şi, în momentul de faţă, insulele Bermude sunt administrate de un guvernator britanic, ajutat de un consiliu şi de o adunare generală.

Insulele principale din acest arhipelag se numesc: Saint-David, Sommerset, Hamilton, Saint-Georges[6]. Ultima dintre ele are un porto-franco, iar oraşul cu acelaşi nume este totodată şi capitala întregului grup.

Cea mai întinsă dintre insule nu depăşeşte douăzeci de kilometri în lungime şi patru în lăţime. Dacă nu ţinem seama de insulele de dimensiuni mijlocii, rămâne o puzderie de insuliţe şi de recifuri, risipite pe o suprafaţă de douăsprezece leghe pătrate.

Deşi clima Bermudelor este foarte sănătoasă şi salubră, insulele acestea sunt totuşi bântuite cumplit de marile furtuni de iarnă ale Atlanticului şi abordarea lor ridică greutăţi în faţa navigatorilor.

Ceea ce lipseşte în special acestui arhipelag sunt râurile. Totuşi, deoarece plouă des, lipsa aceasta a fost remediată prin strângerea apei de ploaie în vederea satisfacerii nevoilor locuitorilor şi ale diferitelor culturi. În acest scop a fost nevoie să se construiască cisterne uriaşe, pe care aversele au grijă să le umple cu o nesfârşită generozitate. Aceste lucrări sunt demne de o dreaptă admiraţie şi fac cinste geniului omenesc.

Tocmai construirea acestor cisterne, precum şi dorinţa de a cunoaşte această operă remarcabilă justificase pe vremuri călătoria mea.

Am obţinut atunci de la societatea din New-Jersey, unde

[6] Astăzi capitala este Hamilton (n.r.).

lucram ca inginer, un concediu de câteva săptămâni, am plecat şi m-am îmbarcat la New-York pentru insulele Bermude.

Dar, în timp ce mă aflam pe insula Hamilton, în marele port Southampton s-a întâmplat un fapt care ar fi putut interesa pe geologi.

Într-o zi am văzut sosind la Southampton-Harbour o flotilă întreagă de pescari, bărbaţi, femei şi copii. De vreo cincizeci de ani, familiile acestea se instalaseră în partea de răsărit a litoralului lui Back-Cup, unde construiseră cabane de lemn şi case de piatră. Oamenii trăiau aici în condiţii foarte prielnice, prin exploatarea acestor ape pline de peşte şi mai ales în vederea pescuitului de caşaloţi, care abundă în insulele Bermude în lunile martie şi aprilie.

Până atunci, nimic nu tulburase nici liniştea, nici îndeletnicirile acestor pescari. Nu se plângeau de viaţa lor destul de aspră, îmblânzită totuşi de uşurinţa comunicaţiilor cu insulele Hamilton şi Saint-Georges.

Bărcile lor solide, bine echipate, exportau peşte şi importau, în schimb, diferitele obiecte de consumaţie, necesare întreţinerii familiilor lor.

Atunci de ce-şi părăsiseră insuliţa şi, după cum se află curând, de ce erau hotărâţi să nu se mai întoarcă niciodată?... Pentru că viaţa lor acolo nu mai era sigură, ca altădată.

Cu două luni mai devreme, pescarii fuseseră surprinşi, mai întâi, şi tot mai îngrijoraţi, după aceea, de nişte bubuituri surde, care se produceau în interiorul insulei. În acelaşi timp, vârful ei – sau mai bine-zis fundul ceştii răsturnate – era încununat de aburi şi de flăcări. Dar nimeni nu bănuise până atunci că această insuliţă era de origine vulcanică şi că vârful ei alcătuia un crater; înclinarea pantelor sale fiind foarte mare, ar fi fost cu neputinţă să le urci. Nu mai rămânea, însă, nicio îndoială că Back-Cup era un fost vulcan, care ameninţa satul cu o erupţie apropiată.

În cursul acestor două luni se înteţiră bubuiturile interne, se produseră cutremure destul de serioase, izbucniri prelungi de flăcări în vârful craterului – mai cu seamă

noaptea – uneori bubuituri îngrozitoare, adică simptome dovedind o frământare de natură vulcanică în substructura submarină şi prevestind în mod incontestabil o nouă erupţie peste scurtă vreme.

Familiile expuse la o catastrofă iminentă pe acest ţărm, care nu le oferea niciun fel de adăpost împotriva scurgerii lavei, ba chiar le dădea prilej să se teamă de o totală distrugere a insuliţei Back-Cup, nu şovăiră niciun moment să fugă. Tot avutul lor fu îmbarcat în barcazele de pescuit, care porniră la drum şi veniră să se refugieze la Southampton-Harbour.

În insulele Bermude, vestea că un vulcan, care adormise de mai multe secole, se trezea acum în capătul de vest al arhipelagului, stârni oarecare teamă, în acelaşi timp însă, o dată cu groaza pe care o manifestau unii, se deşteptă curiozitatea altora. Eu m-am numărat printre aceştia din urmă. În afară de asta, era interesant să studiezi fenomenul şi să-ţi dai seama dacă pescarii nu-i exagerau consecinţele.

Back-Cup, care se înalţă dintr-o bucată în vestul arhipelagului, e legat de acesta printr-un şir capricios de mici insuliţe şi de recifuri, la care e cu neputinţă să ajungi venind din răsărit. Nu zăreşti insuliţa nici din Saint-Georges, nici din Hamilton, fiindcă creştetul ei nu depăşeşte altitudinea de vreo sută de metri.

Am plecat din Southampton-Harbour cu un grup de exploratori, la bordul unui cuter şi am debarcat pe ţărmul pe care rămăseseră doar cabanele părăsite ale pescarilor din Bermude.

Trosnetele interioare se mai auzeau încă şi o jerbă de aburi se revărsa din crater.

Nu ne mai rămânea nicio îndoială: sub acţiunea locurilor subterane, fostul vulcan din Back-Cup se trezise. Era cazul să ne aşteptăm la o erupţie cu toate urmările ei, care se putea produce de la o zi la alta.

În zadar am încercat să ne căţărăm până la buza craterului vulcanului. Era imposibil să urci aceste povârnişuri abrupte, netede şi lunecoase, unde n-aveai loc nici să pui piciorul, nici să te apuci cu mâna şi a căror pante

aveau un unghi de 65° până la 70°. Nu întâlnisem niciodată un loc mai arid decât carapacea asta stâncoasă, a cărei vegetaţie era alcătuită numai din tufe rare de lucernă sălbatică în părţile unde exista puţin pământ arabil.

După mai multe încercări rămase fără rezultat, am încercat să facem înconjurul insuliţei. Dar, în afară de partea unde pescarii îşi clădiseră sătucul, nu se putea trece pe nicăieri, din cauza sfărâmăturilor de stâncă venite din nord, din sud şi din vest.

Acţiunea de recunoaştere a insuliţei se mărgini deci, la această explorare, cu totul neîndestulătoare, în definitiv, văzând fumul amestecat de flăcări, care ţâşneau din crater, în timp ce huruituri surde, întretăiate uneori de bubuituri îi zguduiau interiorul, nu-ţi mai rămânea decât să aprobi pe pescarii care-şi abandonaseră insula, prevăzând apropiata ei distrugere.

Acestea sunt împrejurările în care am avut prilejul să fac o vizită pe Back-Cup şi nimeni nu trebuie să se mire că am recunoscut-o îndată ce silueta ei ciudată s-a înfăţişat privirilor mele.

Nu! Trebuie să repet că asta n-ar fi fost pe placul contelui d'Artigas! N-ar fi fost pe placul lui ca paznicul Gaydon să recunoască insuliţa, presupunând că *Ebba* avea să se oprească aici – fapt care, din lipsa unui port, mi se părea cu totul inadmisibil.

Pe măsură ce goeleta se apropie, examinez insula Back-Cup, unde niciunul din locuitorii ei n-a mai vrut să se întoarcă după ce o părăsise. Chiar pentru centrul acela de pescari care e pustiu în momentul de faţă şi nu-mi pot explica cum s-ar putea ca *Ebba* să facă escală aici.

Dar, în fond, poate că d'Artigas şi tovarăşii lui nici nu se gândesc să debarce pe ţărmul insulei Back-Cup. Chiar în cazul că goeleta şi-ar fi găsit un adăpost temporar între stâncile unui golfuleţ strâmt, de ce să cred că proprietarul bogat al unui iaht ar fi hotărât să-şi stabilească reşedinţa pe conul acesta arid, expus celor mai cumplite furtuni ale Atlanticului de vest? Viaţa pe astfel de meleaguri poate fi acceptabilă pentru nişte pescari rustici dar nu pentru

contele d'Artigas, pentru inginerul Serko, pentru căpitanul Spade şi pentru echipajul său.

Acum, Back-Cup se află doar la o depărtare de jumătate de milă şi înfăţişarea insulei n-are nimic comun cu aspectul celorlalte insule ale arhipelagul lui, îmbrăcate în verdeaţa întunecată a colinelor.

Abia dacă printre cutele sau crăpăturile stâncilor izbutesc să crească nişte ienuperi şi să se înfiripe câteva exemplare degenerate ale unor cedări care alcătuiesc bogăţia principală a Bermudelor. Cât despre stâncile ţărmului, ele sunt acoperite de straturi groase de varec, împrospătate mereu de hulă, precum şi de vegetale filamentoase, acele sargase nenumărate, care plutesc în marea cu acelaşi nume, între insulele Canare şi insulele Capului Verde şi pe care curenţii le aruncă în cantităţi uriaşe pe recifurile lui Back-Cup.

Cât despre fauna acestei biete insuliţe, singurele fiinţe pe care le poţi întâlni sunt câteva păsări, nişte bot-groşi, „mota cyllas cyalis" cu penaj albăstrui, în timp ce goelanzii şi pescăruşii, adunaţi în cârduri de miliarde, străbat în zbor iute aburii clocotitori ai craterului.

Când ajunge la o distanţă de numai patru sute de metri de insulă, goeleta îşi încetineşte mersul, stopează – ăsta-i termenul cel mai potrivit – la intrarea unei strâmtori care străbate o îngrămădire de stânci aflate la suprafaţa apei.

Mă întreb dacă *Ebba* se va aventura prin strâmtoarea întortocheată...

Nu, ipoteza cea mai acceptabilă este că, după o escală de câteva ceasuri – şi încă nu bănuiesc pentru ce are nevoie de această escală – îşi va relua drumul spre est.

E sigur totuşi că nu se face nicio pregătire pentru ancoraj. Ancorele rămân pe grinzi, lanţurile nu sunt pregătite şi echipajul nu are de gând să coboare bărcile în mare.

În clipa aceea, contele d'Artigas, inginerul Serko şi căpitanul Spade se instalează la prova şi atunci are loc o manevră căreia nu-i găsesc nicio explicaţie.

Trecând de-a lungul copastiei din babord, cam în dreptul

trinchetului, zăresc o mică geamandură plutitoare, pe care un marinar la prova o trage la bord.

Aproape numaidecât după aceea, apa, care în locul ăsta e foarte limpede, se întunecă şi mi se pare că văd un fel de masă neagră care se ridică de la fund. Să fie oare un caşalot uriaş care vine să respire la suprafaţa mării?… Oare *Ebba* e ameninţată de o cumplită lovitură de coadă?…

Am înţeles totul… Ştiu acum datorită cărui aparat înaintează goeleta fără vele şi fără elice această viteză extraordinară. Iată propulsorul ei neobosit, iată-l ridicându-se la suprafaţă, după ce a remorcat-o de la litoralul american şi până în arhipelagul Bermudelor… Iată-l aici, pluteşte alături de ea… e un submarin, un remorcher submarin un tug, care se mişcă cu ajutorul unei elice şi sub acţiunea curentului unei baterii de acumulatori sau a unor pile puternice, folosite în vremea aceea.

La partea superioară a acestui remorcher submarin, având forma unui fus lunguieţ de tablă, se află o punte ca platformă, în centrul căreia un tambuchi stabileşte comunicaţia cu interiorul, în prova acestei platforme se vede un periscop şi un „look-out”, un fel de habitaclu ai cărui pereţi, prevăzuţi cu hublouri cu sticle lenticulare, îngăduie luminarea electrică a adâncurilor. În momentul de faţă, uşurat de balastul de apă, submarinul s-a ridicat la suprafaţă. Capacul tambuchiului se va deschide şi aerul curat va pătrunde până în măruntaiele lui. Ba chiar, de ce n-aş presupune că, dacă în timpul zilei e scufundat, în timpul nopţii se ridică şi remorchează *Ebba* rămânând aşa, la suprafaţa apei?…

Totuşi, mai rămâne o problemă. Dacă într-adevăr forţa mecanică a acestui remorcher se datoreşte electricităţii, e obligatoriu ca ea să fie produsă de o sursă de energie, indiferent de originea ei. Dar unde se găseşte această sursă? Nu cred că pe insula Back-Cup.

Şi apoi, de ce recurge goeleta la acest gen de remorcher, care navighează în fundul apelor? De ce nu are ea însăşi un mijloc de locomoţie propriu ca atâtea alte iahturi de agrement?

Dar, pentru moment, nu am răgazul să mă adâncesc în acest gen de cugetări, sau mai bine-zis, să caut o explicaţie pentru atâtea lucruri inexplicabile.

Submarinul se afla acum lângă *Ebba.* Tambuchiul s-a deschis. Mai mulţi oameni s-au ivit pe punte. Este echipajul acestui „remorcher”, cu care căpitanul Spade poate să comunice prin mijlocirea semnalelor electrice de la prova goeletei, legată de submarin printr-un fir. Într-adevăr, indicaţiile asupra direcţiei ce trebuie urmată pornesc de la bordul *Ebbei.*

Inginerul Serko se apropie de mine şi-mi spune un singur cuvânt:

— Să ne îmbarcăm.

— Să ne îmbarcăm? am întrebat eu.

— Da... În remorcher... Şi repede!

Ca întotdeauna, nu-mi rămâne decât să mă supun acestor cuvinte poruncitoare şi mă grăbesc să trec peste copastie.

Chiar în clipa asta, Thomas Roch urcă pe punte întovărăşit de un marinar. Pare foarte calm şi foarte nepăsător totodată şi nu opune nicio rezistenţă ca să treacă pe bordul „remorcherului”. Când ajunge lângă mine, la gura tambuchiului, contele d’Artigas şi inginerul Serko ne ajung din urmă.

Cât despre căpitanul Spade şi echipajul său, ei rămân pe goeleta, în afară de patru oameni care coboară în barca cea mică lăsată la apă. Oamenii aceştia iau cu ei o parâmă lungă, destinată probabil pentru remorcarea iahtului. Aşadar, în mijlocul acestor stânci există şi un golf, unde iahtul contelui d’Artigas găseşte un adăpost sigur împotriva hulei din larg. Să fie acesta portul lui de ataş?...

Când *Ebba* se depărtează de „remorcher”, parâma care o leagă de barcă se încordează şi, la o distanţă de o sută de metri, câţiva marinari o leagă cu odgoane de nişte stâlpi de fier ţintuiţi de recifuri. Atunci echipajul goeletei recuperează remorca.

Cinci minute mai târziu, *Ebba* a dispărut îndărătul unor grămezi de roci îngrămădite şi nu încape îndoială că, din

larg, nu i se poate zări nici măcar vârful arboradei.

Cine să-şi închipuie, în insulele Bermude, că o navă obişnuieşte să facă escală în acest mic golf tainic?... Cine să-şi închipuie, în Statele Unite, că bogatul proprietar de iaht, atât de cunoscut în toate porturile din vest, e oaspetele singurătăţilor din insula Back-Cup?...

După douăzeci de minute, barca se întoarce spre „remorcher”, aducând înapoi pe cei patru marinari.

E limpede că submarinul îi aştepta înainte de a pleca mai departe... pentru a merge unde?...

Într-adevăr, întregul echipaj coboară pe punte, barca e legată la pupa, se produce o mişcare, elicea începe să bată mărunt şi, rămânând la suprafaţa apei, submarinul se îndreaptă spre Back-Cup, ocolind pe la sud recifurile.

La distanţă de şase sute de metri din acest punct se formează o nouă strâmtoare, care duce la insuliţă, strâmtoare ale cărei meandre le urmează „remorcherul”, îndată ce ajunge la primele stânci se dă ordin oamenilor să tragă barca pe o plajă îngustă de nisip, care nu poate fi atinsă nici de hulă, nici de loviturile talazurilor şi de unde poate fi luată cu uşurinţă, când *Ebba* porneşte într-o nouă călătorie.

Când această manevră e terminată, cei doi marinari urcă iar pe bordul „remorcherului” şi inginerul Serko îmi face semn să cobor în interior.

Câteva trepte ale unei scări de fier duc spre o sală centrală, unde sunt îngrămădite tot felul de colete şi de baloturi, care n-au putut găsi loc, fireşte, în cala ticsită.

Cineva mă împinge într-o cabină laterală, uşa ei se închide în urma mea, iată-mă din nou cufundat într-un întuneric adânc.

Am recunoscut cabina, chiar în clipa în care am intrat în ea. E cabina unde am petrecut ceasurile nesfârşite după răpirea mea de la Healthful-House şi de unde n-am ieşit decât în largul lui Pamplico-Sound.

E limpede că acelaşi lucru se întâmplă şi cu Thomas Roch, care trebuie să fie găzduit ca şi mine într-o altă cabină.

Se aude un zgomot metalic – e capacul tambuchiului care se închide – şi submarinul se scufundă fără întârziere.

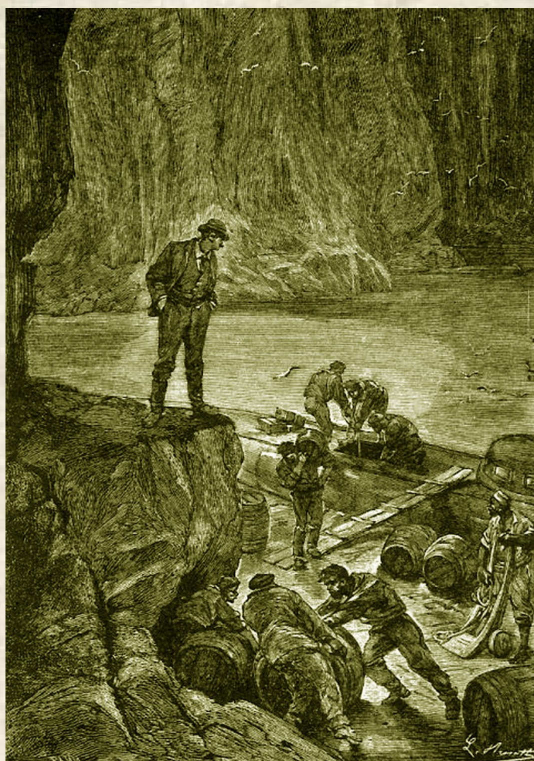
Într-adevăr, simt o mişcare de coborâre, datorită introducerii apei în tancurile de imersiune. După această mişcare verticală urmează alta orizontală, ce împinge submarinul către o ţintă necunoscută.

Trei minute mai târziu, „remorcherul” stopează şi am impresia că ne ridicăm la suprafaţă…

Din nou aud zgomotul capacului tambuchiului care se deschide de data asta. Ies pe uşa cabinei şi în câteva salturi, iată-mă pe punte.

Privesc…

„Remorcherul” a pătruns chiar în interiorul insulei Back-Cup… Aici se află ascunzătoarea tainică în care contele d’Artigas s-a retras cu tovarăşii lui şi unde trăieşte, ca să zic aşa, în afara umanităţii!

IX
ÎN INTERIOR

A doua zi, cum nimeni nu mă împiedică să mă învârtesc încoace şi încolo, am putut efectua o primă recunoaştere prin uriaşa cavernă alcătuită din insula Back-Cup.

Nimeni nu-şi poate închipui ce noapte am petrecut, stăpânit de viziuni stranii şi nici cu câtă nerăbdare am aşteptat lumina zilei.

Fusesem condus în fundul unei grote, la vreo sută de paşi de malul în apropierea căruia se oprise submarinul. O uşă, care a fost încuiată în urma mea, ducea la grota asta având o suprafaţă de zece pe douăsprezece picioare şi luminată de un bec cu incandescenţă.

Nu trebuie să mă mir că agentul luminos folosit în interiorul acestei caverne e electricitatea. Doar tot cu electricitate e luminat şi „remorcherul” submarin. Dar ce sursă are ea?... De unde vine?... Oare în interiorul acestei cripte uriaşe este instalată o uzină cu maşinării, cu dinamuri şi cu acumulatori?...

Celula mea are drept mobilier o masă, pe care sunt instalate nişte alimente, un pat cu aşternut, un fotoliu de paie şi un dulap în care se află rufe şi ceva haine de schimb. În sertarul mesei găsesc hârtie, călimară şi peniţe. În colţul din dreapta e o toaletă cu toate cele necesare. Totul e foarte curat.

Lista de mâncare a primei mele mese e alcătuită din peşte proaspăt, conserve de carne, pâine de bună calitate, cidru şi whisky. Am mâncat doar din vârful buzelor, pe o măsea, cum s-ar spune, atât de enervat sunt.

Totuşi, va trebui să mă stăpânesc, să-mi recapăt liniştea minţii şi a inimii, să-mi ridic moralul. Am să descopăr taina acestui mănunchi de oameni, ascunşi în măruntaiele insulei... Vreau s-o descopăr...

Aşadar, contele d'Artigas s-a stabilit sub carapacea insulei Back-Cup. Cavitatea asta, a cărei existenţă n-o bănuieşte nimeni, îi serveşte în mod obişnuit drept locuinţă în perioadele când *Ebba* nu-l plimbă de-a lungul litoralului lumii noi şi poate chiar până pe meleagurile lumii vechi. Aici se află refugiul secret pe care l-a descoperit, „poarta de apă" care se deschide la o adâncime de douăsprezece sau cincisprezece picioare sub suprafaţa oceanului.

Dar de ce s-a despărţit de locuitorii uscatului? Ce s-a întâmplat oare în trecutul acestui personaj?... Dacă, după cum bănuiesc, numele d'Artigas şi titlul de conte sunt împrumutate, ce motiv a avut omul ăsta să-şi ascundă identitatea? Să fie oare un exilat, un proscris, care a preferat să se exileze în locul acesta şi nu în altă parte? Oare nu cumva am de-a face mai curând cu un răufăcător, care, dornic să se asigure că crimele sale vor rămâne nepedepsite şi că orice urmărire judiciară e zadarnică, se ascunde în măruntaiele unei formaţiuni geologice ce nu poate fi descoperită? Fiind vorba de un străin atât de suspect, am dreptul să emit tot felul de bănuieli şi, într-adevăr, îl bănuiesc de orice.

În clipa aceasta îmi vine în minte acea întrebare căreia nu i-am putut găsi încă un răspuns satisfăcător: de ce a fost răpit Thomas Roch de la Healthful-House în condiţiile ştiute?... Oare contele d'Artigas nădăjduieşte să-i smulgă taina Fulguratorului şi s-o folosească pentru apărarea insulei în cazul că, din întâmplare, refugiul lui ar fi descoperit? Dar dacă s-ar întâmpla aşa ceva, insula Back-Cup, pe care submarinul n-ar izbuti s-o aprovizioneze îndeajuns, ar putea fi cucerită prin foamete! Pe de altă parte, goeleta n-ar mai avea nicio posibilitate să treacă dincolo de încercuire şi, în afară de asta, ar fi semnalată în toate porturile! Atunci la ce-ar mai putea servi invenţia lui Thomas Roch în mâinile contelui d'Artigas?... Zău aşa, nu înţeleg nimic!

Pe la şapte dimineaţa sar din pat. Dacă sunt prizonier între zidurile peşterii, cel puţin nu sunt silit să rămân în interiorul celulei. Nimic nu mă împiedică s-o părăsesc, aşa

că ies afară... La o distanţă de treizeci de metri în faţa mea se prelungeşte o platformă stâncoasă, alcătuind un fel de chei care se desfăşoară în dreapta şi în stânga.

Câţiva marinari de pe *Ebba* debarcă baloturile şi golesc cala submarinului, care e acostat la suprafaţa apei de-a lungul unui mic dig de piatră.

În peşteră domneşte o lumină nehotărâtă, cu care ochii mei se obişnuiesc treptat, căci peştera are o boltă deschisă în centru.

„Pe aici, îmi spun eu, ieşeau aburii aceia, sau mai bine-zis fumul, care ne-a semnalat apropierea insulei la o depărtare de trei sau patru mile în clipa aceea, nenumărate gânduri îmi străbat mintea.

Aşadar, nu-i vorba de un vulcan, cum se credea şi cum credeam eu însumi, Back-Cup nu e un vulcan. Aburii şi flăcările zărite acum câţiva ani erau artificiale, bubuiturile care i-au îngrozit pe pescarii bermudieni nu se datorau luptei dintre mai multe forţe subterane... Toate aceste fenomene diverse erau artificiale şi se produceau numai la ordinul proprietarului acestei insuliţe, omul care voia să-i îndepărteze pe locuitorii instalaţi pe litoralul ei. Şi iată că acest conte d'Artigas a izbutit... A rămas singurul stăpân pe insulă. Numai prin zgomotul bubuiturilor şi prin fumul de varec şi de sargase, împinse de curenţi, zvârliţi prin crater, a izbutit să trezească convingerea în existenţa unui vulcan, deşteptat brusc şi în iminenţa unei erupţii, care n-a avut loc niciodată!

Aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile şi, într-adevăr, după plecarea pescarilor bermudieni, din vârful lui Back-Cup n-au încetat să se împrăştie volute groase de fum.

Între timp, lumina din interiorul peşterii creşte şi ziua pătrunde prin falsul crater, pe măsură ce soarele urcă la orizont. Aşadar voi putea să calculez destul de precis dimensiunile acestei caverne. Iată, de altfel, cifrele, pe care le-am putut stabili ulterior.

La exterior, insula Back-Cup are o formă aproape circulară, are o circumferinţă de o mie două sute de metri şi o suprafaţă de cincizeci de mii de metri pătraţi, adică cinci

hectare. La bază, grosimea pereţilor ei variază între treizeci şi o sută de metri.

De aici urmează că, dacă scădem grosimea pereţilor, scobitura asta ocupă întregul masiv al insulei Back-Cup, care se ridică deasupra mării. Cât despre lungimea tunelului submarin, care stabileşte comunicaţia între exterior şi interior, tunel prin care a pătruns „remorcherul”, cred că are vreo patruzeci de metri.

Aceste cifre aproximative ne îngăduie să ne facem o idee despre dimensiunile peşterii. Dar oricât ar fi ea de mare, trebuie să amintesc că, atât în Europa cât şi în America, există câteva, ale căror dimensiuni sunt şi mai mari şi care au format obiectul unor studii speologice foarte exacte.

Într-adevăr, în Carolina, în Northumberland, în Derbyshire, în Piemont, în Moreea, în insulele Baleare şi în California există grote mai mari decât cea de la Back-Cup. Aşa mai sunt, de pildă, cele de la Hansur-Lesse în Belgia, cele din Statele Unite, grotele de la Mammouth din Kentucky, în care găsim nu mai puţin de două sute douăzeci şi şase de domuri, şapte râuri, opt cataracte, treizeci şi două de puţuri, a căror adâncime e necunoscută, o mare exterioară, care se întinde pe o suprafaţă de cinci sau şase leghe şi al cărei capăt n-a putut fi atins de exploratori.

Cunosc grotele din Kentucky, fiindcă le-am vizitat, aşa cum le-au vizitat mii de turişti. Cea mai importantă din ele are să-mi servească drept termen de comparaţie cu Back-Cup. La Mammouth, ca şi aici, bolta e susţinută de stâlpi de diferite forme şi înălţimi, care-i dau aspectul unei catedrale gotice, cu naosuri, contra-naosuri şi bolţi laterale, care de altfel nu au nimic comun cu ordinea arhitectonică a edificiilor religioase.

Singura diferenţă este că, dacă tavanul grotelor din Kentucky se desfăşoară la o înălţime de o sută treizeci de metri, cel din Back-Cup nu depăşeşte vreo şaizeci de metri în acea parte a boltei, care e găurită circular de deschizătura centrală. Pe aici ieşeau fumul şi flăcările.

O altă particularitate, foarte importantă şi care trebuie

menţionată, este că majoritatea grotelor, al căror nume le-am citat, sunt uşor accesibile şi prin urmare era normal să fie descoperite într-o zi sau alta.

Altfel stau lucrurile cu Back-Cup. Fiind menţionată pe hărţile acestor locuri ca o insuliţă făcând parte din grupul Bermudelor, cine ar fi putut bănui că în interiorul masivului său se află o peşteră uriaşă. Ca să ştii lucrul acesta, trebuia să pătrunzi înăuntru şi, ca să poţi pătrunde, trebuia să dispui de un vas submarin, asemănător cu „remorcherul” contelui d’Artigas.

Părerea mea este că acest ciudat proprietar de iaht datorează unei simple întâmplări descoperirea tunelului, care i-a îngăduit să întemeieze neliniştitoarea colonie din Back-Cup.

Acum, când examinez porţiunea de mare cuprinsă între pereţii peşterii, îmi dau seama că proporţiile ei sunt destul de reduse. Abia dacă măsoară trei sute sau trei sute cincizeci de metri în circumferinţă. La drept vorbind nu e decât o lagună, încadrată de stânci perpendiculare, dar asta e suficient pentru manevrele „remorcherului”, fiindcă, după cât am aflat, adâncimea ei nu e mai mică de patruzeci de metri.

Dată fiind situaţia şi structura acestei cripte, e de la sine înţeles că ea intră în categoria celor formate, prin invadarea apelor mării. Originea ei e marină şi vulcanică în acelaşi timp, cum se întâmpla şi cu grotele de la Crozon şi Morgate din golful Douarnenez din Franţa, sau cu grotele de la Bonifacio pe malul Corsicii, cu cele de la Thorgatten pe coasta Norvegiei, a căror înălţime e socotită la nu mai puţin de cinci sute de metri, sau, în sfârşit, cu grotele subterane din Grecia, grotele Gibraltarului în Spania, cele din Turana în Cochinchina. De fapt, structura carapacei lor arată că sunt produsul acestui dublu efort geologic.

Insuliţa Back-Cup e în mare parte alcătuită din roci calcaroase. Pornind de la malul lagunei, rocile acestea urcă spre pereţi, în povârnişuri cu pantă dulce şi lasă între ele covoare de nisip cu bobul foarte mărunt, printre care se zăresc, ici şi colo, buchete aspre şi înghesuite de molotri.

Dacă numeri alveolele lui Bee-Hive ajungi la concluzia că numărul tovarăşilor contelui d'Artigas variază între optzeci şi o sută de oameni.

Chiar în clipa asta, în faţa unei celule, situată mai izolat, îl zăresc pe acest domn, de care căpitanul Spade şi inginerul Serko s-au apropiat adineauri. După ce au schimbat câteva cuvinte, coboară toţi trei spre ţărm şi se opresc în faţa digului, în vecinătatea căruia e acostat submarinul.

În acest moment vreo doisprezece oameni, care au debarcat mărfurile, le transportă în barcă pe celălalt ţărm, unde spaţii mari, scobite în masivul lateral, alcătuiesc depozitele de pe Back-Cup.

Deschizătura tunelului de sub apele lagunei nu e vizibilă. Într-adevăr, am observat că pentru a pătrunde în el când a venit din larg, „remorcherul" a trebuit să se cufunde cu

câţiva metri sub apă. Aşadar, grota de pe Back-Cup nu seamănă cu grotele din Stafia sau Morgate, a căror intrare rămâne totdeauna liberă, chiar şi în momentul mareei înalte. Să mai existe oare şi o altă trecere, care face comunicaţia cu litoralul, vreun coridor natural sau artificial? E necesar să aflu acest lucru.

Adevărul e că insula Back-Cup îşi merită numele. Este o uriaşă ceaşcă răsturnată şi nu numai la exterior are această formă, dar – faptul acesta nu e recunoscut până acum – îi reproduce forma şi în interior.

Am mai spus că Bee-Hive ocupă acea porţiunea peşterii care se rotunjeşte în nordul lagunei, adică stânga ei pentru cine vine dinspre tunel. În partea opusă, sunt instalate magaziile, unde se depozitează provizii de tot felul, baloturi de mărfuri, butoaie de vin şi de ţuică, butoiaşe de bere, lăzi de conserve şi alte nenumărate colete având mărci din diferite colţuri ale lumii. Ai zice că în locul acesta au fost debarcate încărcăturile a douăzeci de nave. Ceva mai departe se înalţă un edificiu destul de însemnat înconjurat de un zid de scânduri şi a cărui destinaţie e lesne de recunoscut. Pornind de la un stâlp, care domină, pleacă firele groase de aramă, care alimentează cu curent lămpi electrice puternice, atârnate sub boltă, precum şi becurile cu incandescenţă, folosite pentru fiecare alveolă a stupului. Mai există un mare număr de aparate de luminat, instalate între stâlpii peşterii şi care îngăduie luminarea ei până la cea mai mare adâncime.

Acum, se iveşte o altă problemă: oare voi fi lăsat să mă plimb în libertate în interiorul, insulei? Nădăjduiesc că da. Ce motiv ar avea contele d’Artigas să-mi îngrădească libertatea şi să mă împiedice să circul pe domeniul lui misterios?... Oare îi sunt prizonier între pereţii insuliţei?... E oare posibil să ies şi altfel decât străbătând tunelul? Dar cum aş putea trece dincolo de poarta asta de apă, totdeauna închisă?...

Şi apoi, în ce mă priveşte, admiţând că aş izbuti să străbat tunelul, ar fi cu neputinţă ca dispariţia mea să nu fie descoperită numaidecât. Doisprezece oameni, îmbarcaţi pe

submarin, ar sosi numaidecât pe litoral şi l-ar scotoci până în cele mai tainice colţuri. Aş fi prins, e inevitabil să fiu prins, adus înapoi la Bee-Hive şi de data asta n-aş mai avea nicio libertate de a umbla încolo şi încoace...

Aşadar trebuie să renunţ la orice idee de evadare atâta timp cât nu m-am asigurat de o perspectivă serioasă de izbândă. Dar dacă se prezintă o împrejurare prielnică, n-am s-o las să scape.

Tot circulând de-a lungul şirurilor de alveole am putut să examinez pe câţiva dintre tovarăşii contelui d'Artigas, care au acceptat viaţa asta monotonă în adâncurile lui Back-Cup. După cum am mai spus, numărul lor poate să se ridice cam la o sută, dacă-l socotim după numărul celulelor stupului.

Când trec pe lângă ei, oamenii ăştia nu-mi dau nicio atenţie. I-am examinat de aproape şi am avut impresia că au fost recrutaţi la întâmplare, cam de pretutindeni. Nu văd nicio comunitate etnică între ei, nici măcar un indiciu care să-mi spună că ar fi americani din nord, europeni sau asiatici. Pielea lor are cele mai variate culori, albă, arămie sau neagră, dar o nuanţă de negru care trădează mai curând Asia de Sud decât Africa. Într-un cuvânt, par să aparţină raselor malaeze, tipul acesta fiind chiar foarte evident la cei mai mulţi dintre ei. Trebuie să mai adaug că şi contele d'Artigas face parte fără îndoială din rasa aceea caracteristică, insulelor olandeze ale Pacificului de vest, în timp ce inginerul Serko pare levantin, iar căpitanul Spade de origine italiană.

Dar dacă locuitorii aceştia din Back-Cup nu sunt legaţi între ei prin comuniuni rasiale, în schimb e limpede că ceea ce-i apropie e comunitatea de instincte şi de pofte. Ce expresii neliniştitoare, ce figuri cumplite, ce tipuri sălbatice! Se vede cât de colo că sunt firi violente, care n-au ştiut niciodată să-şi stăpânească patimile, nici să dea înapoi în faţa exceselor. Şi atunci mă întreb dacă nu cumva au avut ideea să se refugieze în fundul acestei peşteri, unde se pot crede apăraţi cu desăvârşire de orice pedeapsă, fiindcă au în urma lor un nesfârşit lanţ de crime, de furturi, de

incendii, de asasinate şi de atentate de tot felul săvârşite în comun?... În acest caz, contele d'Artigas n-ar mai fi decât şeful unei bande de răufăcători, avându-i pe Spade şi pe Serko drept locotenenţi, în timp ce Back-Cup e un cuib de piraţi...

Iată gândul care s-a înrădăcinat cu încăpăţânare în creierul meu. M-aş mira foarte mult dacă viitorul mi-ar dovedi că m-am înşelat. De altfel, lucrurile pe care le observ în cursul primei mele explorări sunt de natură să-mi confirme părerea şi să-mi justifice bănuielile cele mai grave. În orice caz, oricine ar fi ei şi oricare ar fi împrejurările care i-au adunat în locul ăsta, tovarăşii contelui d'Artigas par să fi acceptat fără nicio rezervă autoritatea lui atotputernică. În schimb, dacă o disciplină aspră îi ţine sub mâna lui de fier, e probabil că au anumite avantaje, care compensează genul ăsta de sclavie pe care l-au acceptat. Dar care sunt aceste avantaje?...

După ce am făcut ocolul acelei porţiuni din ţărm, dedesubtul căreia se deschide tunelul, am ajuns pe malul opus al lagunei. După cum mi-am mai dat seama, pe malul acesta e instalat depozitul de mărfuri, pe care goeleta *Ebba* le transportă la întoarcerea din fiecare călătorie. Scobituri uriaşe, săpate în pereţi, pot să cuprindă şi cuprind chiar un mare număr de baloturi.

Mai încolo se află uzina de energie electrică. Când trec pe sub ferestrele ei zăresc anumite aparate, foarte moderne, uşor de mânuit şi foarte perfecţionate. Nu văd maşini cu abur, care cer folosirea cărbunelui şi au nevoie de mecanisme complicate. După cum bănuisem, pile foarte puternice aprovizionează lămpile peşterii şi dinamurile „remorcherului" cu curent electric. Bineînţeles că acest curent e folosit şi pentru diferite nevoi domestice, pentru încălzirea stupului şi pentru prepararea alimentelor. Îmi dau seama că, într-o scobitură vecină, tot curentul electric e aplicat la nişte alambicuri care, prin distilare, produc apă de băut. Colonii de pe Back-Cup nu sunt nevoiţi să adune pentru băut apa ploilor care cad cu îmbelşugare pe litoralul insuliţei. La o distanţă de câţiva paşi de uzina electrică se

rotunjeşte o cisternă mare, pe care, păstrând proporţiile, pot s-o asemăn cu cisternele vizitate pe vremuri în insulele Bermude.

Dar acolo era vorba de nevoile unei populaţii de zece mii de locuitori, pe când aici sunt doar o sută de... Nu-mi dau încă seama ce calificare trebuie să le dau. Este bătător la ochi că atât şeful lor, cât şi ei înşişi au avut motive serioase când au venit să locuiască în măruntaiele insulei. Dar care sunt aceste motive?... E foarte normal ca nişte călugări să se despartă de restul omenirii când se retrag între zidurile unei mânăstiri. Dar, la drept vorbind, supuşii contelui d'Artigas nu au aerul unor benedictini sau al unor trapişti!

Plimbându-mă mai departe prin pădurea de stâlpi am ajuns la capătul cel mai îndepărtat al peşterii. Nimeni nu m-a oprit, nimeni nu mia adresat cuvântul şi nimeni n-a părut să se sinchisească de persoana mea. Porţiunea asta a insulei este foarte ciudată şi poate fi comparată cu aspectele cele mai măreţe ale grotelor din Kentucky sau din Baleare. E de la sine înţeles că mâna omului nu se vede nicăieri. Nu se vede decât efortul naturii şi te gândeşti cu o oarecare mirare, în care intră şi spaima, la forţele acestea telurice, în stare să producă formaţiuni geologice atât de fantastice. Porţiunea situată dincolo de lagună nu primeşte decât pieziş razele luminoase din craterul central. Seara, când e luminată de lămpile electrice, trebuie să aibă o înfăţişare fantastică. În ciuda cercetărilor mele, n-am găsit nicăieri o ieşire care să comunice cu exteriorul.

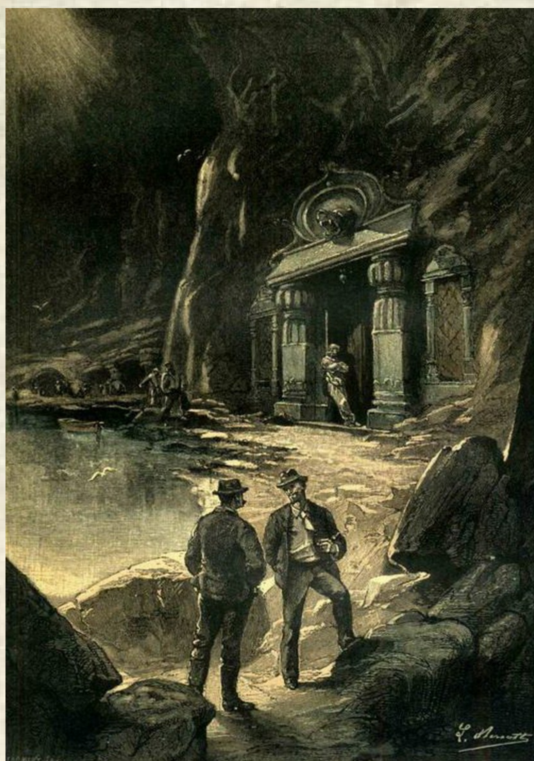
Trebuie să menţionez că insuliţa e un adăpost pentru numeroase perechi de păsări, goelanzi, pescăruşi sau rândunici de mare – musafiri întâlniţi de obicei pe toate plajele insulelor Bermude. S-ar zice că aici nimeni nu i-a vânat vreodată, că sunt lăsaţi să se înmulţească în voie, astfel încât au ajuns să nu se mai sperie de apropierea omului.

În Back-Cup se întâlnesc şi alte animale în afară de păsările acestea marine. În direcţia stupului se află ţarcuri în care se văd vaci, porci, miei şi păsări de casă. Aşadar, alimentaţia este asigurată şi totodată variată graţie, în

acelaşi timp, produselor pescuitului, care se practică fie între stâncile de pe coastă, fie în apele lagunei, unde se găsesc din belşug peşti de specii foarte diferite.

Deci mi-e de-ajuns să-i privesc pe locuitorii din Back-Cup ca să-mi dau seama că nu duc lipsă de nimic. Toţi sunt bărbaţi voinici, tipuri robuste de marinari arşi de soarele mărilor calde, având un sânge bogat şi saturat în oxigen de brizele oceanice. Nu există pe insulă nici copii şi nici bătrâni, nu vezi decât oameni a căror vârstă variază între treizeci şi cincizeci de ani.

Dar ce i-a determinat să accepte o astfel de viaţă? Şi apoi oare nu părăsesc niciodată adăpostul ăsta de pe insulă?... Poate că voi afla lucrul acesta fără întârziere.

X
KER KARRAJE

Alveola în care locuiesc se află la o depărtare de aproximativ o sută de paşi de locuinţa contelui d'Artigas, una dintre ultimele alveole ale acestui sit din Bee-Hive. Dacă nu sunt găzduit în aceeaşi încăpere cu Thomas Roch, îmi închipui cel puţin că trebuie să fiu vecin cu el. Pentru ca paznicul Gaydon să-l poată îngriji mai departe pe bolnavul de la Healthful-House, cele două celule trebuie să se găsească în imediata apropiere. Mă gândesc că în curând voi afla şi amănuntul acesta.

Căpitanul Spade şi inginerul Serko au locuinţele separate, lângă palatul contelui d'Artigas.

Palatul?... Da, de ce să nu-i dau acest nume din moment ce locuinţa lui a fost împodobită cu oarecare grijă artistică? Mâini îndemânatice au săpat stânca în aşa fel încât să construiască o faţadă bogată. O poartă mare alcătuieşte intrarea. Lumina zilei pătrunde în interior prin mai multe ferestre săpate în calcar, ferestre care se închid cu ajutorul unor cercevele, prevăzute cu geamuri colorate. Înăuntru, locuinţa are câteva camere, o sufragerie şi un salon luminate printr-un vitraliu, totul fiind amenajat în aşa fel încât aerisirea să se efectueze în condiţii perfecte. Mobilierul acestor încăperi e de provenienţă diferită, are forme foarte fanteziste şi e fabricat în Franţa, Anglia şi America. E limpede că proprietarul ei ţine la varietatea stilurilor. Cât despre oficiu şi bucătărie, au fost instalate în nişte celule anexe, îndărătul stupului.

După-masă, în clipa în care ieşeam din camera mea, hotărât „să obţin o audienţă” la contele d'Artigas, îl zăresc pe acest domn, tocmai în clipa când întorcându-se de pe malul lagunei se îndrepta spre Bee-Hive. Nu ştiu dacă nu m-

a văzut, sau dacă a vrut numai să mă evite, în orice caz a grăbit pasul şi n-am putut să-l ajung.

„Totuşi trebuie să mă primească!” mi-am spus.

Am mers repede şi m-am oprit în faţa locuinţei lui, a cărei uşă se închisese tocmai atunci.

Un fel de diavol voinic, malaez de origine, cu pielea de culoare foarte închisă, se iveşte numaidecât în prag şi-mi porunceşte cu o voce aspră să mă depărtez.

Mă împotrivesc ordinului şi stărui, repetând de două ori următoarea frază, într-o engleză perfectă: „Te rog să-l anunţi pe contele d’Artigas că vreau să mă primească chiar acum”.

E ca şi cum m-aş fi adresat stâncilor din Back-Cup! Se vede că sălbaticul ăsta nu înţelege nicio boabă englezească şi nu-mi răspunde decât printr-un strigăt ameninţător.

Atunci îmi vine în minte să mă năpustesc pe uşă şi să strig destul de tare ca să fiu auzit de conte. Dar, după toate probabilităţile, n-aş izbuti decât să stârnesc furia malaezului, care trebuie să aibă o putere de Hercule.

Amân pentru mai târziu explicaţia, care mi se datorează şi pe care mai devreme sau mai târziu trebuie s-o capăt.

Continuându-mi drumul spre est, de-a lungul şirului de alveole ale stupului, gândul mi se îndreaptă către Thomas Roch. Mă miră foarte mult că nu l-am zărit încă în cursul acestei prime zile. Să fie oare pradă unei noi crize?...

O astfel de ipoteză nu e admisibilă. Dacă ar fi să cred ce mi-a spus contele d’Artigas, ar fi avut grijă să-l cheme pe paznicul Gaydon la inventator.

Abia am făcut o sută de paşi că mă întâlnesc cu inginerul Serko.

Zărindu-mă, omul acesta ironic îmi zâmbeşte cu amabilitatea şi voia bună de toate zilele şi nu se fereşte de mine. Dacă ar şti că-i sunt confrate, că sunt şi eu inginer – presupunând că el are într-adevăr această profesie – poate că m-ar trata cu mai multă bunăvoinţă... Dar o să am grijă să nu-mi declin numele şi calitatea.

Inginerul Serko s-a oprit, are ochii strălucitori şi un zâmbet batjocoritor pe buze. Îşi întovărăşeşte salutul cu un

gest plin de graţie.

Îi răspund cu răceală, dar se preface că nu observă.

— Sfântul Ionatan să te ocrotească, domnule Gaydon! îmi spune el cu o voce proaspătă şi sonoră. Sper că n-ai să te plângi de fericita împrejurare care ţi-a îngăduit să vizitezi peştera asta minunată... Da! E una din cele mai frumoase, deşi dintre cele mai puţin cunoscute totodată de pe sferoidul nostru!

Cuvântul acesta, care aparţine vocabularului ştiinţific, rostit în cursul unei conversaţii cu un simplu paznic de spital, mă surprinde, o recunosc, Mă mulţumesc să-i răspund:

— Nu voi avea de ce să mă plâng, domnule Serko, cu condiţia ca, după ce-am avut plăcerea s-o vizitez, să fiu liber de a ieşi din peştera asta!

— Cum, te şi gândeşti să ne părăseşti, domnule Gaydon? Te şi gândeşti să te întorci iar în pavilionul dumitale mohorât de la Healthful-House?... Dar abia ai apucat să explorezi splendida noastră proprietate, abia ai apucat să-i admiri neasemuitele frumuseţi, care se datoresc toate numai naturii...

— Ceea ce am văzut îmi ajunge, i-am răspuns. Şi dacă aţi avea de gând să-mi vorbiţi serios, v-aş răspunde la fel de serios că nu mai doresc să văd altceva.

— Dar bine, domnule Gaydon, dă-mi voie să-ţi atrag atenţia că n-ai avut încă timp să preţuieşti foloasele unei vieţi petrecute în acest cadru fără pereche!... O viaţă blândă şi liniştită, lipsită de orice grijă, un viitor asigurat, condiţii materiale cum nu mai întâlneşti nicăieri, o climă egală, care nu se teme de furtunile ce pustiesc aceste meleaguri ale Atlanticului, nu se teme nici de îngheţul iernii şi nici de arşiţa verii... Trecerea anotimpurilor nu aduce decât uşoare modificări în atmosfera asta temperată şi sănătoasă!... Aici n-avem motiv să ne temem nici de mânia lui Pluton şi nici de mânia lui Neptun...

Evocarea acestor nume mitologice nu mi se pare de loc la locul ei. E foarte limpede că inginerul Serko îşi bate joc de mine. De unde să fi auzit vreodată supraveghetorul

Gaydon vorbindu-se despre Pluton sau despre Neptun?…

— Domnule, i-am spus eu, se poate ca clima de aici să fie foarte potrivită pentru dumneavoastră, poate că apreciaţi aşa cum se cuvine binefacerile unei vieţi în fundul grotei din…

Am fost cât pe-aci să scap numele de Back-Cup, dar m-am stăpânit la timp. Ce s-ar întâmpla dacă aş trezi bănuiala că ştiu numele insulei şi, prin urmare, cunosc şi poziţia ei la marginea de vest a arhipelagului Bermundelor?

Aşadar, am continuat în felul următor:

— Dar dacă pentru mine această climă nu e potrivită, cred că am tot dreptul s-o schimb…

— Într-adevăr, ai dreptul.

— Şi vreau să mi se îngăduie să plec, să mi se pună la dispoziţie mijlocul de a mă întoarce în America.

— N-am niciun argument valabil cu care să te contrazic, domnule Gaydon, răspunde inginerul Serko. Mai mult chiar, pretenţiile dumitale sunt pe deplin justificate. Totuşi, trebuie să ţii seama că noi trăim aici într-o independenţă aristocratică, măreaţă, că nu ascultăm de nicio putere străină, că suntem liberi faţă de orice autoritate dinafară, că nu suntem coloniştii nici unui stat din lumea veche sau din lumea nouă… Faptul acesta merită să fie luat în consideraţie de orice fiinţă, care are suflet mândru şi inimă aleasă… Şi apoi gândeşte-te numai la amintirile pe care le evocă în mintea unui om cultivat grotele acestea, care par să fi fost săpate de mâna unor zei, în interiorul cărora îşi rosteau pe vremuri oracolele prin intermediul lui Trofonius…

Hotărât lucru, inginerului Serko îi plac citatele mitologice! Trofonius după Pluton şi Neptun! Nu, zău! Crede oare că un paznic de balamuc ştie cine a fost Trofonius?…

E limpede că zeflemistul ăsta continuă să-şi bată joc de mine. Trebuie să fac apel la toată răbdarea mea ca să nu-i răspund pe acelaşi ton.

— Adineauri, spun eu scurt, am vrut să intru în locuinţa asta, care, dacă nu mă înşel, aparţine contelui d’Artigas, dar am fost împiedicat…

— De cine, domnule Gaydon?…

— De un individ care e în serviciul contelui.

— Se vede că omul ăsta are ordine precise în privinţa dumitale.

— Totuşi, cu voie sau fără voie, contele d'Artigas trebuie să audă ce am să-i spun…

— Mă tem că are să fie cam greu… Aş spune chiar cu neputinţă, răspunde zâmbind inginerul Serko.

— Şi de ce?

— Pentru că aici nu mai există niciun fel de conte d'Artigas.

— Cred că glumiţi! L-am zărit adineauri…

— Nu pe contele d'Artigas l-ai zărit, domnule Gaydon…

— Dar pe cine mă rog?

— Pe piratul Ker Karraje.

Numele acesta a fost rostit cu o voce aspră, după care inginerul Serko s-a îndepărtat, fără să-mi fi trecut prin minte să-l opresc. Piratul Ker Karraje!

Da!… Numele ăsta e o revelaţie pentru mine!… Îl cunosc şi îmi evocă nişte amintiri!… Singur acest nume îmi explică tot ce consideram până acum drept inexplicabil!… El îmi spune cine-i omul în mâinile căruia am căzut!…

Cu ceea ce ştiam dinainte şi cu ceea ce am aflat după sosirea mea la Back-Cup din gura inginerului Serko însuşi, iată ce pot să povestesc despre trecutul şi despre prezentul acestui Ker Karraje.

Acum vreo opt-nouă ani, mările Pacificului de vest erau pustiite de nenumărate atacuri, de acte piratereşti, săvârşite cu o îndrăzneală nemaipomenită. La acea epocă, o ceată de răufăcători de diferite naţionalităţi, dezertori din contingentele coloniale, evadaţi din puşcării, marinari care-şi părăsiseră navele, cu toţii acţionau sub conducerea unui şef de temut. Nucleul acestei bande se alcătuise mai întâi din oameni de un anumit gen, drojdia populaţiilor europene şi americane, atraşi de descoperirea unor bogate zăcăminte aurifere în noua Galie de Sud şi în Australia. Printre aceşti căutători de aur erau căpitanul Spade şi inginerul Serko, doi declasaţi, pe care o anumită comunitate de idei şi de

caractere îi apropie curând, legându-i foarte strâns.

Oamenii aceştia, cultivaţi şi hotărâţi, ar fi izbutit cu siguranţă în orice carieră, fie chiar numai prin inteligenţa lor. Dar, lipsiţi de conştiinţă şi de scrupule, hotărâţi să se îmbogăţească prin indiferent ce mijloace, dorind să obţină prin speculaţii şi jocuri de noroc ceea ce nu izbutiseră să obţină printr-o muncă răbdătoare şi ordonată, indivizii aceştia se aruncară în vălmăşagul unor aventuri dintre cele mai neverosimile, când îmbogăţindu-se, când ruinându-se, aşa cum se întâmpla cu cei mai mulţi indivizi de felul acesta, lipsiţi de simţ moral, veniţi să caute avere la aceste zăcăminte aurifere.

În momentul acela se afla la zăcămintele din noua Galie de Sud un om plin de o îndrăzneală nemaipomenită, unul din acei cutezători care nu se dau îndărăt de la nimic – nici chiar din faţa crimelor şi a căror influenţă asupra firilor violente şi rele este irezistibilă.

Omul acesta se numea Ker Karraje.

Nimeni nu izbutise să stabilească, în cursul anchetelor desfăşurate în jurul persoanei sale, care erau originea şi naţionalitatea acestui pirat şi nici ce antecedente avea. Dar deşi se pricepuse să scape de orice urmărire, numele lui – în orice caz numele pe care şi-l dădea – străbătuse toată lumea. Era un nume pe care toată lumea îl rostea numai cu groază şi cu spaimă, ca şi cum ar fi aparţinut unui personaj legendar, invizibil şi cu neputinţă de prins.

În ce mă priveşte, am motive să cred azi că acest Ker Karraje e malaez. De altfel, lucrul acesta e puţin important. Sigur e că a fost considerat pe bună dreptate un hoţ de mare periculos, autor a nenumărate atacuri săvârşite în apele acestea îndepărtate.

După ce petrecu câţiva ani la zăcămintele aurifere din Australia, unde legă cunoştinţă cu inginerul Serko şi cu căpitanul Spade, Ker Karraje reuşi să pună mâna pe un vapor în portul Melbourne din provincia Victoria. Vreo treizeci de derbedei, al căror număr crescu în curând de trei ori pe atât, legară tovărăşie cu el. În părţile acestea ale Oceanului Pacific, unde pirateria se practică şi azi cu atâta

uşurinţă şi, trebuie s-o spunem, e atât de bănoasă, câte vase n-au fost jefuite, câte echipaje măcelărite şi câte expediţii tâlhăreşti n-au fost organizate pe anumite insule din vest, ai căror colonişti nu erau în stare să se apere! Deşi corabia lui Ker Karraje, sub comanda căpitanului Spade, fusese semnalată de mai multe ori, nimeni nu izbuti să pună mâna pe ea. Ai fi zis că ştia să dispară după bunul ei plac, în mijlocul unui labirint de arhipelaguri, ale căror strâmtori şi golfuri erau cunoscute piratului.

Groaza domnea, deci, pe aceste meleaguri. Englezii, francezii, nemţii, ruşii şi americanii trimiseseră în zadar diferite vase în urmărirea acestui vas-fantomă, care se năpustea nu se ştie de unde şi se făcea nevăzut nu se ştie unde, după săvârşirea unor jafuri şi a unor masacre, pe care nimeni nu mai nădăjduia să le poată împiedica sau pedepsi vreodată.

Dar, într-o bună zi, crimele acestea luară sfârşit şi nimeni nu mai auzi vorbindu-se despre Ker Karraje. Să fi părăsit oare Oceanul Pacific, preferându-i alte mări?... Şi actele lui nelegiuite aveau să reînceapă în altă parte?... Deoarece ele nu se mai produseră un anumit timp, toată lumea crezu astfel. Cu atât mai mult cu cât, în afară de sumele pe care le risipise probabil în orgii şi destrăbălare, îi mai rămăsese cu siguranţă destul din produsul jafurilor efectuate timp atât de îndelungat, ca să dispună de o comoară uriaşă. Şi fără îndoială că acum Ker Karraje şi tovarăşii săi trăiau din sumele acestea, după ce le puseseră la loc sigur, în cine ştie ce ascunzătoare, cunoscută numai de ei.

Dar unde se refugiase întreaga bandă după ce dispăruse de pe întinsul mărilor? Toate cercetările în acest domeniu rămaseră infructuoase. Cum neliniştea trecuse o dată cu primejdia, uitarea începu să coboare asupra tâlharilor care acţionaseră în Oceanul Pacific.

Iată ce se petrecuse – iată amănuntele pe care nimeni nu le va cunoaşte vreodată, dacă nu voi izbuti să evadez din Back-Cup.

Da, în clipa când renunţaseră la mările Pacificului de vest, răufăcătorii ăştia erau stăpâni pe mari bogăţii, îşi

distruseseră vasul şi pe căi diferite se împrăştiaseră după ce se învoiseră să se întâlnească din nou în America.

În acest moment, inginerul Serko, un om foarte priceput în meseria sa şi bun specialist în mecanică, după ce studiase mai ales sistemul navelor submarine, îi propuse lui Ker Karraje să construiască un aparat de acest gen, ca să-şi reia viaţa ticăloasă în împrejurări mai tainice şi care să inspire mai multă teamă.

Ker Karraje îşi dădu seama cât de practică era ideea complicelui său şi, fiindcă nu duceau lipsă de bani, se porniră pe treabă.

Pretinsul conte d'Artigas comandă goeleta *Ebba* în Suedia, la şantierele din Gotteborg şi transmise în acelaşi timp şantierelor Cramps din Philadelphia, în America, planurile unui submarin, a cărui construire nu trezi niciun fel de bănuială. De altfel, după cum vom avea prilejul să vedem, acest submarin avea să dispară cu desăvârşire peste puţin timp.

Aparatul fu executat după proiectul inginerului Serko şi supravegherea lui specială, folosindu-se tot felul de perfecţionări ale ştiinţei nautice din vremea aceea. Un curent electric produs de nişte pile de un tip nou, care acţionau receptoarele dispuse pe arborele elicei, avea să dea motorului său o putere uriaşă.

E de la sine înţeles că nimeni n-ar fi putut bănui în persoana contelui d'Artigas pe Ker Karraje, pe fostul pirat al Pacificului şi nici în persoana inginerului Serko pe cel mai energic dintre complicii lui. D'Artigas era luat drept un străin de neam mare, un bogătaş care, de un an de zile, frecventa cu goeleta *Ebba* porturile Statelor Unite, fiindcă goeleta îşi începuse cursele cu mult înainte ca remorcherul sub marin să fi fost terminat.

Această operaţie nu ceru mai mult de optsprezece luni de muncă. Odată terminat, submarinul trezi admiraţia tuturor celor care se interesau de aceste instrumente de navigaţie submarină. Datorită înfăţişării sale exterioare, amenajărilor sale interioare, sistemului de aerisire, posibilităţilor de cazare la bord, stabilităţii, rapidităţii de a

se scufunda, uşurinţei de a fi manevrate, de a naviga la suprafaţă şi imersiune, facilităţii de a fi cârmit, vitezei extraordinare, puterii bateriilor care acţionau propulsorul, depăşea – şi încă cu mult – tipurile de nave care succedaseră submarinelor Goubet, Gymnote, Zédé, sau altele asemănătoare, atât de perfecţionate la acea epocă.

De altfel, lumea avea să-şi dea seama de faptul acesta căci, după câteva încercări foarte reuşite, o experienţă publică avu loc în largul mării, la o depărtare de patru mile de portul Charleston, în prezenţa unui mare număr de nave de război, de comerţ şi de agrement, americane sau străine, invitate în acest scop.

Nu mai încape vorbă că *Ebba* făcea parte dintre aceste nave şi că la bordul ei se aflau contele d'Artigas, inginerul Serko, căpitanul Spade cu echipajul lui – în afară de vreo şase oameni care trebuiau să facă manevra submarinului condus de mecanicul Gibson, un englez foarte îndrăzneţ şi foarte iscusit.

Programul acestei experienţe concludente cuprindea diferite evoluţii la suprafaţa oceanului, apoi o imersiune care trebuia să dureze câteva ceasuri, după care aparatul avea ordin să iasă la suprafaţă, în clipa în care va fi ajuns până la o geamandură, situată la o depărtare de câteva mile în larg.

Clipa sosi, capacul tambuchiului fu închis, apoi vasul făcu mai întâi diferite manevre la suprafaţă, dând rezultate bune de viteză şi executând încercări de viraje care provocară o admiraţie justificată în rândurile asistenţei.

Apoi, la un semnal transmis de pe *Ebba,* submarinul se scufundă încet şi dispăru din privirile tuturor.

Câteva nave se îndreptară spre punctul fixat pentru ridicarea la suprafaţă.

Trecură trei ore, dar submarinul nu se ivi la suprafaţa mării.

Nimeni nu putea şti că potrivit înţelegerii cu contele d'Artigas şi cu inginerul Serko, aparatul acesta care trebuia să remorcheze nevăzut goeleta, nu avea să se ridice la suprafaţă decât la o depărtare de multe mile de acolo. Dar

în afară de cei care ştiau acest lucru nimeni nu se mai îndoi că dispariţia lui se datora unei avarii întâmplate fie în corpul lui, fie la maşini. Pe bordul *Ebbei* toată lumea izbuti perfect să simuleze uimirea, în timp ce pe bordul celorlalte vase consternarea era foarte reală. Se făcură sondaje, se trimiseră scafandri pe presupusul parcurs al navei, dar toate cercetările rămaseră zadarnice şi ipoteza scufundării în adâncurile Atlanticului păru foarte convingătoare.

Două zile mai târziu, contele d'Artigas pornea iar pe mare cu goeleta, iar după alte două zile îşi găsea „remorcherul" în locul dinainte stabilit.

Aşa se face că piratul Ker Karraje ajunse stăpân pe un aparat admirabil, având o destinaţie dublă să remorcheze goeleta şi să atace alte vase. Cu acest excepţional instrument de distrugere, a cărui existenţă n-o bănuia nimeni, contele d'Artigas putea să-şi reînceapă actele piratereşti în cea mai perfectă siguranţă şi fără nicio teamă de pedeapsă.

Amănuntele acestea le-am aflat de la inginerul Serko, care era foarte mândru de opera lui şi totodată foarte sigur că prizonierul din Back-Cup nu va putea niciodată să-i dezvăluie taina. Într-adevăr îşi poate închipui oricine cât de mare era puterea ofensivă de care dispunea Ker Karraje. În timpul nopţii, submarinul se năpustea asupra unor nave, care n-aveau niciun motiv să ocolească un iaht de agrement. După ce spinteca vasele cu pintenul lui, goeleta le aborda şi oamenii ei măcelăreau echipajele şi jefuiau încărcăturile. Aşa se explică de ce un mare număr de nave nu mai sunt menţionate de ştirile care vin de pe mare decât în coloanele acelei deznădăjduite rubrici: dispărute cu desăvârşire.

Timp de un an după dezgustătoarea comedie din golful Charleston, Ker Karraje explora meleagurile, Atlanticului în largul Statelor Unite. Bogăţiile lui crescură în proporţii uriaşe. Cu mărfurile cărora nu le găsea întrebuinţare făcea negoţ pe pieţe îndepărtate şi transforma produsul jafurilor în aur şi argint. Dar ceea ce le lipsea încă piraţilor era un loc tainic unde să-şi poată depune comorile, aşteptând

În mâinile cui am căzut şi cum va lua sfârşit această aventură?... Oare voi putea să evadez vreodată din închisoarea de pe Back-Cup, voi putea să-l denunţ pe acest pseudo-conte d'Artigas şi să mântui mările de piraţii lui Ker Karraje?...

Puterea cumplită a lui Ker Karraje nu va spori când el va stăpâni Fulguratorul Roth? Va deveni de o sută de ori mai teribil! Dacă ajunge să folosească noile arme de distrugere, nicio navă de comerţ nu-i va mai putea rezista şi nicio navă de război nu va mai scăpa de distrugere totală.

Gândurile acestea, sugerate de dezvăluirea nume lui Ker

Karraje, mă urmăresc multă vreme. Tot ce ştiam în legătură cu piratul acesta faimos îmi vine în minte, toate amănuntele în legătură cu viaţa lui în perioada când bântuia meleagurile Pacificului precum şi expediţiile întreprinse de puterile maritime împotriva vasului său şi inutilitatea lor. Lui trebuia să-i atribuim dispariţiile inexplicabile din ultimii ani ale atâtor nave care navigau în largul continentului american... Nu schimbase decât teatrul jafurilor... Toată lumea credea că se descotorosise de Ker Karraje, în timp ce el îşi continua tâlhăriile în apele atât de frecventate ale Atlanticului, cu ajutorul acestui submarin despre care se credea că fusese înghiţit de apele golfului Charleston...

„Acum, mi-am spus, ştiu care e numele lui adevărat, ştiu şi unde se adăposteşte – Ker Karraje din Back-Cup! Dar dacă Serko a rostit numele acela în faţa mea, înseamnă că era autorizat s-o facă. Oare asta nu înseamnă a-mi da de înţeles că trebuie să renunţ pentru totdeauna să-mi recapăt libertatea?...”

E limpede că inginerul Serko observase efectul pe care această dezvăluire îl avusese asupra mea îmi aduc aminte că, despărţindu-se de mine, se îndreptase către locuinţa lui Ker Karraje, în dorinţa fireşte, de a-i comunica cele petrecute. După o plimbare destul de lungă pe malurile lagunei, mă pregăteam tocmai să mă întorc în celulă când am auzit un zgomot de paşi îndărătul meu. M-am întors.

Era contele d’Artigas, în tovărăşia căpitanului Spade. Mi-a aruncat o privire inchizitorială. Atunci într-o pornire de mânie pe care n-am putut să mi-o stăpânesc, mi-au scăpat cuvintele următoare:

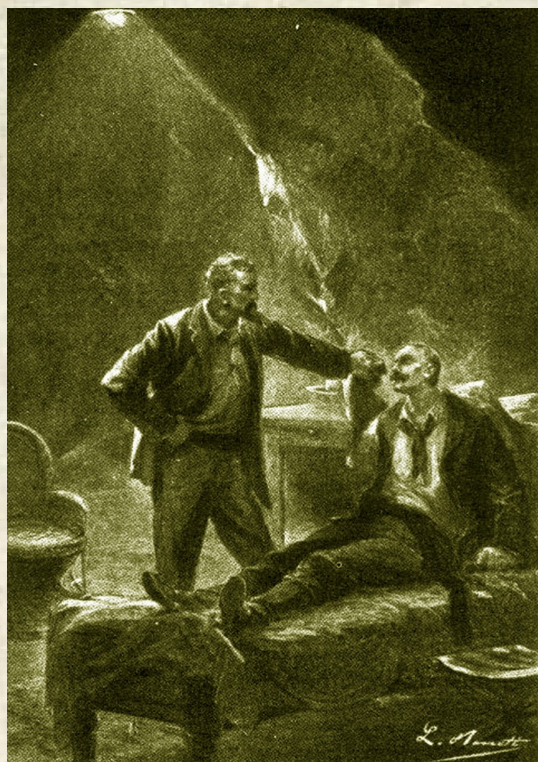
— Domnule, n-aveţi niciun drept să mă ţineţi aici!... Dacă m-aţi adus ca să-l îngrijesc pe Thomas Roch, dacă pentru asta m-aţi răpit de la Healthful-House, vă anunţ că refuz s-o fac şi vă somez să mă trimiteţi înapoi...

Căpetenia piraţilor nu face niciun gest, nu rosteşte niciun cuvânt. Atunci, furia mea nu mai cunoaşte nicio margine.

— Răspunde, conte d’Artigas! Sau, mai bine-zis, căci acum ştiu cine eşti... răspunde... Ker Karraje...

Şi-mi răspunde:

— Contele d'Artigas este Ker Karraje, după cum paznicul Gaydon este inginerul Simon Hart şi Ker Karraje nu-l va lăsa niciodată în libertate pe inginerul Simon Hart, care-i cunoaşte tainele!...

XI
TIMP DE CINCI SĂPTĂMÂNI

Situaţia e limpede, Ker Karraje ştie cine sunt... Ştia lucrul ăsta şi în clipa în care a poruncit dubla răpire a lui Thomas Roch şi a gardianului său...

Dar cum a izbutit omul ăsta să ştie, cum a aflat ceea ce putusem să ascund faţă de întregul personal al spitalului, de unde a ştiut că un inginer francez juca rolul de supraveghetor al lui Thomas Roch?... Nu ştiu cum, ştiu numai că a izbutit.

E limpede că omul ăsta avea mijloace de informaţie, care-l costau bani grei, dar îi aduceau profituri serioase. De altfel, un individ de teapa lui nu se uită la bani când vrea să-şi atingă scopul.

De acum înainte acest Ker Karraje, sau mai curând complicele lui, inginerul Serko, mă va înlocui în rolul pe care-l îndeplineam pe lângă inventatorul Thomas Roch. Oare eforturile lui vor fi încununate de mai mult succes decât ale mele?... Deie Domnul să nu se întâmple aşa, deie Domnul ca lumea civilizată să fie cruţată de o astfel de nenorocire!...

N-am răspuns nimic la ultimele cuvinte ale lui Ker Karraje, dar mi-au făcut aceeaşi impresie pe care mi-ar fi făcut-o un glonte tras de la doi paşi. Totuşi, nu m-am prăbuşit, cum se aştepta poate pretinsul conte d'Artigas.

Nu! Privirea mea a susţinut-o pe a lui, care n-a coborât şi care arunca scântei. Amândoi aveam braţele încrucişate şi, totuşi, Ker Karraje era stăpân pe viaţa mea... Ar fi fost de ajuns să facă un semn pentru ca un glonte de revolver să mă culce la pământ în faţa lui... Apoi, trupul meu ar fi fost azvârlit în apele lagunei şi, străbătând tunelul, aş fi ieşit în largul insulei.

După această scenă am fost lăsat în libertate, ca şi până atunci. Nicio măsură n-a fost luată împotriva mea. Pot să circul mai departe printre stâlpii peşterii, până la marginile ei cele mai îndepărtate. E foarte sigur că, în afară de tunel, peştera nu are altă ieşire.

După ce m-am întors în alveola mea, situată în extremitatea stupului şi m-am lăsat pradă miilor de gânduri trezite în mine de noua situaţie în care mă aflam, mi-am spus:

„Dacă acest Ker Karraje ştie că sunt inginerul Simon Hart, cel puţin să nu afle niciodată că ştiu exact poziţia insulei Back-Cup”.

Cât despre proiectul de a-l încredinţa pe Thonas Roch îngrijirilor mele, îmi închipui că d’Artigas nu s-a gândit niciodată cu adevărat la aşa ceva, dat fiindcă îmi cunoştea identitatea. De fapt, regret asta, că e neîndoios – inventatorul va fi ţinta unor străduinţe serioase, şi inginerul Serko va folosi tot felul de mijloace pentru a afla compoziţia explozibilului şi a focosului, pe care le va utiliza într-un mod atât de ticălos în cursul viitoarelor sale jafuri. Da! Ar fi fost mai bine să fi rămas paznicul lui Thomas Roch, aici ca şi la Healthful-House.

În primele două săptămâni care au urmat, nu mi-am zărit o singură dată fostul pacient. Nimeni, repet, nimeni nu mi-a stingherit plimbările zilnice. În ce priveşte latura materială a vieţii, e o problemă care mă preocupă. Mesele îmi sosesc cu o regularitate exemplară, expediate din bucătăria contelui d’Artigas (nu m-am dezobişnuit să folosesc numele şi titlul acesta şi uneori i le acord încă). E drept că nu sunt mofturos în privinţa alimentaţiei, totuşi, ar fi nedrept să formulez cea mai mică plângere în privinţa asta. Graţie aprovizionării mereu împrospătate, cu prilejul fiecărei călătorii a goeletei, alimentaţia nu lasă de dorit.

Din fericire am şi putinţa de a scrie, care nu mi-a lipsit niciodată, în cursul ceasurilor lungi, lipsite de ocupaţie. În felul acesta am putut consemna în carnetul meu de note până şi cele mai neînsemnate fapte, petrecute după răpirea de la Healthful-House şi am putut să-mi ţin notele la zi. Voi

continua această muncă atâta timp cât nimeni nu-mi va smulge pana din mână. Poate că, în viitor, carnetul meu va servi la dezvăluirea tainelor de pe Back-Cup.

De la 5 la 25 iulie. Au trecut două săptămâni şi niciuna din încercările mele de a mă apropia de Thomas Roch n-a izbutit. E limpede că au fost luate măsuri pentru a-l feri de influenţa mea, oricât de ineficace a rămas ea până în această clipă.

Singura mea speranţă este că atât contele d'Artigas, cât şi inginerul Serko şi căpitanul Spade îşi pierd timpul şi se istovesc degeaba, încercând să-şi însuşească secretele inventatorului.

De vreo trei-patru ori până acum cel puţin aşa ştiu eu – Thomas Roch s-a plimbat cu inginerul Serko în jurul lagunei. După cât am putut să-mi dau seama, primul părea să asculte cu oarecare atenţie ce-i spunea celălalt. Acesta l-a dus să viziteze întreaga peşteră, i-a arătat uzina electrică şi i-a explicat în cele mai mici amănunte mecanismul „remorcherului". E evident că starea mintală a lui Thomas Roch s-a îmbunătăţit de când a părăsit Healthful-House.

Thomas Roch are o cameră separată în locuinţa lui Ker Karraje. Nu mă îndoiesc că este amăgit zilnic, prin viclenii mai ales de către inginerul Serko. Oare va avea puterea să reziste ofertei de a i se plăti aparatul cu preţul exorbitant pe care-l cere? Şi-şi mai dă el seama de valoarea banilor?... Ticăloşii ăştia sunt în stare să-l zăpăcească cu aurul lor, procurat prin jafurile săvârşite de-a lungul atâtor ani! Oare în starea de spirit în care se găseşte nu se va lăsa convins să le comunice secretul Fulguratorului?... În cazul acesta, ar fi de-ajuns să se aducă substanţele necesare la Back-Cup, pentru ca Thomas Roch să poată lucra în voie la combinaţiile lui chimice. Cât despre aparate, nimic mai uşor decât să-i comanzi câteva din ele într-o uzină, de pe continent în aşa fel ca fiecare piesă să fie fabricată separat, pentru a înlătura orice bănuieli. Mi se ridică părul măciucă numai, gândindu-mă la ce poate însemna o asemenea armă „de distrugere" în mâinile piraţilor ăstora!

Temerile acestea insuportabile nu-mi dau o clipă de

răgaz, mă frământă şi sănătatea mea suferă din cauza lor. Deşi interiorul insulei e plin de un aer foarte curat, am uneori sufocări. Mi se pare că pereţii aceştia groşi mă strivesc cu greutatea lor. Şi apoi, sunt izolat de restul lumii ca şi cum aş fi în afara globului pământesc – şi nu ştiu nimic din ce se petrece în ţările de peste mare. Ah! Dacă mi-ar fi cu putinţă să evadez prin deschizătura bolţii, scobită deasupra lagunei. Dacă aş putea să fug prin vârful insuliţei... Să cobor la baza ei!...

În dimineaţa zilei de 25 iulie îl întâlnesc în sfârşit pe Thomas Roch. E singur pe celălalt mal şi mă întreb chiar, fiindcă de ieri nu i-am mai văzut nici pe Ker Karraje, nici pe inginerul Serko şi pe căpitanul Spade, dacă n-au plecat cumva în vreo „expediţie” în afara insulei...

Mă îndrept spre Thomas Roch şi, înainte ca el să mă fi putut zări, îl examinez cu atenţie.

Are o figură serioasă şi gânditoare, care nu mai arată ca figura unui nebun. Merge cu paşi rari şi-şi pironeşte privirile în jos, fără să se uite în jurul lui. Sub braţ are o planşetă pe care e prinsă o foaie de hârtie cu schiţele a tot felul de lucruri. Deodată ridică capul, face un pas înainte şi mă recunoaşte:

— Ah! Tu eşti, Gaydon! strigă el. Va să zică ţi-am scăpat din gheare!... Sunt liber!

Într-adevăr, Thomas Roch poate să creadă că e liber, mai liber la Back-Cup decât era odinioară la Healthful-House. Dar prezenţa mea poate să-i trezească amintiri urâte şi să-i provoace o criză, căci mă apostrofează cu o însufleţire excepţională:

— Da... tu eşti... Gaydon!... Nu te apropia de mine... Nu te apropia!... Vrei să pui iar mâna pe mine... să mă duci înapoi în chilie. Dar nu... niciodată!... Aici am prieteni care mă apără!... Sunt puternici şi bogaţi!... Contele d’Artigas e comanditarul meu!... Inginerul Serko îmi e tovarăş!... Vom exploata împreună invenţia mea, vom fabrica aici *Fulguratorul Roch*... Du-te!... Du-te!... Thomas Roch e pradă furiei. Vocea lui creşte, dă din mâini şi scoate din buzunar teancuri de dolari-hârtie şi de bancnote, monezi de aur

englezeşti, franţuzeşti, americane şi germane, care-i scapă printre degete. De unde-i vin banii ăştia dacă nu de la Ker Karraje în schimbul tainei pe care i-a vândut-o?…

Între timp, la zgomotul pe care-l produce această scenă penibilă, vin repede câţiva oameni, care ne observau de la o mică depărtare. Pun mâna pe Thomas Roch, îl domină şi-l târăsc după ei. De altfel, îndată ce nu mă mai vede, nu se mai împotriveşte şi-şi recapătă liniştea trupească şi sufletească.

27 iulie. Două zile după aceea am coborât spre mal dis-de-dimineaţă şi am mers până la capătul micului dig de piatră.

„Remorcherul” nu se mai afla în locul obişnuit de ancorare, de-a lungul stâncilor şi nu se mai zăreşte în niciun alt punct al lagunei. De altfel, Ker Karraje şi inginerul Serko nu erau plecaţi aşa cum crezusem, căci i-am zărit ieri seara.

Astăzi însă, am toate motivele să cred că s-au îmbarcat pe bordul „remorcherului” împreună cu Spade şi cu echipajul lui, că au ajuns la goeleta ancorată în micul golf al insuliţei şi că, în acest moment, *Ebba* navighează undeva în larg.

Să fie vorba de vreo lovitură piraterească? Poate. Totuşi, e la fel de posibil ca piratul Ker Karraje, redevenit contele d'Artigas la bordul iahtului său de agrement, să se fi îndreptat spre vreun punct al litoralului, pentru a-şi procura substanţele necesare preparării Fulguratorului Roch.

Ah! Dacă aş fi putut să mă ascund la bordul „remorcherului”, să mă strecor în cala *Ebbei,* să rămân ascuns până la sosirea în vreun port!... Poate că în felul acesta aş fi putut scăpa… Şi aş fi salvat lumea de banda asta de piraţi…

Iată care sunt gândurile care mă obsedează cu încăpăţânare. Să fug… Să fug cu orice preţ din vizuina asta! … Însă fuga nu e posibilă decât prin tunel şi cu ajutorul submarinului!… Nu-i oare nebunie să mă gândesc la aşa ceva? Ba da!… o nebunie… Şi totuşi, ce alt mijloc îmi mai rămâne ca să evadez din Back-Cup… În timp ce mă las

pradă acestor gânduri, apele lagunei se despică la o depărtare de douăzeci de metri de dig şi „remorcherul” îşi face drum printre ele. Aproape îndată după aceea panoul lui se deschide şi pe punte urcă mecanicul Gibson cu oamenii lui. Alţii se reped pe stânci ca să prindă odgoanele. Pun mâna pe ele, le trag şi aparatul se întoarce la locul de ancorare.

Aşadar, de data asta, goeleta circulă fără ajutorul „remorcherului”, care a ieşit numai ca să-l ducă pe Ker Karraje şi pe tovarăşii lui la bordul goeletei, ca s-o desprindă din strâmtorile insulei. E un fapt care-mi întăreşte convingerea că această călătorie n-are alt scop decât sosirea într-un port american, unde contele d’Artigas putea să-şi procure materiile ce compun explozibilul şi să comande aparatele într-o uzină. Apoi în ziua hotărâtă pentru întoarcerea lui, „remorcherul” va străbate din nou tunelul şi Ker Karraje se va întoarce la Back-Cup.

Hotărât lucru, planurile acestui răufăcător sunt în curs de executare şi ele înaintează mai repede decât aş fi putut bănui!...

3 august. Astăzi a avut loc un incident, al cărui teatru a fost laguna, incident foarte ciudat şi, probabil, foarte rar.

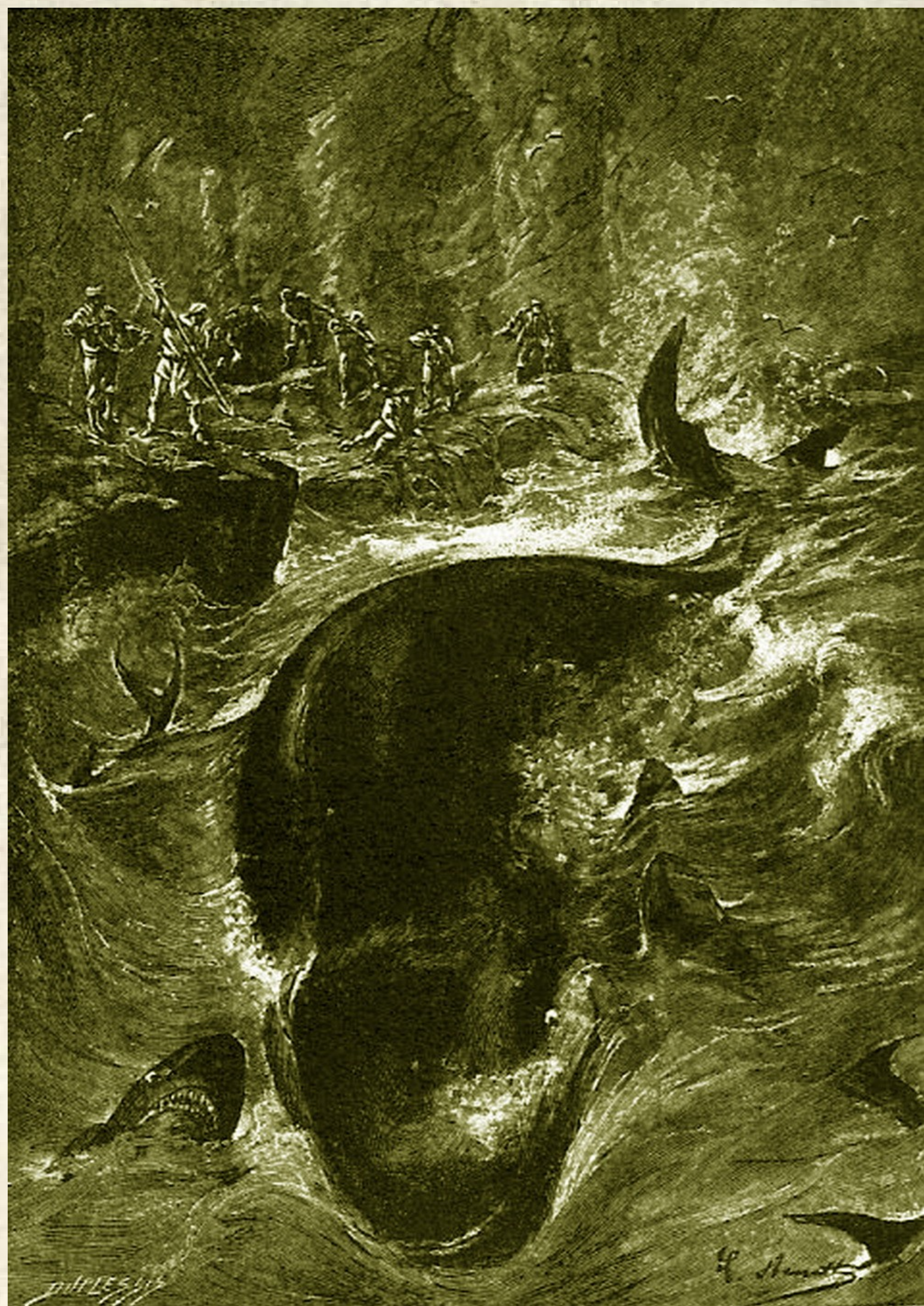
Pe la orele trei după-amiază un clocot puternic a tulburat apele o clipă, s-a potolit două-trei minute, apoi a reînceput în centrul lagunei.

Vreo cincisprezece piraţi, a căror atenţie a fost atrasă de fenomenul ăsta destul de inexplicabil, au coborât pe ţărm dând semne de mirare, amestecate cu un fel de groază, după câte mi se pare.

Agitaţia aceasta a apelor nu e produsă de „remorcher”, care a acostat în apropiere de dig. A presupune că un alt aparat submersibil a izbutit să se introducă prin tunel, pare cel puţin neverosimil.

Aproape îndată după aceea nişte strigăte răsună pe malul celălalt. Alţi oameni se adresează primilor veniţi într-o limbă de neînţeles şi, după ce, cu glas răguşit, schimbă câteva fraze între ei, se întorc în grabă spre Bee-Hive.

Să fi zărit oare vreun monstru marin care a pătruns sub

În afară de asta, nu trece mult şi aflu ce motiv a provocat apariţia caşalotului. Nu e vorba de nişte pescari, care să-l fi urmărit cu înverşunare, ci de o bandă de rechini, dintre rechinii aceia formidabili, care infectează meleagurile Bermudelor. Îi disting fără nicio greutate între două valuri. Sunt vreo cinci-şase la număr, îi văd răsturnându-se pe o parte şi desfăcându-şi maxilarele uriaşe, pline de dinţi, ca o ţesală plină de vârfuri ascuţite. Se aruncă asupra balenei, care nu se poate apăra împotriva lor decât lovindu-i cu coada. Mamiferul are răni mari şi a colorat apele în nuanţe roşiatice în timp ce coboară, urcă şi se scufundă iar, fără să izbutească să se ferească de muşcăturile rechinilor.

Şi totuşi, din lupta asta nu vor ieşi învingătoare animalele

astea lacome. Prada asta le va scăpa, căci omul, cu instrumentele lui de luptă, e mai puternic decât ele. Pe maluri se află acum numeroşi tovarăşi ai lui Ker Karraje, care nu fac mai multe parale decât rechinii aceştia, căci piraţi, sau tigri de mare sunt doar unul şi acelaşi lucru!... Oamenii de pe mal vor încerca să pună mâna pe caşalot. O balenă înseamnă o pradă bună pentru cei din Back-Cup!...

În momentul acesta, balena se apropie de digul pe care sunt instalaţi malaezul contelui d'Artigas şi alţi câţiva indivizi dintre cei mai zdraveni. Malaezul nostru e înarmat cu un harpon de care e legată o saulă lungă. Agită harponul cu braţul lui puternic şi-l aruncă cu putere şi cu îndemânare.

Balena e rănită grav sub înotătoarea stângă şi se cufundă brusc, escortată de rechinii care coboară în apă după ea. Saula harponului se desfăşoară pe o lungime de cincizeci-şaizeci de metri. Nimic altceva de făcut decât să tragi de ea, pentru ca animalul să se ridice la suprafaţă şi să-şi dea ultima suflare.

Lucrul acesta îl fac malaezul şi tovarăşii lui, fără să se grăbească totuşi prea tare, pentru ca nu cumva să smulgă harponul din coastele balenei, care nu întârzie să se ivească lângă peretele în dreptul căruia se deschide tunelul.

Lovit de moarte, mamiferul uriaş se zbate într-o agonie furioasă, zvârlind adevărate jerbe de aburi, coloane de aer şi de apă, în care se amestecă un flux de sânge. Atunci, cu o lovitură teribilă izbeşte pe unul din rechini, viu încă, de stânci.

Din cauza zguduirii, harponul a ieşit din rană şi caşalotul se cufundă din nou. Când apare iar pentru ultima oară, se mulţumeşte să bată apa cu o lovitură de coadă atât de formidabilă, încât produce o depresiune puternică şi lasă descoperită o parte din intrarea tunelului.

Rechinii se năpustesc asupra prăzii, dar o grindină de gloanţe îi loveşte pe unii şi-i pune pe fugă pe ceilalţi.

Oare banda de rechini a izbutit să găsească deschiderea, să iasă din Back-Cup şi să ajungă în larg?... Tot ce se poate.

În orice caz, însă, va fi mai prudent ca nimeni să nu se scalde câteva zile în apele lagunei. Cât despre balenă, doi oameni s-au urcat în barcă şi pornesc s-o lege cu parâme. Apoi, după ce a fost trasă spre dig, e tăiată în bucăţi de malaez, care nu pare a fi novice în această muncă.

În sfârşit, cunosc locul exact unde se deschide tunelul prin peretele de vest... Orificiul se află la o distanţă de numai trei metri sub mal. Dar la ce poate să-mi folosească asta?...

7 august. Sunt douăzeci de zile de când contele d'Artigas, inginerul Serko şi căpitanul Spade au plecat pe mare. Nimic nu dă de bănuit că goeleta se va întoarce curând. Totuşi, am observat că remorcherul e gata de plecare, ca un vapor sub presiune şi că mecanicul Gibson ţine mereu bateriile în tensiune. Deşi goeleta *Ebba* nu se sfieşte să intre la lumina zilei în porturile din Statele Unite, e probabil totuşi că va prefera să pătrundă seara în canalul din Back-Cup. Iată de ce îmi spun că piratul Ker Karraje şi tovarăşii lui se vor întoarce la noapte.

10 august. Ieri seara, pe la orele opt, submarinul s-a scufundat, după cum prevăzusem, a străbătut tunelul tocmai la timp ca să remorcheze goeleta prin strâmtoare şi i-a adus pe pasageri împreună cu oamenii echipajului.

Azi-dimineaţă, când am ieşit, i-am zărit pe Thomas Roch şi pe inginerul Serko stând de vorbă, în timp ce coborau spre lagună. E uşor de ghicit despre ce discutau. Mă aflu la douăzeci de paşi depărtare de ei, ceea ce-mi îngăduie să-mi examinez fostul pacient... Ochii lui strălucesc, fruntea i se înseninează, expresia feţei se transformă pe măsură ce inginerul Serko răspunde întrebărilor lui. Abia-şi găseşte locul. Şi iată-l că porneşte în grabă spre dig.

Inginerul Serko îl urmează şi amândoi se opresc pe mal, lângă „remorcher".

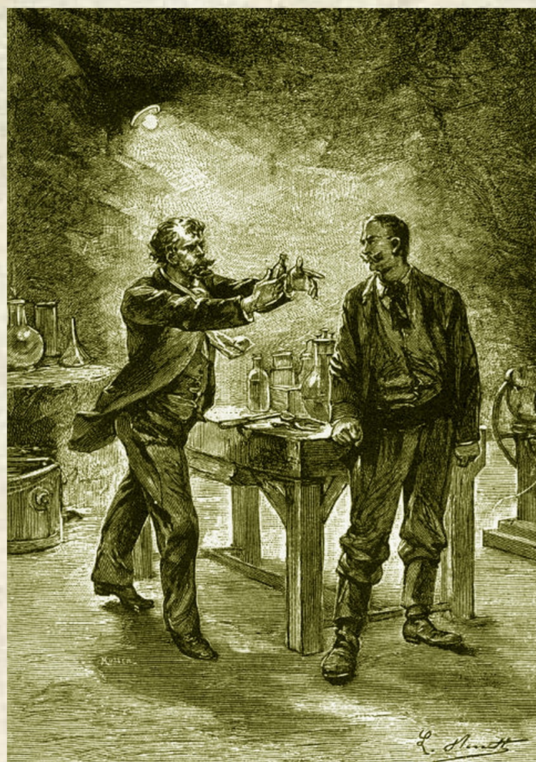
Echipajul, care descarcă materialul adus, a depus tocmai pe stâncă zece lăzi de o mărime mijlocie. Capacul acestor lăzi e însemnat cu litere roşii deosebite; sunt nişte iniţiale, pe care Thomas Roch le examinează cu atenţie.

Atunci inginerul Serko porunceşte ca lăzile, al căror

conţinut poate să cântărească aproximativ un hectolitru fiecare, să fie transportate în magaziile de pe malul stâng. Transportul este executat numaidecât cu barca.

După mine, lăzile acestea conţin substanţele care, combinându-se ori amestecându-se între ele, produc explozibilul şi deflagratorul. Cât despre aparate, probabil că ele au fost comandate într-o uzină de pe continent. După ce vor fi terminate, goeleta se va duce să le ia şi le va transporta pe insulă.

Aşadar, de data asta *Ebba* nu s-a întors încărcată cu mărfuri furate şi nu s-a făcut vinovată de noi acte de piraterie. Dar cât de teribilă va fi puterea ofensivă şi defensivă pe mare de care va dispune Ker Karraje! Dacă ar fi să-i dăm crezare lui Thomas Roch, Fulguratorul lui e în stare să distrugă dintr-o singură lovitură globul pământesc. Şi cine ştie dacă posibilitatea aceasta nu-l va ispiti într-o zi? …

XII
SFATURILE INGINERULUI SERKO

Thomas Roch s-a pus pe treabă şi stă ore întregi într-un hangar de pe malul stâng, care a fost transformat în laborator. Nimeni nu intră acolo în afară de el. Oare vrea să lucreze singur la combinaţiile lui chimice, fără să dezvăluie nimănui formulele? Tot ce se poate. Cât despre dispozitivele necesare Fulguratorului Roch, am motive să cred că sunt foarte simple. Într-adevăr, proiectilul acesta nu are nevoie nici de tun, nici de mortier, nici de tub de lansare, cum se întâmplă la obuzul Zalinski. Fiind autopropulsat, poartă în el însuşi energia de mişcare necesară şi orice navă, trecând în interiorul unei anumite zone, riscă să fie distrusă numai printr-o tulburare uriaşă a straturilor atmosferice. Ce măsuri se vor putea lua împotriva lui Ker Karraje dacă va dispune vreodată de o asemenea armă de distrugere?...

De la 11 la 17 august. În săptămâna asta Thomas Roch a lucrat fără întrerupere. În fiecare dimineaţă, inventatorul se duce la laborator şi rămâne acolo până la căderea nopţii. Nici nu încerc măcar să mă iau după el şi să-i vorbesc. Deşi continuă să fie nepăsător la tot ce nu se referă la opera lui, pare să fie cu desăvârşire stăpân pe el. Şi de ce nu s-ar bucura de toate facultăţile mintale?... N-a ajuns oare la deplina satisfacere a geniului său? Nu e pe cale să-şi execute planurile concepute de atâta vreme?

Noaptea din 17 spre 18 august. La ora 1, înaintea zorilor, nişte bubuituri care vin dinafară m-au trezit deodată.

„Să fie un atac îndreptat împotriva lui Back-Cup?... m-am întrebat. Oare comportarea goeletei contelui d'Artigas a trezit bănuieli? A fost fugărită până la intrarea în strâmtori? ... Încearcă cineva să distrugă insula cu lovituri de tun?...

Răufăcătorii aceştia îşi vor primi în sfârşit pedeapsa, mai înainte ca Thomas Roch să-şi fi fabricat explozibilul, mai înainte ca aparatele să fi fost aduse la Back-Cup…”

Bubuiturile acestea foarte violente izbucnesc în câteva rânduri, la intervale aproape regulate. Îmi vine în minte ideea că, dacă *Ebba* e distrusă, neexistând altă posibilitate de a ajunge pe continent, insuliţa nu va mai putea fi aprovizionată.

E adevărat că submarinul ar fi de ajuns pentru a-l transporta pe contele d’Artigas în orice punct al litoralului american şi că el are destui bani ca să-şi construiască un alt vas. Dar n-are a face!… Cerul fie lăudat dacă îngăduie ca insula să fie distrusă înainte ca *Fulguratorul Roch* să intre în posesia lui Ker Karraje!…

A doua zi, dis-de-dimineaţă, mă năpustesc afară din celulă…

Nimic deosebit în apropiere de Bee-Hive.

Oamenii îşi văd de treburile de fiecare zi. „Remorcherul” se află la locul lui de ancorare. Îl văd pe Thomas Roch îndreptându-se spre laborator. Ker Karraje şi inginerul Serko se plimbă liniştiţi pe malul lagunei. Nimeni n-a atacat insuliţa astă-noapte… Totuşi am fost trezit de zgomotul unor bubuituri apropiate…

În clipa asta, Ker Karraje se îndreaptă spre locuinţa lui, iar inginerul Serko se apropie zâmbitor de mine, cu aerul lui batjocoritor dintotdeauna.

— Ei, domnule Simon Hart, îmi spune el, te-ai obişnuit, în sfârşit, cu existenţa noastră, în mediul acesta atât de liniştit?… Ai început să apreciezi cum se cuvine calităţile grotei noastre fermecate?… Ai renunţat la speranţa de a-ţi recăpăta într-o bună zi libertatea, de a fugi din peştera noastră încântătoare… de a părăsi, adăugă el fredonând vechea romanţă franceză:

„… aceste locuri fermecate
Unde cu dulce încântare
Pe Silvia o contemplam…”

La ce mi-ar sluji furia împotriva omului acesta ironic?... Îi răspund liniştit:

— Nu domnule, n-am renunţat şi continui să sper că voi fi pus în libertate...

— Cum aşa, domnule Hart! Să ne despărţim de un om pe care-l preţuim cu toţii, să mă despart de un confrate, care a surprins poate, în ciuda incoerenţelor lui Thomas Roch, ceva din tainele lui!... Cred că nu vorbeşti serios!...

Deci ăsta-i motivul pentru care se încăpăţânează să mă ţină în temniţa lor din Back-Cup, îşi închipuie că măcar în parte invenţia lui Thomas Roch mi-e cunoscută. Nădăjduiesc că mă vor obliga să vorbesc dacă Thomas Roch se încăpăţânează să tacă... Iată de ce am fost răpit o dată cu el, iată de ce n-am fost încă azvârlit în lagună cu o piatră de gât!... E bine de ştiut!

Atunci, la ultimele cuvinte ale inginerului Serko, răspund în felul următor:

— Ba foarte serios.

— Ei bine, reia interlocutorul meu, dacă aş avea onoarea să fiu inginerul Simon Hart mi-aş face socoteala următoare: date fiind, pe de o parte personalitatea lui Ker Karraje, motivele care l-au îndemnat să aleagă un refugiu misterios cum e această peşteră, nevoia ca menţionata peşteră să fie apărată de orice încercare de surprindere, nu numai în interesul contelui d’Artigas, dar şi în interesul tovarăşilor săi...

— Al complicilor săi, dacă-mi daţi voie...

— Fie, al complicilor săi... şi, pe de altă parte, dat fiind că ştii adevăratul nume al contelui d’Artigas şi locul unde se află misterioasa casă de bani, în care sunt păstrate bogăţiile noastre...

— Bogăţii jefuite şi pătate de sânge, domnule Serko!

— Bine, fie şi asta!... Trebuie să înţelegi, deci, că problema asta a libertăţii nu se va putea soluţiona niciodată după placul dumitale.

E inutil să mai discut în aceste condiţii. Atunci îndrept conversaţia în altă direcţie:

— Pot să ştiu oare, l-am întrebat, cum aţi aflat că

supraveghetorul Gaydon era inginerul Simon Hart?…

— Nu văd niciun inconvenient să-ţi comunic asta, scumpul meu coleg… A fost oarecum o întâmplare… Aveam legături cu uzina unde lucrai dumneata şi pe care ai părăsit-o într-o bună zi în împrejurări atât de ciudate… În cursul unei vizite pe care am făcut-o la Healthful-House, cu câteva luni înaintea contelui d'Artigas, te-am văzut şi… te-am recunoscut.

— Dumneata?…

— Eu însumi. Şi din clipa aceea mi-am făgăduit să te am tovarăş de drum, la bordul goeletei.

Nu-mi aminteam să-l fi întâlnit vreodată pe acest Serko la Healthful-House; probabil însă că spunea adevărul.

„Şi sper, mi-am spus, că într-o bună zi capriciul acesta are să te coste scump!" Apoi am reluat brusc:

— Dacă nu mă înşel, aţi izbutit să-l hotărâţi pe Thomas Roch să vă dezvăluie taina Fulguratorului său…

— Da, domnule Hart, i-am dat milioane pentru asta… Ei, dar nouă milioanele ne cer doar efortul de a le lua!… Iată de ce am avut posibilitatea să-i umplem buzunarele!

— Şi la ce-i vor servi aceste milioane, dacă nu-i liber să le ia cu el şi să le folosească în afară?

— Faptul ăsta nu-l îngrijorează, domnule Hart!… Viitorul nu intră în preocupările acestui om de geniu!… Oare nu aparţine el cu desăvârşire prezentului?… În timp ce acolo, în America, se construiesc aparatele comandate după planurile lui, aici Thomas Roch mânuieşte substanţele chimice, pe care le are la dispoziţie din belşug… Ehei! E grozavă arma asta autopropulsată, care-şi întreţine singură viteza şi o accelerează până la atingerea obiectivului, graţie proprietăţilor unei anumite pulberi cu combustiune progresivă!… E o invenţie care va produce o schimbare radicală în arta războiului…

— A războiului defensiv, domnule Serko?…

— Defensiv şi ofensiv, domnule Hart.

— Fireşte, am răspuns.

Şi, încercând să-l trag de limbă, am adăugat:

— Aşadar… ceea ce n-a izbutit încă nimeni să obţină de

la Roch…

— Am obţinut noi fără prea mare greutate.

— Plătind cu…

— Cu un preţ fabulos… şi, în afară de asta, făcând să vibreze o coardă foarte sensibilă.

— Ce coardă?…

— A răzbunării!

— A răzbunării?… Împotriva cui vrea să se răzbune?…

— Împotriva tuturor acelora care i-au devenit duşmani, descurajându-l, respingându-l, izgonindu-l şi silindu-l să cutreiere dintr-o ţară într-alta, cerşind preţul unei invenţii a cărei superioritate e atât de incontestabilă! Acum, orice idee de patriotism s-a stins în sufletul lui! Nu mai are decât un singur gând, o singură dorinţă sălbatică: să se răzbune pe cei care nu i-au recunoscut meritele, ba chiar pe întreaga omenire!… Zău aşa! Guvernele ţărilor dumneavoastră din America şi Europa n-au nicio justificare pentru refuzul de a plăti *Fulguratorul Roch* la justa lui valoare!

Şi inginerul Serko îmi descrie cu entuziasm avantajele noului explozibil, incontestabil superior, spune el, faţă de cel fabricat din nitrometan prin înlocuirea unuia dintre cei trei atomi de hidrogen cu un atom de sodiu şi despre care se vorbea foarte mult în vremea aceea.

— Şi ce efect distrugător are! adăugă el. Un efect analog celui produs de obuzul Zalinski, dar de o sută de ori mai mare şi fără să aibă nevoie de un aparat complicat de lansare, fiindcă zboară prin spaţiu, ca să spun aşa, cu propriile lui aripi!

Ascultam, nădăjduind că voi surprinde o parte a secretului. Dar nu, inginerul Serko n-a spus nimic mai mult decât voia să spună.

— Şi Thomas Roch, am mai întrebat, v-a dezvăluit compoziţia acestui explozibil?

— Da, domnule Hart, cu voia dumitale. În curând vom avea cantităţi mari din acest explozibil, pe care le vom depozita la loc sigur.

— Şi nu există o primejdie… o primejdie de fiecare

clipă... să îngrămădiţi cantităţi atât de mari din această substanţă?... Ar fi de-ajuns să se producă un accident şi explozia ar distruge insula...

Şi de data asta am fost pe punctul de a lăsa să-mi scape numele insulei. Dacă s-ar şti că inginerul Simon Hart cunoaşte, pe lângă identitatea lui Ker Karraje, şi poziţia peşterii, poate că s-ar considera că e prea bine informat. Din fericire, inginerul Serko n-a remarcat rezerva mea şi mi-a răspuns:

— N-avem niciun motiv să ne temem. Explozibilul lui Thomas Roch are nevoie de un focos special. Nici izbiturile şi nici focul nu ar putea provoca explozia...

— Thomas Roch v-a vândut şi secretul acestui focos?

— Încă nu, domnule Hart, dar peste puţin vom cădea la învoială. Vă repet deci că nu există nicio primejdie şi că puteţi dormi în linişte. Mii de draci! N-avem niciun chef să sărim în aer cu peştera şi cu toate comorile noastre! Mai avem nevoie de câţiva ani de afaceri frumoase, apoi ne vom împărţi câştigul, care va fi destul de important pentru ca partea fiecăruia să alcătuiască o avere serioasă, de care să se bucure după pofta inimii... după lichidarea societăţii Ker Karraje and Co.! Trebuie să mai adaug că, dacă suntem feriţi de primejdia vreunei explozii, ne temem tot atât de puţin de un denunţ. Numai dumneata, scumpul meu domn Hart, ai fi în măsură să faci acest lucru! În consecinţă, te sfătuiesc să te resemnezi, ca orice om practic, şi să ai răbdare până la lichidarea societăţii. Când va veni ziua aceea, vom vedea ce ne dictează problema securităţii noastre în privinţa dumitale!

Aceste cuvinte sunt prea puţin liniştitoare. E adevărat, până atunci vom vedea. Singurul lucru pe care-l reţin din această convorbire este că Thomas Roch a vândut explozibilul societăţii Ker Karraje and Co., dar în schimb a păstrat taina focosului, fără de care explozibilul are tot atâta valoare ca praful de pe drum.

Totuşi, înainte de a isprăvi această discuţie, mă cred obligat să fac inginerului Serko o observaţie, foarte firească:

— Domnule, îi spun, cunoaşteţi acum compoziţia explozibilului Fulguratorului Roch. Dar are într-adevăr puterea de distrugere pe care i-o atribuie inventatorul?... L-aţi încercat vreodată?... Nu cumva aţi cumpărat o substanţă inertă ca o priză de tutun?...

— Poate că, în această privinţă, eşti mult mai informat decât ai vrea să pari, domnule Hart. Totuşi, îţi mulţumesc pentru interesul pe care-l manifeşti faţă de problemele noastre şi vreau să te liniştesc pe deplin. Noaptea trecută am efectuat câteva experienţe hotărâtoare. Numai cu câteva grame din substanţa asta am distrus stânci uriaşe, transformându-le într-o pulbere imperceptibilă.

E limpede că această explicaţie se referea la bubuiturile pe care le auzisem.

— Aşadar, scumpul meu coleg, continuă inginerul Serko, pot să te asigur că nu ne aşteaptă nicio decepţie. Efectele acestui explozibil depăşesc tot ce se poate imagina. E destul de puternic pentru ca, folosind o încărcătură de câteva mii de tone, să distrugem Pământul nostru şi să-i împrăştiem rămăşiţele în spaţiu, aşa cum s-a întâmplat cu planeta care s-a sfărâmat între Marte şi Jupiter. Fii sigur că poate distruge orice navă la o distanţă care depăşeşte cele mai lungi traiectorii ale proiectilelor actuale şi pe o zonă de pericol de mai bine de o milă. Singurul punct slab al invenţiei constă încă în reglarea tirului, care are nevoie de un timp destul de lung înainte de a putea fi modificat...

Inginerul Serko se opreşte – îţi face impresia unui om care nu vrea să spună mai mult – şi adaugă:

— Aşadar, termin cum am început, domnule Hart. Trebuie să te resemnezi!... Acceptă viaţa asta nouă, fără să te mai gândeşti la altceva! Obişnuieşte-te cu desfătările liniştite ale vieţii noastre subterane!... Aici îţi păstrezi sănătatea, dacă eşti sănătos şi te vindeci, dacă eşti bolnav... Asta s-a şi întâmplat cu compatriotul dumitale!... Da!... Împacă-te cu soarta... Este lucrul cel mai înţelept pe care-l poţi face!

Acestea fiind zise, sfetnicul meu cel cumsecade mă părăseşte, adresându-mi un salut prietenesc, un om a cărui

amabilitate merită să fie preţuită. Dar cât de ironice sunt vorbele, privirile, atitudinea lui! Voi izbuti oare să mă răzbun vreodată?… În orice caz, din convorbirea asta am reţinut că reglarea tirului este destul de complicată. Este, deci, probabil că zona asta de aproximativ o milă, în interiorul căreia efectele Fulguratorului Roch sunt cumplite, nu poate fi modificată cu uşurinţă şi că, atât dincolo cât şi dincoace de ea, orice navă e ferită de distrugere… O, dacă aş putea da informaţiile acestea celor interesaţi!…

20 august. Trec două zile şi nu se întâmplă nimic care să merite a fi menţionat. Mi-am prelungit plimbările zilnice până la limitele peşterii. Seara, când lămpile electrice luminează perspectiva nesfârşită a arcurilor bolţii, nu-mi pot goni din suflet o impresie aproape religioasă, privind splendorile naturale ale acestui lăcaş, care a devenit o închisoare pentru mine. De altfel, nu mi-am pierdut niciodată speranţa de a descoperi în pereţii lui vreo crăpătură pe care piraţii n-o cunosc şi prin care aş putea să fug!… E adevărat că, o dată ce m-aş afla afară, ar trebui să aştept trecerea unei nave prin apropiere… Evadarea mea ar fi descoperită curând la Bee-Hive… Aş fi prins foarte, repede… doar dacă… mă gândesc… barca… barca goeletei, adăpostită în golf… Dacă aş reuşi să pun mâna pe ea… să trec dincolo de strâmtori… să pornesc spre Saint-Georges, sau spre Hamilton… În cursul serii – să fi fost ora nouă – m-am dus să mă întind pe covorul de nisip de la picioarele unui stâlp, la distanţă de vreo sută de metri spre est de lagună. Câteva clipe după aceea, am auzit în apropiere întâi nişte paşi, apoi voci.

Ghemuindu-mă cât am putut mai bine îndărătul bazei stâncoase a stâlpului, am ascultat cu atenţie…

Recunosc vocile. Ker Karraje şi inginerul Serko s-au oprit şi discută în englezeşte, limbă întrebuinţată în mod obişnuit la Back-Cup. Asta înseamnă că am să pot înţelege ceea ce spun.

E vorba tocmai de Thomas Roch, sau mai precis de Fulguratorul lui.

— Peste opt zile, spune Ker Karraje, am de gând să plec

cu *Ebba,* ca să aduc diferitele piese care trebuie să fie terminate la uzina din Virginia…

— Când vor fi aici, răspunde inginerul Serko, le voi monta şi voi construi rampele de lansare. Dar mai înainte de asta, trebuie neapărat să facem o treabă care mi se pare absolut necesară…

— Şi ce anume? Întreabă Ker Karraje.

— Să străpungem peretele insulei…

— Să-l străpungem?…

— Nu ne trebuie decât un coridor îngust, prin care să nu poată trece decât un singur om. Are să fie un fel de maţ şi o să-l putem astupa lesne. Orificiul exterior va fi camuflat de stânci.

— De ce ne trebuie aşa ceva, Serko?

— M-am gândit de multe ori la necesitatea de a avea încă o comunicare cu exteriorul în afară de tunelul submarin… Cine ştie ce se poate întâmpla în viitor…

— Dar pereţii ăştia sunt groşi şi materialul din care sunt făcuţi e foarte tare… ripostează Ker Karraje.

— Cu câteva grăunţe din explozibilul Roch, răspunde inginerul Serko, îmi iau sarcina să transform roca asta într-o pulbere atât de fină, încât o să fie de ajuns să suflăm ca s-o risipim!

Oricine îşi poate da seama cât de mult mă interesează subiectul acestei convorbiri. Iată că se discută deschiderea unui nou mijloc de comunicaţie între interiorul şi exteriorul insulei, în afara de tunel… Cine ştie dacă nu voi avea vreo posibilitate?…

Dar tocmai în clipa în care-mi spuneam asta, Ker Karraje răspundea:

— Ne-am înţeles, Serko. Şi dacă într-o bună zi va fi nevoie să apărăm insula şi să împiedicăm apropierea vreunei nave… E drept că pentru asta ar trebui ca ascunzătoarea noastră să fi fost descoperită, fie printr-o întâmplare… fie printr-un denunţ…

— N-avem a ne teme nici de o întâmplare şi nici de un denunţ, răspunde inginerul Serko.

— Din partea tovarăşilor noştri nu, bineînţeles, dar din

partea lui Simon Hart…

— Asta-i! strigă inginerul Serko. Dar atunci ar însemna că a izbutit să evadeze şi din Back-Cup nu poate să evadeze nimeni… De altfel, îţi mărturisesc că e un om de treabă şi mă interesează… În fond, e un coleg şi-l bănuiesc mereu că ştie mai mult decât spune în legătură cu invenţia lui Thomas Roch. Am să-l dăscălesc atâta, până vom ajunge să ne înţelegem, să discutăm probleme de fizică, de mecanică şi de balistică, ca doi prieteni…

— N-are a face! reia omul mărinimos şi sensibil care se numeşte contele d’Artigas. Când explozibilul lui Roch nu va mai prezenta nicio taină pentru noi, ar fi mai bine să ne descotorosim de…

— Avem tot timpul, Ker Karraje…

„Dacă are să vă rabde Dumnezeu, ticăloşilor!”… m-am gândit eu, apăsându-mi inima cu mâinile, fiindcă bătea cu putere. Dar, în afară de cine ştie ce apropiată intervenţie a providenţei, ce nădejde îmi mai rămâne?…

În clipa aceea, discuţia ia alt curs şi Ker Karraje face următoarea observaţie:

— Acuma cunoaştem compoziţia explozibilului, Serko, dar trebuie neapărat ca Thomas Roch să ne-o dezvăluie şi pe a focosului…

— Ai dreptate, răspunde inginerul Serko, fac tot ce pot ca să-l conving. Din nefericire, Thomas Roch nu vrea nici să discute despre problema asta. De altfel, a fabricat câteva picături din compoziţia focosului, ca să experimentăm explozibilul şi are să ne mai dea câteva ca să străpungem culoarul…

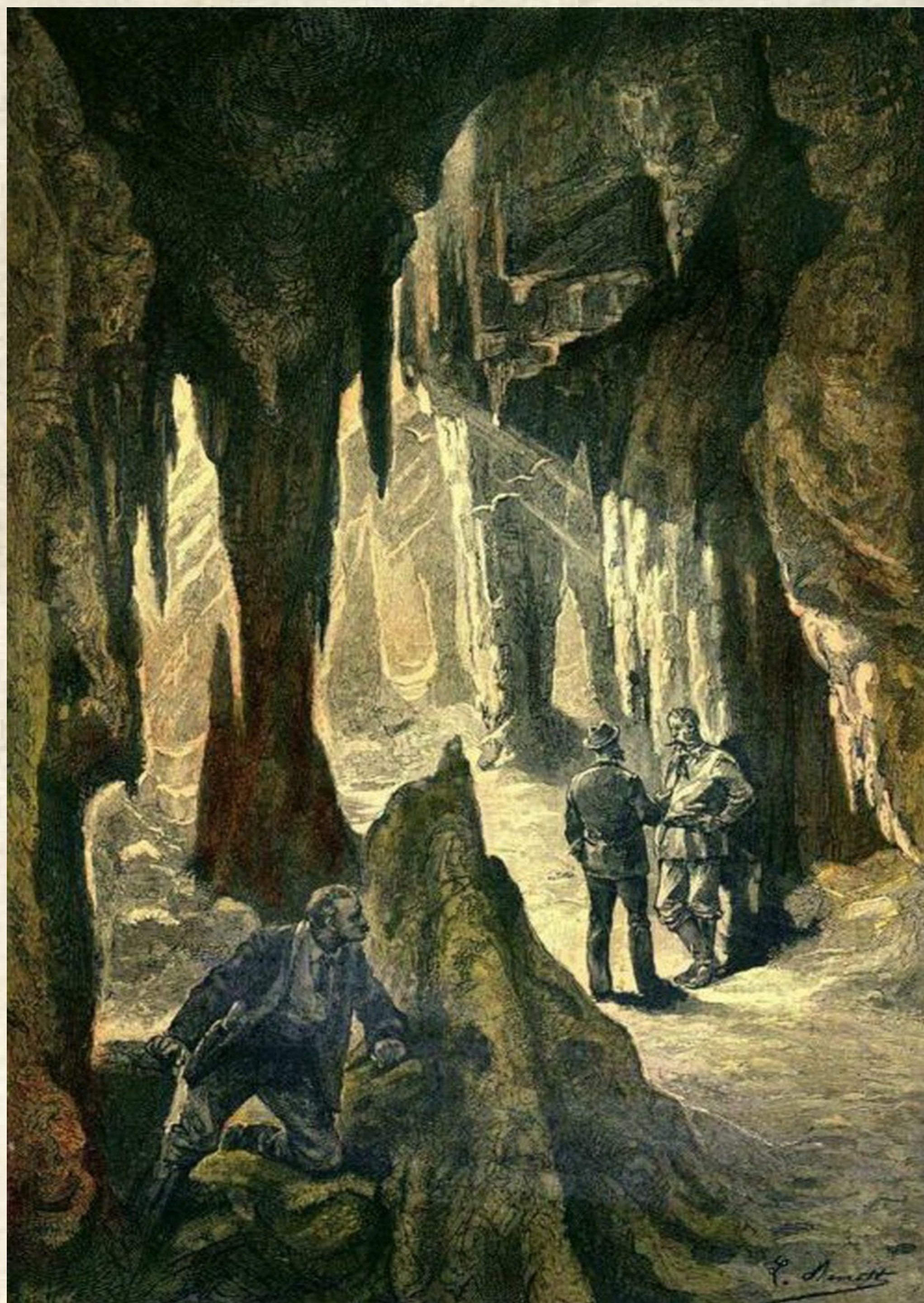
— Bine, dar… pentru expediţiile noastre pe mare?… întrebă Ker Karraje.

— Răbdare… Până la urmă, toate trăsnetele Fulguratorului Roch vor fi în mâinile noastre.

— Eşti sigur, Serko?…

— Sigur… dacă oferim preţul cerut, Ker Karraje.

Cu aceste vorbe, discuţia dintre ei se sfârşeşte şi cei doi se depărtează, fără să mă fi zărit, spre marea mea fericire. Dacă inginerul Serko a luat oarecum apărarea unui coleg,

29 august. Azi dimineaţă am asistat la plecarea submarinului. E vorba, fără îndoială, de călătoria aceea către unul din porturile Americii, pentru a încărca aparatele care trebuie să fie gata. Contele d'Artigas mai schimbă câteva fraze cu inginerul Serko, care nu-l va întovărăşi – pare-se – şi căruia am impresia că-i dă anumite dispoziţii, poate şi cu privire la mine. Apoi, după ce a pus piciorul pe punte, coboară în interior, urmat de căpitanul Spade şi de echipajul goeletei. Îndată ce capacul tambuchiului a fost închis, submarinul se cufundă sub ape, tulburând o clipă suprafaţa lor cu un clocot uşor.

Orele trec şi ziua se apropie de sfârşit. Submarinul nu s-a întors, ceea ce mă face să cred că va remorca goeleta în timpul călătoriei... poate să şi distrugă vasele care circulă pe meleagurile astea...

Totuşi, probabil că goeleta nu va lipsi mult, căci în opt zile poate să facă drumul dus şi întors.

De altfel, judecând după linişţea care domneşte în interiorul peşterii, *Ebba* e favorizată de starea timpului. Fireşte – pentru că, dacă ţinem seama de latitudinea Bermudelor, suntem în anotimpul frumos. Doamne, ce n-aş da să găsesc o ieşire prin pereţii temniţei mele!...

XIII
CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

Între 29 august şi 10 septembrie. Au trecut treisprezece zile şi *Ebba* tot nu s-a întors încă. Poate că nu s-a îndreptat direct spre coasta americană?... Să se fi dedat oare mai întâi unor acţiuni piratereşti în largul lui Back-Cup?... Totuşi, cred că în momentul de faţă Ker Karraje nu ar trebui să aibă altă preocupare decât să aducă aparatele. Dar poate că uzina din Virginia nu le-a terminat încă... În afară de asta, inginerul Serko nu pare deloc nerăbdător. Mă întâmpină ca de obicei cu aerul lui de om cumsecade, căruia n-am niciun motiv să-i dau crezare. Se preface că se interesează de starea sănătăţii mele, mă sfătuieşte să mă resemnez cu desăvârşire, mă porecleşte Ali-Baba şi mă asigură că pe toată suprafaţa pământului nu există niciun loc mai fermecător decât peştera asta din „O mie şi una de nopţi”, unde am hrană, căldură, locuinţă, haine, fără a trebui să plătesc nici impozite, nici taxe. Îmi mai spune că nici măcar locuitorii micului principat fericit care se numeşte Monaco nu se bucură de o viaţă mai scutită de griji.

Uneori, în faţa acestei limbuţii ironice, simt cum îmi năvăleşte sângele în obraji. Mă ispiteşte gândul să-l apuc de gât pe zeflemistul ăsta necruţător şi să-l sugrum într-o clipă... Pe urmă am să fiu ucis... Ei şi!... Oare nu-i preferabil s-o sfârşesc aşa decât să fiu osândit să trăiesc ani de zile în mediul ăsta ticălos din Back-Cup?...

Totuşi, judecata este mai tare şi, în cele din urmă, mă mărginesc să ridic din umeri.

Cât despre Thomas Roch, abia dacă l-am zărit în primele zile după plecarea goeletei. E zăvorât în laborator şi absorbit fără încetare de nenumăratele lui experienţe. Dacă

ar folosi toate substanţele ce i se pun la dispoziţie, ar avea material suficient ca să arunce în aer întreaga insulă şi Bermudele o dată cu ea!

Mă agăţ mereu de speranţa că nu va accepta niciodată să dezvăluie secretul compoziţiei focosului şi că eforturile inginerului Serko nu vor izbuti să i-l smulgă... Oare nădejdea asta nu va fi iluzorie?...

13 septembrie. Am putut constata azi cu ochii mei puterea explozibilului şi am observat totodată procedeul de utilizare a focosului.

În cursul dimineţii, oamenii au început să străpungă peretele insulei, în locul fixat în prealabil pentru stabilirea unei comunicaţii cu baza exterioară a insulei.

Sub conducerea inginerului, muncitorii au început prin a izbi într-un punct la picioarele zidului, al cărui calcar, foarte tare, ar putea fi comparat cu granitul.

Braţe zdravene, înarmate cu târnăcoape, au dat primele lovituri. Dacă s-ar fi folosit numai instrumentele astea, munca s-ar fi prelungit multă vreme şi ar fi fost foarte grea, pentru că aici peretele de la temelia insulei are cel puţin douăzeci până la douăzeci şi cinci de metri grosime. Dar graţie Fulguratorului Roch, munca se va putea termina într-un timp destul de scurt.

Ceea ce am văzut m-a uluit. Dezagregarea peretelui pe care târnăcopul o începuse cu mare cheltuială de eforturi s-a efectuat cu o uşurinţă extraordinară.

Da! Câteva grame din acest explozibil sunt suficiente pentru a dărâma masa stâncoasă, a o transforma în fărâme, într-o pulbere aproape imperceptibilă, pe care cea mai mică suflare o împrăştie de parc-ar fi un abur! Da! Repet: cinci până la zece grame de substanţă, a căror explozie produce o gaură de un metru cub, făcând un zgomot sec, asemenea bubuitului unui tun, care se datorează unei zguduiri formidabile a straturilor de aer.

Când acest explozibil a fost folosit pentru prima oară, deşi într-o doză extrem de mică, nişte oameni care erau prea aproape de perete au fost trântiţi la pământ. Doi dintre ei s-au ridicat, grav răniţi; însuşi inginerul Serko, care

fusese azvârlit, la câţiva paşi depărtare, s-a ales cu câteva contuzii serioase.

Iată în ce mod se lucrează cu această substanţă, a cărei forţă distrugătoare depăşeşte tot ce s-a inventat până în ziua de azi: mai întâi se găureşte roca în sens oblic, pe o distanţă de cinci centimetri lungime, cu o secţiune de zece milimetri. Se introduc câteva grame de explozibil, fără să fie măcar nevoie de a se astupa gaura cu nişte câlţi.

În momentul acela intervine Thomas Roch. Are în mână o mică eprubetă de sticlă, conţinând un lichid albăstrui, uleios la înfăţişare şi care se coagulează cu mare repeziciune, îndată ce se află în contact cu aerul. Thomas Roch varsă o picătură din acest lichid în gaură şi se retrage fără prea mare grabă, fiindcă e nevoie de un anumit timp – aproximativ treizeci şi cinci de secunde – până să se producă o combinaţie între lichidul focosului şi explozibil. Apoi, după ce combinaţia a avut loc, puterea de dezagregare e atât de mare – subliniez acest lucru – încât ai crede că e nesfârşită sau, în orice caz, de mii de ori mai mare decât forţa explozibilelor pe care le cunoaştem azi.

În aceste condiţii, e de la sine înţeles că străpungerea acestui perete gros şi tare va fi executată în aproximativ opt zile.

19 septembrie. De la un timp încoace, am observat că fluxul şi refluxul, care sunt foarte accentuate în tunelul submarin, produc curente contrarii, de două ori în douăzeci şi patru de ore. Prin urmare, nu încape îndoială că un obiect plutitor, aruncat la suprafaţa lagunei, ar putea fi târât în afara insulei de apele refluxului, dacă deschizătura tunelului s-ar descoperi în partea superioară. Dar oare această mişcare de descoperire nu are loc la nivelul cel mai jos al mareelor echinocţiului? Mă voi putea convinge de acest lucru, fiindcă ne aflăm tocmai în epoca cea mai potrivită. Poimâine suntem în 21 septembrie şi azi, adică în 19, am văzut, în momentul refluxului, desenându-se deasupra apei partea superioară a curburii tunelului submarin.

Ei bine, dacă, în ce mă priveşte, nu mă pot încumeta să

încerc trecerea prin tunel, poate că o sticlă, azvârlită la suprafaţa lagunei, ar avea oarecari şanse să o străbată în ultimele minute ale refluxului. Şi de ce să nu cred că o întâmplare – întâmplare ultraprovidenţială, trebuie să recunosc – ar face ca sticla mea să fie culeasă de o navă care ar trece în largul insulei Back-Cup?... De ce n-aş crede chiar că ar putea fi aruncată de curenţi pe una din plajele Bermudelor?... Şi dacă această sticlă ar cuprinde o însemnare...

Iată ce gânduri mă frământă. Apoi îmi fac mie însumi o serie de obiecţii şi iată una dintre ele: o sticlă riscă să se spargă, fie în timp ce străbate tunelul, fie din cauză că se loveşte de recifurile exterioare, înainte de a ajunge în larg. Bine... dar dacă în loc de o sticlă folosesc un butoiaş ermetic închis, asemănător celor pe care se sprijină plasele de pescuit, butoiaşul acesta nu va fi expus riscului de a se sparge ca o sticlă fragilă şi va putea să ajungă în largul mării...

20 septembrie. În seara asta am intrat, fără să mă observe cineva, într-una din magaziile unde se îngrămădesc diferite obiecte provenite din jefuirea corăbiilor şi am putut să pun mâna pe un butoiaş foarte potrivit pentru nevoile mele.

L-am ascuns sub haină, m-am întors la Bee-Hive şi am intrat în celula mea. Apoi, fără să pierd o clipă, m-am apucat de lucru. Nu duc lipsă nici de hârtie, nici de cerneală, nici de peniţe; sunt doar trei luni de când mi-am putut face însemnările zilnice.

Scriu pe o foaie de hârtie următoarele rânduri:

„De la data de 19 iunie, după o dublă răpire care a avut loc în ziua de 15 din aceeaşi lună, Thomas Roch, împreună cu paznicul său, Gaydon – sau mai bine zis inginerul francez Simon Hart – care erau găzduiţi în pavilionul 17 de la Healthful-House, în apropiere de New-Berne, în provincia Carolina de Nord din Statele Unite ale Americii, au fost duşi cu forţa pe bordul goeletei Ebba, aparţinând contelui d'Artigas. În momentul de faţă, amândoi sunt prizonieri în

interiorul unei peşteri, care serveşte drept refugiu numitului conte d'Artigas – numele său adevărat fiind Ker Karraje, piratul care acţiona odinioară în apele Pacificului de vest – şi unui grup de oameni în număr de o sută, din care e alcătuită banda acestui răufăcător de temut. Când va fi în posesia Fulguratorului Roch, a cărui forţă se poate spune că e nelimitată, Ker Karraje îşi va putea continua tâlhăriile pe mare în condiţii în care crimele lui vor fi la adăpost de orice pedeapsă.

Iată de ce este urgent ca statele interesate să-i distrugă vizuina în timpul cel mai scurt cu putinţă.

Peştera unde s-a refugiat piratul Ker Karraje se deschide în interiorul insuliţei Back-Cup, care e greşit considerată drept un vulcan în erupţie. Situată la marginea de vest a arhipelagului Bermudelor şi apărată de recife la est, ea poate fi abordată prin sud, vest şi nord.

Cât despre comunicaţia între exteriorul şi interiorul ei, aceasta nu poate fi realizată decât prin tunelul care se deschide la câţiva metri sub nivelul mediu al apelor, în fundul unei strâmtori înguste din vestul insulei. Aşadar, cine vrea să pătrundă în interiorul lui Back-Cup, trebuie să aibă la dispoziţie un submarin, cel puţin până în momentul în care piraţii vor fi isprăvit un culoar care va străpunge masivul în direcţia nord-vest.

Piratul Ker Karraje dispune de un astfel de submarin, construit pe vremuri pe numele contelui d'Artigas şi despre care s-a crezut că a dispărut în cursul probelor de navigaţie din golful Charleston. Remorcherul acesta submarin e folosit nu numai în scopul de a înlesni intrările şi ieşirile prin tunel, ci, de asemenea, pentru a remorca goeleta, precum şi pentru a ataca navele de comerţ care circulă în apele Bermudelor.

Singurul port de ataş al goeletei Ebba, binecunoscută pe litoralul Americii de vest, se află într-un golf mic, adăpostit îndărătul unei îngrămădiri de stânci, care nu poate fi văzut din larg şi e situat în vestul insuliţei.

Înainte de efectuarea unei debarcări pe Back-Cup – de preferinţă pe coasta de vest, unde locuiau altădată pescarii

din Bermude – ar fi nimerit să se deschidă o spărtură în peretele stâncos, cu ajutorul celor mai puternice proiectile cu melinită care există. După debarcare, spărtura aceasta ar permite pătrunderea în interiorul insulei.

Trebuie să ţinem seama şi de faptul că la un moment dat Fulguratorul Roch ar fi în măsură să funcţioneze. S-ar putea ca, surprins de un atac, piratul Ker Karraje să încerce să-l folosească pentru apărarea insulei. E bine să se ştie că, dacă puterea lui distrugătoare depăşeşte tot ce s-a putut închipui până în ziua de azi, ea nu trece totuşi dincolo de o zonă de o mie şapte sute până la o mie opt sute de metri. Cât despre distanţa la care poate fi lansat proiectilul în cadrul acestei zone periculoase, ea e foarte variabilă; dar după ce a fost reglată, modificarea zonei periculoase e foarte greu de realizat şi o navă care a trecut de zona menţionată se poate apropia fără nicio grijă de insulă.

Acest document a fost scris azi, 20 septembrie, la ora opt seara şi a fost semnat cu numele meu,

inginer Simon Hart".

Aşa-i alcătuită nota pe care am redactat-o. În ea am spus tot ce se putea spune în legătură cu insula, a cărei poziţie exactă e însemnată pe hărţile moderne; am mai spus tot ce trebuia atât despre apărarea pe care Ker Karraje va încerca poate s-o organizeze pe Back-Cup, cât şi despre nevoia de a se lua măsuri neîntârziate. Am mai adăugat un plan al peşterii, indicându-i configuraţia interioară, aşezarea lagunei, poziţia lui Bee-Hive şi punctele la care se află locuinţa lui Ker Karraje, celula mea şi laboratorul lui Thomas Roch. Ar trebui însă, ca rândurile mele să fie găsite de cineva; de unde să ştiu că asta se va întâmpla vreodată?

În sfârşit, după ce am învelit documentul într-o bucată de pânză groasă, gudronată, l-am băgat în butoiaşul cu doage de fier, care are aproximativ o lungime de cincisprezece centimetri şi o lăţime de opt centimetri. Am putut să mă conving că e perfect etanş, de asemeni că e în stare să reziste loviturilor, atât în timpul cât va străbate tunelul, cât şi după ce se va izbi de stâncile din trecătoare.

E drept că, în loc să ajungă în mâini sigure, riscă să fie azvârlit de reflux pe stâncile insulei şi să fie descoperit de echipajul *Ebbei,* când goeleta se va îndrepta spre fundul golfului. Dacă documentul acesta cade în mâinile lui Ker Karraje, purtând semnătura mea şi dezvăluind numele lui, nu voi mai avea niciun motiv să-mi fac probleme în ce priveşte posibilităţile de fugă din Back-Cup; în cazul acesta, soarta mea se va hotărî repede.

S-a lăsat noaptea. Îşi poate da seama oricine cu câtă nerăbdare febrilă am aşteptat clipa aceasta. După socotelile mele, întemeiate pe observaţii precedente, apogeul refluxului trebuia să se producă pe la orele opt şi patruzeci şi cinci de minute. În acest moment, partea superioară a orificiului va fi descoperită pe o suprafaţă de aproximativ cincizeci de centimetri. Distanţa dintre nivelul apelor şi bolta tunelului va fi mai mult decât suficientă pentru ca butoiaşul să poată trece. De altfel, am de gând să-i dau drumul cu o jumătate de oră înainte de punctul culminant, pentru ca refluxul, care se va propaga încă dinăuntru în afară, să-l poată lua cu el.

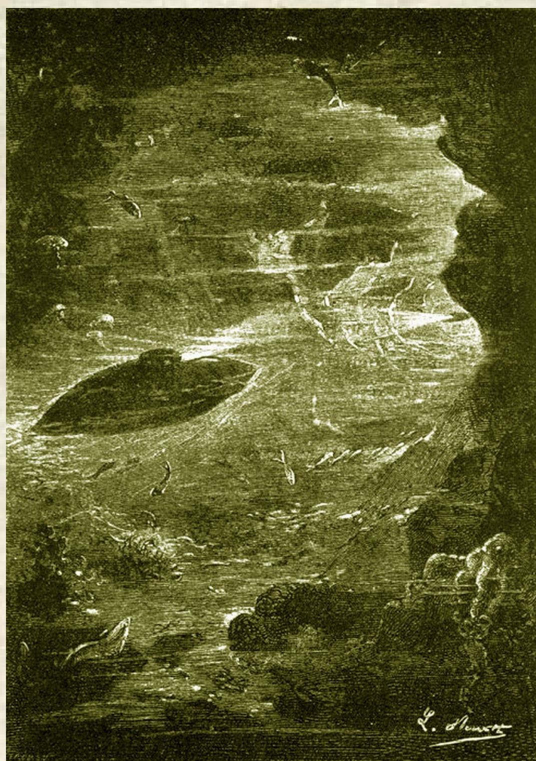
Pe la orele opt, când e aproape întuneric, ies din celulă. Pe mal nu-i nimeni. Mă îndrept spre peretele în care a fost străpuns tunelul submarin. La lumina ultimei lămpi electrice, care arde în partea asta, văd deschizătura rotunjindu-şi arcul superior deasupra apelor şi curentul de maree pornind în această direcţie.

După ce cobor pe stânci până la nivelul lagunei, arunc butoiaşul, care conţine nota preţioasă şi, o dată cu ea, întreaga mea nădejde: „Cu Dumnezeu înainte, am exclamat, cu Dumnezeu înainte!” aşa cum spun marinarii noştri francezi.

Butoiaşul rămâne mai întâi nemişcat, apoi se întoarce spre mal, împins de o mişcare contrară a apei. Sunt nevoit să-i fac vânt din toate puterile, pentru ca refluxul să-l ia cu el... S-a făcut în mai puţin de douăzeci de secunde a dispărut prin tunel!...

Da!... Cu Dumnezeu înainte!... Cerul să te călăuzească, micul meu mesager!... Să-i apere pe toţi acei ameninţaţi de

Ker Karraje; fie ca banda asta de piraţi să nu scape nepedepsită de justiţia oamenilor.

XIV
SWORD ÎN LUPTĂ CU „REMORCHERUL”

N-am dormit toată noaptea şi am urmărit cu gândul butoiaşul. De câte ori mi s-a părut că-l văd izbindu-se de stânci, aruncat pe coastă, în golf, ori oprindu-se într-o scobitură… O sudoare rece mă scaldă din cap până-n picioare… În sfârşit, a trecut de tunel… Acum se strecoară prin strâmtoare şi refluxul îl călăuzeşte spre larg… Dumnezeule mare! Dacă valul îl va aduce înapoi spre intrare, apoi în interiorul insulei şi dacă dimineaţa îl voi zări…

Mă trezesc o dată cu zorile şi mă îndrept spre plajă…

Niciun obiect nu pluteşte pe apele liniştite ale lagunei.

În zilele următoare, oamenii au continuat să lucreze la străpungerea coridorului în condiţiile despre care am vorbit.

În ziua de 23 septembrie, la orele patru după masă, inginerul Serko aruncă în aer ultima stâncă. Comunicaţia cu exteriorul a fost stabilită. E un maţ strâmt, prin care trebuie să te târăşti încovoiat. În exterior, deschiderea lui se pierde printre dărâmăturile litoralului şi, dacă o astfel de măsură ar fi necesară, ar putea fi astupat cu uşurinţă.

E de la sine înţeles că, începând de azi, coridorul va fi păzit cu străşnicie. Nimeni nu-l va putea străbate fără autorizaţie, nici ca să intre în peşteră, nici ca să iasă din ea. Aşadar e cu neputinţă să scap pe acolo.

25 septembrie. Astăzi, în cursul dimineţii, „remorcherul” s-a ridicat din adâncurile lagunei. Contele d’Artigas, căpitanul Spade şi echipajul goeletei trec pe dig. Are loc debarcarea mărfurilor pe care le aduce goeleta. Zăresc baloturi cu provizii, lăzi de carne şi de conserve, butoaie de vin şi de ţuică. În afară de asta mai sunt o seamă de colete pentru Thomas Roch. Totodată, oamenii debarcă diferitele piese ale unor aparate, în formă de discuri.

Thomas Roch asistă la această operaţie şi ochii lui au o strălucire extraordinară. Pune mâna pe o piesă, o cercetează şi clatină din cap în semn de satisfacţie. Observ că bucuria lui nu mai izbucneşte în fraze incoerente, că n-a mai rămas în el nici urmă din fostul pacient de la Healthful-House. Mai că-mi vine să mă întreb dacă nebunia aceea parţială, considerată drept incurabilă, n-a fost cu desăvârşire vindecată.

În cele din urmă, Thomas Roch ia loc în barca destinată traversării lagunei şi inginerul Serko îl întovărăşeşte până la laborator. Într-o singură oră, întreaga încărcătură a remorcherului a fost transportată pe celălalt mal.

Cât despre Ker Karraje, s-a mărginit să schimbe doar câteva cuvinte cu inginerul Serko. Mai târziu, după-amiaza, cei doi s-au întâlnit şi au discutat timp îndelungat, plimbându-se prin faţa stupului.

După ce au isprăvit convorbirea, s-au îndreptat spre coridor şi au pătruns în el, urmaţi de căpitanul Spade. De ce nu pot să vin şi eu cu ei! De ce nu mă pot duce să respir măcar o clipă aerul acela întăritor al Atlanticului, care nu

pătrunde în Back-Cutp decât, hai să zicem, în răbufniri istovite!...

De la 26 septembrie la 10 octombrie. Au trecut cincisprezece zile. Sub conducerea inginerului Serko şi a lui Thomas Roch, oamenii au lucrat la montarea aparatelor. Apoi s-a efectuat montarea dispozitivelor de lansare. Sunt pur şi simplu nişte şevalete prevăzute cu mici jgheaburi, cu înclinaţie variabilă putând fi lesne instalate la bordul goeletei sau chiar, pe puntea submarinului, când se află la suprafaţă.

Aşadar Ker Karraje va fi de acum înainte stăpânul oceanelor, chiar dacă ar naviga numai cu goeleta! Nicio navă de război nu va putea străbate zona periculoasă şi *Ebba* va rămâne departe de proiectilele sale. Vai! Cel puţin dacă nota mea ar fi ajuns în mâinile cuiva... Dacă în momentul de faţă s-ar şti unde se află vizuina din Back-Cup!... În acest caz s-ar cunoaşte dacă nu metoda de a o distruge, cel puţin posibilitatea de a-i împiedica aprovizionarea!

20 octombrie. Spre marea mea surprindere, azi dimineaţă n-am mai zărit remorcherul la locul lui obişnuit. Îmi amintesc că, în ajun, elementele pilelor sale electrice au fost înlocuite, dar mă gândeam că scopul acestei operaţii era pregătirea lor pentru orice eventualitate. Dacă „remorcherul” a plecat, acum, când coridorul cel nou este practicabil, înseamnă că va face vreo expediţie prin împrejurimi, într-adevăr, la Back-Cup există acum toate piesele şi toate substanţele necesare lui Thomas Roch.

Dar iată-ne în anotimpul echinocţiului. Marea Bermudelor e frământată de furtuni dese. La suprafaţa ei, rafalele se dezlănţuie cu o violenţă cumplită. Asta se simte din puternicele răbufniri de aer care coboară prin craterul lui Back-Cup, din aburii amestecaţi cu ploaie care se învârtejesc şi umplu peştera uriaşă, precum şi din neastâmpărul apelor lagunei, care mătură cu apele lor stâncile de pe ţărm.

Dar e sigur, oare, că goeleta a părăsit golful insulei?... Nu e prea slabă pentru ca – deşi ajutată de „remorcher” – să

înfrunte o mare atât de duşmănoasă?...

Pe de altă parte, cum să admit că submarinul, chiar fără să aibă motiv să se teamă de hulă (la câţiva metri adâncime apele mării sunt liniştite) ar întreprinde o călătorie fără să întovărăşească goeleta?...

Nu ştiu cărui motiv trebuie să-i atribui plecarea asta a submarinului – plecare ce se va prelungi, căci nu s-a întors în cursul zilei.

De data asta, inginerul Serko a rămas pe insulă. Numai Ker Karraje şi căpitanul Spade, cu echipajul „remorcherului” şi al *Ebbei* au părăsit insula. Viaţa merge mai departe în monotonia ei obişnuită şi ştearsă, în mijlocul acestei colonii de oameni zidiţi de vii. Ore întregi rămân în alveola mea, pierdut în gânduri, însufleţit de speranţă, sau plin de disperare, agăţându-mă cu o nădejde care slăbeşte pe zi ce trece de butoiaşul acela, părăsit în voia curenţilor şi redactându-mi notele, care nu-mi vor supravieţui probabil.

Thomas Roch e veşnic ocupat în laborator cu fabricarea focosului. Sunt obsedat mereu de ideea că nu va accepta să vândă secretul compoziţiei acestui lichid, indiferent de preţul ce i s-ar oferi... Dar mai ştiu totodată că nu va şovăi să-şi pună invenţia la dispoziţia lui Ker Karraje.

Mă întâlnesc adesea cu inginerul Serko, când, în cursul plimbărilor mele, trec prin preajma stupului. Individul ăsta e totdeauna dispus să stea de vorbă cu mine, deşi pe un ton de frivolitate obraznică.

Vorbim ba de una, ba de alta, dar rar de situaţia mea; doar e inutil să mă plâng; nu vreau să atrag noi zeflemeli din partea lui.

22 octombrie. Azi am socotit de cuviinţă să-l întreb pe inginerul Serko dacă goeleta a plecat în larg împreună „cu remorcherul”.

— Da, domnule Simon Hart, răspunde el şi, deşi în larg timpul e foarte prost, insuportabil chiar, nu trebuie să te temi pentru scumpa noastră *Ebba!*...

— Va lipsi mai mult timp?

— O aşteptăm cam peste două zile... E ultima călătorie pe care s-a hotărât s-o facă contele d’Artigas, mai înainte

ca viscolele iernii să fi făcut imposibilă navigaţia prin aceste locuri.

— E o călătorie de plăcere… sau de afaceri? am întrebat. Inginerul Serko îmi răspunde zâmbind:

— De afaceri, domnule Hart, de afaceri! În momentul de faţă aparatele noastre sunt gata şi, o dată cu întoarcerea anotimpului frumos, nu ne va mai rămâne decât să pornim iar ofensiva…

— Împotriva unor sărmane nave comerciale…

— Pe cât de sărmane, pe atât de bogat încărcate!

— Sunt acte tâlhăreşti şi nu veţi rămâne veşnic nepedepsiţi, cel puţin aşa sper! am strigat eu.

— Linişteşte-te, colega, linişteşte-te!… De altfel, ştii prea bine că nimeni nu va descoperi vreodată refugiul de pe Back-Cup şi nimeni nu-i va putea dezvălui taina. Şi apoi, cu nişte arme care se mânuiesc cu atâta uşurinţă şi sunt atât de puternice, ar fi foarte simplu să distrugem orice navă care ar trece în apele insulei pe o anumită rază de acţiune…

— Cu condiţia, am spus eu, ca Thomas Roch să vă vândă secretul focosului, aşa cum vi l-a vândut pe cel al Fulguratorului…

— S-a făcut şi asta, domnule Hart, n-avea nicio grijă.

Din acest răspuns categoric ar trebui să trag concluzia că nenorocirea s-a întâmplat, dar din tonul şovăielnic al inginerului Serko am simţit că nu era cazul să cred ce-mi spune.

25 octombrie. Am fost amestecat într-o aventură îngrozitoare, nici nu ştiu cum am scăpat cu viaţă!… Numai datorită unei minuni pot să-mi reiau azi aceste însemnări, întrerupte timp de patruzeci şi opt de ore!… Dacă aş fi avut mai mult noroc, aş fi fost salvat! În momentul de faţă, m-aş afla într-unul din porturile arhipelagului Bermudelor, la Saint-Georges sau la Hamilton şi misterele din Back-Cup ar fi dezvăluite tuturor. Goeleta, semnalată tuturor popoarelor, n-ar mai putea intra în niciun port şi aprovizionarea insuliţei ar deveni imposibilă… În felul acesta bandiţii lui Ker Karraje

ar fi osândiţi să moară de foame.

Iată ce s-a întâmplat:

În seara zilei de 23 octombrie, pe la orele opt, am ieşit din celulă, pradă unei stări nelămurite de nervozitate, de parc-aş fi presimţit că un eveniment grav trebuie să se petreacă foarte curând. În zadar am încercat să caut liniştea în somn şi, după ce mi-am pierdut nădejdea că aş mai putea dormi, am ieşit…

Cred că dincolo de pereţii insulei vremea era foarte rea. Rafalele de vânt pătrundeau prin crater şi ridicau un fel de hulă la suprafaţa lagunei.

M-am îndreptat spre malul din dreptul stupului. La ora aceea n-am întâlnit pe nimeni. Temperatura era destul de scăzută şi atmosfera plină de umezeală. Toţi bondarii care alcătuiesc populaţia stupului se ghemuiseră în alveolele lor.

Un singur om păzea deschiderea coridorului, deşi, ca exces de prevedere, ieşirea spre litoral a coridorul lui fusese astupată. Din locul unde se afla, omul acesta nu putea zări malurile. În afară de asta, am văzut că numai două lămpi ardeau deasupra malului drept şi a malului stâng al lagunei, aşa că un întuneric adânc domnea în pădurea aceasta de stâlpi calcaroşi…

Mergeam aşa prin beznă, când cineva a trecut pe lângă mine.

L-am recunoscut pe Thomas Roch. Inventatorul păşea încet, cufundat ca de obicei în gânduri, cu imaginaţia veşnic încordată, cu spiritul veşnic activ.

Nu mi se oferea oare, de data aceasta, o împrejurare favorabilă pentru a-i vorbi, pentru a-l înştiinţa de unele lucruri pe care era foarte probabil că nu le cunoştea? El nu ştie… se vede că nu ştie în ce mâini a căzut. Nu poate să bănuiască că d’Artigas este una şi aceeaşi persoană cu piratul Ker Karraje… Nu poate să bănuiască în mâinile cărui bandit a pus o parte din invenţia lui. Trebuie să-i spun că nu se va putea bucura niciodată de milioanele cu care a fost plătit. Ca şi mine, nu va fi niciodată liber să părăsească închisoarea din Back-Cup… Da!… Voi face apel la sentimentele lui de umanitate; îi voi explica nenorocirile de

care se va face responsabil, dacă nu-şi păstrează ultimele taine…

Ajunsesem aici cu gândurile, când am simţit că cineva mă apucă cu putere pe la spate.

Doi oameni îmi imobilizaseră braţele, iar un al treilea se ivi deodată în faţa mea.

Am vrut să strig după ajutor.

— Niciun cuvânt! mi-a spus omul acesta în engleză. Dumneavoastră nu sunteţi Simon Hart?

— De unde ştiţi?

— V-am văzut ieşind din celulă.

— Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Locotenentul Davon, din Marina Britanică, ofiţer la bordul lui Standard, care staţionează în arhipelagul Bermudelor.

N-am putut să-i răspund nimic, fiindcă vocea îmi era sugrumată de emoţie.

— Am venit să vă smulgem din mâinile lui Ker Karraje şi o dată cu dumneavoastră să-l luăm şi pe inventatorul francez Thomas Roch, a adăugat locotenentul Davon.

— Thomas Roch?… am bolborosit eu.

— Da… documentul semnat de dumneavoastră a fost găsit pe o plajă la Saint-Georges.

— Într-un butoiaş, domnule locotenent… Un butoiaş, pe care l-am aruncat în apele acestei lagune…

— Şi conţinând o notă, răspunse ofiţerul, în care ne făceaţi cunoscut că insula Back-Cup serveşte drept adăpost lui Ker Karraje şi bandei lui, Ker Karraje, falsul conte d’Artigas, care a înfăptuit dubla răpire de la Healthful-House…

— Domnule locotenent…

— N-avem nicio clipă de pierdut… Trebuie să profităm de întuneric.

— Numai un cuvânt, domnule locotenent… cum aţi putut pătrunde în interiorul lui Back-Cup?

— Cu ajutorul submarinului Sword, care se afla în probe, de şase luni de zile, la Saint-Georges.

— Un submarin?

— Da… Ne aşteaptă la poalele acestor stânci.

— Acolo… acolo!… am repetat eu.

— Domnule Hart, unde se află submarinul lui Ker Karraje?

— E plecat… A plecat acum trei săptămâni…

— Asta înseamnă că piratul nu e la Back-Cup.

— Nu… Însă îl aşteptăm dintr-o zi într-alta, ba chiar din oră în oră…

— N-are importanţă! răspunse locotenentul Davon. Nu de Ker Karraje e vorba, ci de Thomas Roch, pe care avem sarcina să-l luăm cu noi – şi pe dumneavoastră o dată cu el, domnule Hart… Sword nu va părăsi apele lagunei, decât după ce veţi fi amândoi la bord… Dacă nu ne întoarcem la Saint-Georges, asta va însemna că expediţia mea a dat greş… şi alţii vor repeta încercarea mea…

— Unde se află vasul, domnule locotenent?

— În partea aceea, ascuns de umbra malului. Graţie indicaţiilor dumneavoastră, atât eu cât şi echipajul meu am putut găsi intrarea în tunelul submarin… Sword l-a străbătut fără incidente şi acum zece minute s-a ridicat la suprafaţa lagunei. Doi din oamenii mei m-au întovărăşit pe mal. V-am zărit ieşind din celula pe care aţi indicat-o pe plan… Dar nu ştiţi cumva unde se află Thomas Roch?…

— La câţiva paşi de aici… adineauri a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre laborator.

— Dumnezeu fie binecuvântat, domnule Hart!

— Da! Să fie binecuvântat, domnule locotenent! Locotenentul, cei doi oameni şi cu mine am pornit pe poteca ce face ocolul lagunei. După ce am mers vreo zece metri, l-am zărit pe Thomas Roch. Ne-am aruncat asupra lui, i-am pus un căluş, mai înainte de a fi izbutit să scoată un strigăt, l-am legat, mai înainte de a fi putut face o mişcare şi l-am transportat la locul unde ancorase submarinul Sword. Toate acestea s-au întâmplat în mai puţin de un minut.

Acest Sword era un mic submarin cu un deplasament de numai douăsprezece tone, adică mult inferior „remorcherului” lui Ker Karraje, atât ca dimensiune cât şi

ca forţă. Două dinamuri, acţionate de nişte baterii de acumulatori, care fuseseră încărcate cu douăsprezece ore mai devreme în portul Saint-Georges, mişcau elicea. Dar, oricum ar fi fost, ne mulţumeam cu acest Sword ca să ieşim din închisoare, ca să ne recăpătăm libertatea, o libertate în care nici nu mai credeam!... În sfârşit, Thomas Roch avea să fie smuls din ghearele lui Ker Karraje şi ale inginerului Serko... Ticăloşii ăştia nu-i vor mai putea folosi invenţia... Şi nimic nu va putea împiedica navele să se apropie de insulă, să debarce, să pătrundă cu forţa prin coridor şi să pună mâna pe piraţi!

Nu ne întâlnisem cu nimeni, în timp ce cei doi oameni îl transportau pe Thomas Roch. Am coborât cu toţii în interiorul submarinului, tambuchiul de pe punte s-a închis, tancurile de imersiune s-au umplut de apă, Sword s-a scufundat... Eram salvaţi...

Submarinul Sword, împărţit în trei compartimente de nişte pereţi etanşi, era amenajat în felul următor: primul compartiment, în care se aflau bateriile de acumulatori şi maşinile, se întindea de la cuplul maestru până la pupa. Al doilea compartiment, al comenzii, postul central, se afla la mijlocul ambarcaţiei, fiind prevăzut cu un periscop cu sticle lenticulare, de unde porneau razele unui felinar electric, care îngăduia orientarea sub ape. În cel de al treilea compartiment, situat la prova, am fost introduşi Thomas Roch şi cu mine.

E de la sine înţeles că, deşi tovarăşului meu i se scosese căluşul din gură, nu fusese dezlegat şi nu cred că-şi dădea seama ce se petrece cu el.

Eram grăbiţi să plecăm, în speranţa că vom ajunge încă în noaptea aceea la Saint-Georges, dacă nu ni se ivea nicio piedică în cale.

Am împins uşa şi am trecut în postul central, unde se aflau locotenentul Davon şi omul de la timonă.

În compartimentul de la pupa, alţi trei oameni, printre care şi mecanicul, aşteptau ordinele locotenentului ca să pună motoarele în mişcare.

— Domnule locotenent, i-am spus eu, cred că nu e niciun

pericol să-l lăsăm pe Thomas Roch singur… dacă pot să vă fiu de folos ca să găsiţi deschiderea tunelului…

— Da, rămâneţi lângă mine, domnule Hart. Erau orele opt şi treizeci şi şapte de minute. Razele electrice, proiectate prin periscop, luminau vag apa la adâncimea unde se menţinea submarinul. Pierind din dreptul malului, în apropierea căruia acostasem, aveam de străbătut laguna în toată lungimea ei. Desigur că ne va fi greu să găsim deschiderea tunelului, dar această greutate nu era de netrecut. Chiar dacă va trebui să navigam de-a lungul acestor maluri abrupte, era cu neputinţă să n-o descoperim, ba chiar într-un timp destul de scurt. Apoi, după ce vom fi trecut prin tunel, cu viteză mică, ferindu-ne să ne lovim de pereţii lui, Sword se va ridica la suprafaţa mării şi va porni spre Saint-Georges.

— La ce adâncime ne aflăm?… l-am întrebat pe locotenent.

— La patru metri cincizeci.

— Nu-i nevoie să ne scufundăm mai mult, i-am spus eu. După câte mi-am dat seama în timpul mareei joase echinocţiale, presupun că ne aflăm în axa tunelului.

— All right! a răspuns locotenentul.

— Da! „All right”. În clipa aceea mi se părea că providenţa rostea aceste cuvinte prin gura ofiţerului… De fapt, ea n-ar fi putut găsi un agent mai bun pentru îndeplinirea voinţei sale.

L-am examinat pe locotenent la lumina felinarului. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, rece şi flegmatic, cu o expresie hotărâtă – tipul de ofiţer englez cu toată impasibilitatea lui nativă – care nu manifesta mai multă emoţie decât dacă s-ar fi aflat pe bordul lui Standard, acţionând cu un sânge rece extraordinar, aş spune chiar cu precizia unei maşini.

— Când am străbătut tunelul, mi-a spus el, am calculat că trebuie să aibă o lungime de vreo patruzeci de metri.

— Da domnule locotenent… de la o extremitate la alta trebuie să fie vreo patruzeci de metri…

Într-adevăr, cifra aceasta era probabil exactă, deoarece

coridorul străpuns la nivelul litoralului avea o lungime de numai treizeci de metri.

Mecanicul primi ordinul să pună în mişcare elicea. Sword înainta cu mare încetineală, de teamă să nu se lovească de pereţii de stâncă ai lagunei.

Uneori se apropia de ei atât de mult, încât o masă negricioasă se profila în fundul fascicolului luminos al proiectorului. În clipa aceea, o mână sigură manevră timona, rectificând direcţia.

Dar dacă dirijarea unui vas submarin este destul de grea în largul mării, cu cât e mai complicată sub apele acestei lagune!

După cinci minute de mers, submarinul, care în clipa aceea naviga la o adâncime de patru sau cinci metri, nu ajunsese încă la deschiderea tunelului.

În clipa aceea am spus:

— Domnule locotenent, poate că ar fi mai cuminte să ne ridicăm iar la suprafaţă, ca să putem examina mai bine peretele în care se află deschiderea tunelului.

— Asta e şi părerea mea, domnule Hart, dacă puteţi să ne indicaţi locul cu precizie.

— Pot.

— Bine.

Ca măsură de prevedere, curentul proiectorului fu întrerupt şi mediul lichid se întunecă iar. Mecanicul primi ordinul să pună pompele în funcţie şi Sword, uşurat de apă, se ridică treptat la suprafaţa lagunei.

Am rămas la locul meu, ca să pot repera poziţia peretelui prin lentilele periscopului. În cele din urmă, Sword îşi opri mişcarea de ascensiune, ieşind la suprafaţă cu cel mult un picior.

În direcţia aceea, am recunoscut Bee-Hive, luminat de lampa de pe ţărm.

— Ce părere aveţi? m-a întrebat locotenentul Davon.

— Suntem prea la nord… Deschiderea tunelului se află spre vestul peşterii.

— Nu e nimeni pe mal?

— Nimeni.

— Foarte bine, domnule Hart. Vom rămâne la suprafaţa apei. Când Sword, potrivit indicaţiilor dumneavoastră, va ajunge în faţa peretelui, se va scufunda…

Era soluţia cea mai înţeleaptă. Timonierul orienta submarinul chiar pe direcţia axei tunelului, depărtându-l mai întâi de malul de care-l apropiase prea tare. Cârma fu îndreptată uşor şi, împins de mişcarea elicei, submarinul porni în direcţia cea bună.

Când am ajuns la o depărtare de numai zece metri am dat ordin de oprire. Îndată ce curentul fu întrerupt, Sword se opri, îşi deschise supapele pentru apă, îşi umplu tancurile şi se scufundă încet. În clipa aceea, proiectorul periscopului intră în acţiune şi desenă în partea întunecată a peretelui un soi de cerc negru, care nu reflecta razele proiectorului.

— Acolo, acolo… uite tunelul! am strigat eu.

Era poarta prin care aveam să evadez din închisoare… Era libertatea, care mă aştepta în larg…

Submarinul înainta încet în direcţia orificiului.

Vai!… Ce nenorocire îngrozitoare! Cum am putut să suport o astfel de lovitură?… Cum de nu mi s-a sfâşiat sufletul?… O lumină slabă se zărea prin adâncurile tunelului, la o distanţă mai mică de douăzeci de metri în faţa noastră. Lumina asta, care se îndrepta spre noi, nu putea fi decât raza proiectorului din chioşcul submarinului lui Ker Karraje.

— „Remorcherul”!… am strigat eu. Domnule locotenent… ăsta e „remorcherul”, care se întoarce la Back-Cup.

— Maşinile înapoi! porunci locotenentul Davo şi Sword se dădu înapoi, tocmai în clipa în care se pregătea să intre în tunel.

Poate că ne mai rămânea o posibilitate de scăpare căci locotenentul stinsese repede proiectorul poate că nici căpitanul Spade, nici vreunul din tovarăşii lui nu zăriseră submarinul nostru. Poate că dându-se la o parte, Sword va lăsa să treacă, „remorcherul”… Poate că silueta lui întunecată va fi observată în apele de la fundul lagunei… Poate că „remorcherul” va trece fără să-l vadă…

închide pe aceea a compartimentului de la pupa… Dacă vom fi abordaţi, s-ar putea ca, graţie pereţilor lui etanşi, Sword să se menţină în echilibru între două ape…

I-am strâns mâna locotenentului, care nu-şi pierduse sângele rece în faţa primejdiei şi m-am întors la prova, lângă Thomas Roch… Am închis poarta etanşă şi am aşteptat într-un întuneric desăvârşit.

Atunci am simţit, sau, mai bine-zis, am avut impresia că Sword manevra, căutând să scape de „remorcher”, i-am simţit evoluţiile şi scufundările. Ba manevra brusc ca să evite o izbire, ba se urca la suprafaţă ori se scufunda până la cea mai mare adâncime a lagunei. Cine-şi poate imagina lupta asta, sub apele tulburi, între două submarine care evoluează ca doi monştri marini de putere inegală?

Au trecut câteva minute. Mă întrebam tocmai dacă nu cumva urmărirea încetase, dacă nu cumva Sword izbutise în cele din urmă să răzbească prin tunel… O izbitură avu loc. Mi se păru că lovitura nu fusese prea violentă. Dar era cu neputinţă să-mi fac vreo iluzie, cel care fusese abordat la tribord era submarinul nostru… Dar poate că rezistase carcasa lui de tablă… Şi chiar, în cazul contrar, poate că apa inundase numai unul din compartimentele lui…

Aproape numaidecât după aceea, o a doua izbitură zgudui submarinul, de data asta cu o violenţă cumplită. Sword fu ridicat de pintenul „remorcherului”, căzu peste el

şi, ca să spun aşa, fu aproape spintecat ca de un ferăstrău. Apoi am simţit cum se ridica cu prova în sus şi cum se scufunda vertical, apăsat de încărcătura de apă care pătrunsese în compartimentul de la pupa...

Deodată, fără să ne fi putut ţine de pereţi, Thomas Roch şi cu mine am fost azvârliţi unul peste celălalt, în sfârşit, după o ultimă lovitură, care stârni un zgomot de tablă sfâşiată, Sword zgârie fundul lagunei şi apoi rămase nemişcat...

Ce s-a întâmplat după aceea?... Nu mai ştiu nimic, îmi pierdusem cunoştinţa.

Am aflat că s-au scurs apoi ore întregi, multe ore. Îmi amintesc doar că ultimul meu gând a fost acesta:

„Chiar dacă mor, cel puţin Thomas Roch şi taina lui mor împreună cu mine... Şi piraţii din Back-Cup nu vor scăpa de pedeapsa cuvenită crimelor lor!”

XV
AŞTEPTAREA

Îndată ce mi-am revenit în simţiri, am observat că sunt întins pe patul din celula mea, unde se pare că mă aflu de treizeci de ore.

Nu sunt singur. Inginerul Serko e lângă mine. A dat dispoziţii să fiu îngrijit, ba chiar m-a îngrijit el însuşi, nu cum ar fi procedat faţă de un prieten, îmi închipui, ci faţă de un om de la care se aşteaptă lămuriri indispensabile, chiar dacă s-ar descotorosi apoi de mine, în cazul că interesul confraţilor săi va cere asta. Sunt încă destul de slab, aş fi incapabil să fac un pas. Am fost cât pe-aci să mă înăbuş în fundul compartimentului îngust de pe Sword, când zăcea

sub apele lagunei. Oare sunt în stare să răspund întrebărilor pe care inginerul Serko abia aşteaptă să mi le pună? Da... Dar voi păstra o oarecare rezervă.

În primul rând, mă întreb unde se află locotenentul Davon şi echipajul de pe Sword. Oare englezii aceia îndrăzneţi au pierit în timpul ciocnirii? Sau poate sunt şi ei teferi şi nevătămaţi, cum suntem noi, căci presupun că Thomas Roch a supravieţuit, ca şi mine, după dubla izbitură dintre „remorcher” şi Sword.

Prima întrebare a inginerului Serko sună astfel:

— Te rog să-mi explici ce s-a întâmplat, domnule Hart. În loc să-i răspund, mă hotărăsc să-l întreb eu:

— Dar Thomas Roch?...

— E bine sănătos, domnule Hart. Ce s-a întâmplat? repetă el cu un glas poruncitor.

— Înainte de toate, spune-mi, te rog, am răspuns eu, ce s-a întâmplat... cu ceilalţi?

— Care ceilalţi? replică inginerul Serko şi ochii lui încep să arunce priviri sinistre.

— Oamenii aceia, care s-au aruncat asupra mea şi asupra lui Thomas Roch, oamenii care ne-au pus căluş la gură... care ne-au luat pe sus, care ne-au închis... Dar unde? Habar n-am!

Chibzuind bine, mi-am spus că lucrul cel mai potrivit este să afirm că în seara aceea am fost surprins de un atac neaşteptat în timpul căruia n-am apucat să-mi dau seama nici ce se petrece cu mine şi nici cine sunt autorii agresiunii.

— Vei afla, răspunde inginerul Serko, în ce fel s-a terminat pentru oamenii aceia toată povestea... mai întâi însă vreau să-mi spui cum s-au petrecut lucrurile.

Şi după tonul ameninţător cu care repetă întrebarea asta, pentru a treia oară, înţeleg ce fel de bănuieli planează asupra mea. Totuşi, pentru a mă putea învinui de legături cu exteriorul, ar trebui ca butoiaşul care conţinea însemnarea mea să fi căzut în mâinile lui Ker Karraje... Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat, butoiaşul a fost găsit de autorităţile din Bermude. O astfel de învinuire la adresa

mea n-ar avea nicio bază serioasă.

Aşadar, m-am mărginit să-i povestesc că, în ajun, pe la ora opt seara, după ce-l văzusem pe Thomas Roch îndreptându-se spre laborator, mă plimbam pe mal, când trei oameni m-au apucat pe la spate... Mi-au pus un căluş în gură, mi-au legat ochii, apoi m-au tras după ei şi m-au coborât într-un fel de gaură, laolaltă cu altcineva. După gemetele acestei fiinţe, am crezut că-l recunosc pe fostul meu pacient. Mi-am spus că ne aflăm probabil la bordul unui submarin şi că, bineînţeles, era vorba de „remorcher”, care trebuie să se fi întors. Apoi mi s-a părut că vasul acesta se scufundă sub apă. După aceea, o izbitură m-a trântit în fundul găurii unde ne aflam, aerul a început curând să ne lipsească şi, în cele din urmă, mi-am pierdut cunoştinţa. Mai mult decât atât nu ştiam...

Inginerul Serko mă ascultă cu multă atenţie, cu privirea aspră, cu fruntea încruntată; totuşi, n-are niciun motiv să creadă că nu i-am spus adevărul.

— Aşadar, susţii că trei oameni s-au năpusti asupra dumitale... spune el.

— Da. Şi am crezut că erau oameni de-ai voştri. Nu i-am văzut apropiindu-se... cine erau?

— Nişte străini. Ar fi trebuit să-i recunoşti după limba pe care o vorbeau.

— Dar n-au scos nicio vorbă.

— Nu bănuieşti de ce naţionalitate erau?

— De loc.

— Nu ştii nici ce intenţii aveau, când au intrat în peşteră?

— Nu ştiu.

— Şi ce părere ai despre toată povestea asta?

— Ce părere am, domnule Serko? Ţi-am mai spus, am crezut că doi sau trei piraţi de-ai voştri aveau ordin să mă arunce în apele lagunei, din porunca contelui d’Artigas... Că acelaşi lucru trebuiau să-l facă şi cu Thomas Roch, deoarece, fiind în stăpânirea secretelor lui – aşa mi-ai spus doar – nu vă mai rămânea decât să vă descotorosiţi de noi amândoi.

— Într-adevăr, domnule Hart? O astfel de idee s-a putut

naşte în mintea dumitale? spune inginerul Serko, dar fără obişnuitul lui ton batjocoritor.

— Da… Dar am renunţat la ea, când mi-am scos legătura de pe ochi şi mi-am putut da seama că fusesem coborât într-unul din compartimentele „remorcherului”.

— Nu era „remorcherul” nostru, era un alt vas de acelaşi gen, care a pătruns în tunel.

— Un vas submarin?… am strigat eu.

— Da… La bordul lui se aflau nişte oameni însărcinaţi să te răpească, împreună cu Thomas Roch.

— Să ne răpească? am spus eu, continuând să mă prefac foarte surprins.

— Şi, adăugă inginerul Serko, te întreb ce părere ai despre toată povestea asta?

— Ce părere am?… Mi se pare că nu i se poate da decât o singură explicaţie plauzibilă. Dacă taina ascunzătorii voastre n-a fost trădată – şi nu văd cum s-ar fi putut produce o trădare şi nici ce fel de imprudenţă aţi putut săvârşi voi sau oamenii voştri – cred că submarinul acela, în timp ce făcea exerciţii prin împrejurimi, a descoperit din întâmplare deschizătura tunelului, a pătruns în interiorul lui şi s-a ridicat după aceea la suprafaţa lagunei. Probabil că echipajul lui, foarte mirat că se află în interiorul unei peşteri locuite, a pus mâna pe primii locuitori care i-au ieşit în cale, adică pe Thomas Roch… pe mine… pe alţi câţiva… aşa cred, căci nu ştiu nimic…

Inginerul Serko şi-a recăpătat seriozitatea. Îşi dă seama oare de netemeinicia ipotezei pe care încerc să i-o sugerez? Îşi închipuie că ştiu mai mult decât sunt dispus să spun? În orice caz, pare să-mi accepte răspunsul şi adaugă:

— Într-adevăr, domnule Hart, cred că lucrurile trebuie să se fi petrecut în felul acesta şi când nava aceea străină a vrut să pătrundă în tunel, tocmai în clipa în care „remorcherul” ieşea din el, s-a petrecut ciocnirea, o ciocnire căreia i-a căzut victimă… Dar noi nu suntem în stare să-i lăsăm pe semenii noştri să se prăpădească. De altfel, dispariţia dumitale şi a lui Thomas Roch fuseseră constatate aproape numaidecât. Trebuia să salvăm cu orice

preţ două vieţi atât de preţioase, aşa că ne-am apucat de treabă... Printre oamenii noştri se află scafandri iscusiţi... care au coborât în adâncurile lagunei şi au petrecut nişte parâme sub carcasa Sword-ului...

— Sword? am rostit eu.

— Acesta e numele pe care l-am citit pe prova vasului, când l-am adus la suprafaţă. Şi cât de mulţumiţi am fost când v-am regăsit – în nesimţire, e drept – dar respirând încă şi ce fericiţi am fost că v-am putut readuce în simţiri!... Din nefericire, în ce priveşte pe ofiţerul care comanda submarinul străin şi echipajul lui, îngrijirile noastre nu le-au mai putut fi de folos. Din cauza izbiturii, compartimentul central şi cel de la pupa, în care se aflau ei, au fost grav avariate, încât toţi şi-au plătit cu viaţa ghinionul... datorită unei simple întâmplări, după cum bine ai spus... Întâmplării de a fi pătruns în misteriosul nostru adăpost.

Aflând de moartea locotenentului Davon şi a tovarăşilor săi, am simţit o cumplită strângere de inimă. Dar ca să-mi joc rolul până la capăt, ca şi cum ar fi fost vorba de oameni pe care nu-i cunoşteam, pe care trebuia să nu-i cunosc, am fost nevoit să mă stăpânesc. Într-adevăr, e esenţial să nu dau naştere nici unei bănuieli că ar fi existat o înţelegere între ofiţerul de pe Sword şi mine. În definitiv, cine ştie dacă inginerul Serko nu atribuie într-adevăr sosirea submarinului străin unei „simple întâmplări”, dacă nu are anumite motive să admită, cel puţin pentru moment, explicaţia pe care am născocit-o?...

Iată cum un prilej nesperat de a-mi recăpăta libertatea s-a irosit... Se va mai ivi un astfel de prilej?... În orice caz, acum se ştie adevărul despre piratul Ker Karraje, deoarece însemnările mele se află în mâinile autorităţilor engleze din arhipelag.

Cum submarinul Sword nu se va mai întoarce în insulele Bermude, nu încape îndoială că se vor lua noi măsuri împotriva insuliţei Back-Cup, unde, fără această coincidenţă nefericită (adică întoarcerea „remorcherului” în chiar momentul intrării submarinului lui Davon în tunel) n-aş mai fi prizonier în momentul de faţă.

Mi-am reluat viaţa de toate zilele şi, deoarece nu dau nimănui de bănuit, sunt şi acum liber să umblu încoace şi încolo în interiorul peşterii.

Rămâne faptul că această ultimă aventură n-a avut niciun fel de urmări supărătoare pentru Thomas Roch. S-a bucurat de îngrijiri judicioase care l-au salvat, după cum mă salvaseră şi pe mine. Şi-a recăpătat în întregime facultăţile intelectuale şi şi-a reluat munca, petrecându-şi zile întregi în laborator.

Cât despre *Ebba,* din ultima ei călătorie s-a întors încărcată cu baloturi, lăzi şi tot felul de obiecte de diferite provenienţe, de unde trag concluzia că, în cursul acestei ultime campanii pirattereşti, a fost jefuit un mare număr de vase.

Între timp, toată lumea munceşte cu sârguinţă la ridicarea dispozitivelor de lansare. Numărul acestor aparate se ridică la vreo cincizeci. Dacă Ker Karraje şi inginerul Serko ar fi nevoiţi să apere insula, numai cu trei sau patru din ele ar putea să-şi ferească ascunzătoarea de apropierea oricui, dat fiind că acţiunea lor s-ar extinde asupra unei zone în interiorul căreia niciun vas n-ar putea pătrunde fără să fie distrus. Şi mă gândesc că s-ar putea să facă toate pregătirile de apărare pe Back-Cup, după ce şi-au făcut următoarea socoteală:

„Dacă apariţia submarinului străin în apele lagunei n-a fost decât consecinţa unei întâmplări, nu s-a schimbat nimic în situaţia noastră şi nicio putere, nici chiar Anglia, nu se va gândi să caute Sword-ul sub carapacea insulei noastre. Dar dacă, dimpotrivă, ca urmare a unei revelaţii de neînţeles, s-a aflat că Back-Cup este astăzi refugiul lui Ker Karraje, dacă expediţia lui Sword a fost o primă acţiune împotriva insulei, trebuie să ne aşteptăm la a doua, în alte condiţii: fie un atac de la distanţă, fie o încercare de debarcare. Aşadar, mai înainte de a fi putut pleca din Back-Cup, mai înainte de a ne fi putut lua cu noi bogăţiile, trebuie să folosim *Fulguratorul Roch* în defensivă”.

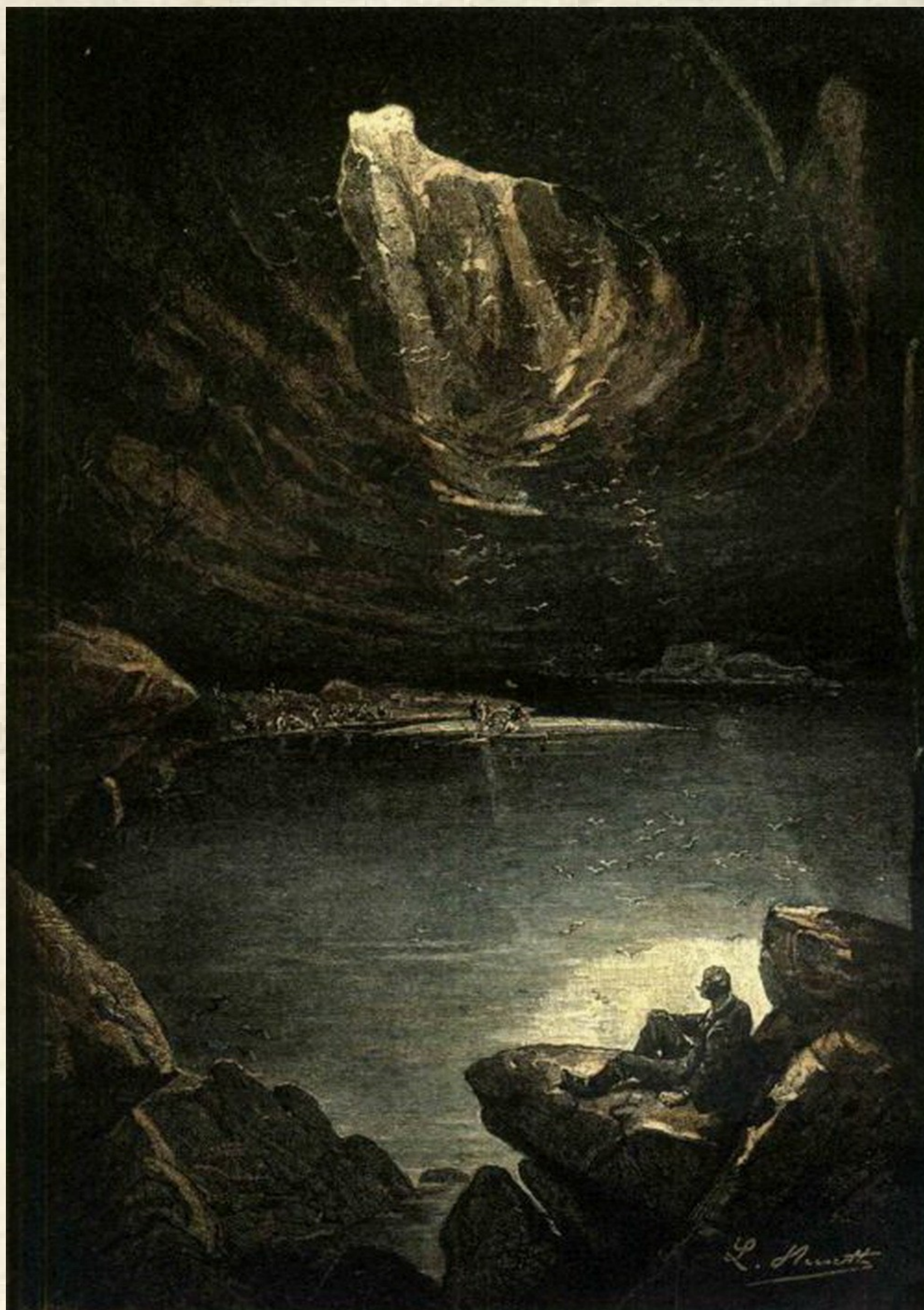
După mine, raţionamentul acesta a fost împins chiar şi mai departe, fiindcă răufăcătorii trebuie să-şi fi spus:

„Există oare o legătură între aflarea secretului nostru, indiferent în ce fel s-a produs ea şi dubla răpire de la Healthful-House?... Se ştie că Thomas Roch şi paznicul lui sunt prizonieri pe insulă?... Se ştie că răpirea lor s-a produs în interesul piratului Ker Karraje?... Şi în cazul acesta, americanii, englezii, francezii, nemţii şi ruşii au motiv să se teamă că orice atac împotriva insuliţei e osândit eşecului?”

Totuşi, presupunând că aceste fapte sunt cunoscute, oricât de mari ar fi primejdiile, Ker Karraje trebuie să fi înţeles că cei din afară nu vor da înapoi. Un interes major, o datorie care priveşte securitatea publică şi totodată o obligaţie faţă de umanitate cer distrugerea vizuinei lui. După ce şi-a făcut altădată mendrele în mările Pacificului de Vest, piratul şi complicii lui periclitează în momentul de faţă navigaţia în zona Atlanticului de Vest. Trebuie să-i distrugem cu orice preţ!

În orice caz, chiar ţinându-se seama doar de această ultimă ipoteză, locuitorii peşterii din Back-Cup sunt obligaţi să fie mereu de veghe. Iată de ce, începând de azi, a fost organizată o supraveghere drastică. Graţie coridorului şi fără să mai fie nevoie să străbată tunelul, piraţii supraveghează neîncetat exteriorul. Ascunzându-se printre rocile scunde ale litoralului, ţin sub observaţie zi şi noapte diferite puncte la orizont, în grupuri de câte doisprezece oameni, care se schimbă dimineaţa şi seara. Apariţia oricărei nave în larg, apropierea oricărei ambarcaţii ar fi numaidecât reperate.

În zilele următoare, care trec una după alta, cu o monotonie îngrozitoare, nu se întâmplă nimic nou. În realitate, toată lumea îşi dă seama că insula nu se mai bucură de securitatea de altădată. În interiorul ei domneşte acum o nelinişte vagă şi descurajantă. Din clipă în clipă te temi că vei auzi strigătul: alarmă! alarmă! care ar putea izbucni din pieptul vreunei sentinele de pe litoral. Nu mai e aceeaşi situaţie ca înainte de sosirea submarinului Sword. Viteaz locotenent Davon, viteaz echipaj! Anglia, şi celelalte state civilizate o dată cu ea, nu trebuie să uite niciodată că v-aţi sacrificat viaţa pentru cauza umanităţii.

L. Benett

încearcă în zadar s-o ascundă. Între ei au loc dese convorbiri. Poate că, discută problema părăsirii insulei, după ce vor fi luat cu ei toate bogăţiile căci, dacă adăpostul lor e cunoscut, până la urmă li se va veni de hac oricum, fie chiar numai prin foamete.

Nu ştiu cât adevăr este în presupunerea mea; esenţialul e să nu fiu bănuit că am azvârlit în tunel butoiaşul acela, cules în mod providenţial pe litoralul Bermudelor. Am constatat că inginerul Serko nu mi-a făcut niciodată vreo aluzie în această privinţă. Nu! Nu sunt nici suspectat, nici suspect. Dacă n-ar fi aşa, cunosc destul de bine caracterul contelui d'Artigas, ca să-mi dau seama că m-ar fi trimis de mult în fundul apelor, în urma locotenentului Davon şi al oamenilor din echipajul lui.

Locurile noastre sunt bântuite acum zilnic de furtunile iernii. Rafale cumplite urlă în creştetul insulei.

Vârtejuri de aer, care se propagă prin pădurea de stâlpi, produc sonorităţi splendide, ca şi cum peştera noastră ar fi cutia de rezonanţă a unui instrument gigantic. Mugetele astea sunt uneori atât de puternice, încât ar acoperi bubuiturile artileriei unei escadre întregi. Un mare număr de păsări marine care fug de furtună pătrund în interior şi, în
momentele rare de acalmie, ne asurzesc cu strigătele lor ascuţite.

Trebuie să presupunem că, pe un timp atât de rău, goeleta nu s-ar putea aventura pe mare. De altfel, în momentul de faţă nici nu-i vorbă de aşa ceva, pentru că aprovizionarea insulei e asigurată pentru tot sezonul. Totodată, îmi mai închipui că de acum înainte, contele d'Artigas nu se va grăbi prea tare să-şi plimbe goeleta de-a lungul litoralului american, unde ar risca să nu mai fie primit cu menajamentele cuvenite unui bogătaş, proprietar de iaht, ci cu atitudinea meritată de piratul Ker Karraje!

Totuşi, cred că dacă apariţia submarinului Sword a însemnat începutul unei campanii împotriva acestei insule, semnalată răzbunării publice, se mai pune o problemă foarte gravă pentru viitorul ei.

Iată de ce, într-una din zile, cu multă prudenţă, pentru că nu vreau să trezesc nicio bănuială, am încercat să-l descos pe inginerul Serko în această privinţă.

Ne aflam tocmai în apropierea laboratorului lui Thomas Roch. Conversaţia noastră se înfiripase cu câteva minute înainte, când inginerul Serko mi-a vorbit iar despre apariţia aceea, extraordinară în apele lagunei, a unui submarin de naţionalitate engleză. De data asta, mi s-a părut înclinat să presupună că fusese, poate, o expediţie împotriva bandei lui Ker Karraje.

— Nu sunt de aceeaşi părere, i-am răspuns, vrând să ajung la întrebarea ce-mi stătea pe buze.

— De ce? m-a întrebat el.

— Pentru că dacă refugiul vostru ar fi cunoscut, până acum s-ar fi făcut o nouă încercare, dacă nu de a se pătrunde în peşteră, cel puţin de a se distruge insula.

— De a se distruge insula! strigă inginerul Serko. Insula Back-Cup? Ar fi o încercare foarte periculoasă, date fiind mijloacele de apărare de care dispunem în momentul de faţă!

— Asta nu o ştie nimeni, domnule Serko. Nici în Europa şi nici în America nu se ştie că răpirea de la Healthful-House a fost săvârşită de dumneavoastră. Nu se ştie că aţi putut trata cu Thomas Roch pentru invenţia lui…

Inginerul Serko nu răspunde nimic la această observaţie, care de altfel nu aşteaptă niciun răspuns. Reiau firul convorbirii şi spun:

— Aşadar, o escadră trimisă de o putere maritimă, interesată să distrugă insula, n-ar şovăi să se apropie, nici s-o bombardeze… Dar, cum lucrul acesta nu s-a întâmplat încă, înseamnă că nici nu se va întâmpla şi mai înseamnă că nu se ştie nimic despre Ker Karraje… Trebuie să recunoşti că ipoteza asta este cea mai fericită pentru voi toţi.

— Într-adevăr, răspunde inginerul Serko, totuşi ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Fie că se ştie sau nu ceva despre noi, dacă vreo navă de război s-ar apropia la o distanţă de patru sau cinci mile de insulă ar fi scufundată, înainte de a ne fi putut bombarda.

— Bine, spun, dar după aceea?

— După aceea?… E probabil că alte nave nu vor mai risca să se apropie de noi.

— Şi asta e bine! Dar navele astea ar putea să vă asedieze dincolo de zona periculoasă şi, pe de altă parte, *Ebba* nu va mai putea intra în porturile pe care le frecventa altă dată contele d'Artigas… Atunci, cum veţi mai izbuti să vă aprovizionaţi? Inginerul Serko tace.

Probabil că întrebarea asta şi-a pus-o şi el şi, fără îndoială, n-a putut s-o rezolve. Cred că piraţii se gândesc să plece de pe insulă… Totuşi, fiindcă nu vrea să se dea bătut, reia:

— Ne rămâne „remorcherul”, spune el, ceea ce nu va putea face *Ebba* va face el…

— „Remorcherul”!… am strigat. Dacă secretele lui Ker Karraje sunt cunoscute, e admisibil că existenta submarinului contelui d'Artigas a rămas necunoscută?

Inginerul Serko îmi aruncă o privire bănuitoare:

— Domnule Simon Hart, spune el, am impresia că deducţiile dumitale merg foarte departe.

— Deducţiile mele, domnule Serko?…

— Da… am impresia că vorbeşti despre lucrurile astea ca un om care ştie mai mult decât ar trebui!…

Observaţia asta îmi taie tot avântul. E limpede că argumentele mele riscă să-i dea de bănuit că am putut contribui şi eu la desfăşurarea ultimelor evenimente. Ochii inginerului Serko sunt pironiţi fără cruţare asupra mea, îmi străpung craniul, îmi scotocesc creierul…

Totuşi, nu-mi pierd sângele rece şi-i răspund liniştit:

— Domnule Serko, atât meseria cât şi firea mea m-au obişnuit să judec tot felul de probleme. Iată de ce ţi-am comunicat rezultatul raţionamentelor mele, de care eşti liber să ţii sau să nu ţii seamă.

Cu aceste cuvinte, ne despărţim. Dar fiindcă n-am păstrat cuvenita rezervă, poate că i-am inspirat bănuieli, împotriva cărora n-are să-mi mai fie lesne să reacţionez.

În rezumat, de pe urma acestei discuţii rămân cu următoarea informaţie preţioasă: zona garantată de *Fulguratorul Roch* este stabilită între patru şi cinci mile… Poate că, în cursul viitoarei maree echinocţiale, aş putea trimite o însemnare într-un alt butoiaş?… E drept că am de aşteptat multe luni înainte ca deschiderea tunelului să fie liberă în momentul refluxului!… Şi apoi, această notiţă va ajunge şi ea la loc sigur, aşa cum s-a întâmplat cu prima din ele?

Vremea rea continuă, viscolele sunt tot mai cumplite, aşa cum se întâmplă iarna în zona Bermudelor. Oare o nouă campanie împotriva insulei Back-Cup întârzie din cauza timpului?… Totuşi, locotenentul Davon îmi declarase că, dacă expediţia lui nu va avea succes, dacă submarinul nu se va întoarce la Saint-Georges, se va relua, în alte condiţii, încercarea de a extermina vizuina asta de piraţi. Mai devreme sau mai târziu trebuie să se facă dreptate, mai devreme sau mai târziu Back-Cup va fi cu desăvârşire distrus… Chiar dacă eu nu voi mai supravieţui acestei distrugeri!…

Vai! De ce nu mă pot duce să respir, măcar o clipă, aerul proaspăt de afară!… De ce nu mi-e îngăduit să arunc o privire departe, în zare, în direcţia Bermudelor!… Viaţa mea întreagă e concentrată acum în această dorinţă, dorinţa de a străbate coridorul, de a ajunge pe coastă, de a mă ascunde printre stânci… Şi cine ştie dacă n-aş zări eu primul fumul unei escadre îndreptându-se spre insulă?…

Din nenorocire, proiectul acesta nu se poate realiza, fiindcă zi şi noapte, la cele două extremităţi ale coridorului, oamenii stau de gardă. Nimeni nu poate să pătrundă aici fără autorizaţia inginerului Serko. Dacă aş încerca s-o fac, aş fi ameninţat poate să-mi pierd libertatea de mişcare în interiorul peşterii, ba poate chiar mai mult decât atât…

Într-adevăr, după ultima noastră convorbire, mi se pare că inginerul Serko şi-a schimbat atitudinea faţă de mine.

Privirea lui, batjocoritoare până atunci, a devenit neîncrezătoare, bănuitoare, inchizitorială şi la fel de aspră ca privirea lui Ker Karraje.

17 noiembrie. În după-amiaza zilei de astăzi, la Bee-Hive s-a produs o mare fierbere. Toată lumea se năpusteşte afară din celule... Din toate părţile izbucnesc strigăte.

Sar din pat şi ies şi eu în grabă. Piraţii aleargă în direcţia coridorului, la intrarea căruia se află Ker Karraje, inginerul Serko, căpitanul Spade, şeful de echipaj Effrondat, mecanicul Gibson şi malaezul care-l serveşte pe falsul conte.

Aflu fără întârziere că agitaţia asta a fost stârnită de sentinelele care s-au întors, dând alarma.

Mai multe nave au fost semnalate spre nord-vest – sunt nave de război, care se îndreaptă cu toată viteza în direcţia noastră.

XVI
ÎNCĂ CÂTEVA ORE

Ce efect a produs asupra mea această ştire şi ce emoţie de nedescris mi-a cuprins tot sufletul!... Simt că deznodământul situaţiei se apropie. Aş dori ca el să fie conform cerinţelor civilizaţiei şi ale omeniei!

Până în clipa asta mi-am redactat notele la zi. De acum înainte, e necesar să le scriu oră de oră, clipă de clipă. Cine ştie dacă nu voi descoperi ultimul secret al lui Thomas Roch, dacă nu voi avea timpul să îl consemnez?... Dacă mor în timpul atacului, să dea domnul ca povestirea despre cele cinci luni petrecute în peştera de pe Back-Cup să fie găsită asupra cadavrului meu!

În primul rând, Ker Karraje, inginerul Serko, căpitanul Spade şi câţiva alţi confraţi ai lor s-au dus să-şi ocupe posturile de observare la baza exterioară a insuliţei. Ce n-aş da să pot merge după ei, să mă pot ghemui între stânci, ca să observ vasele semnalate în larg...

O oră după aceea, toată lumea se întoarce la Bee-Hive, afară de douăzeci de oameni care au rămas de veghe pe coastă. Deoarece la această epocă zilele sunt foarte scurte, până mâine dimineaţă nu se poate întâmpla nimic. O dată ce nu-i vorba de o debarcare şi dată fiind puterea de apărare pe care asediatorii presupun că o vor întâmpina la Back-Cup, e inadmisibil ca ei să plănuiască un atac nocturn.

Până seara toată lumea a lucrat la instalarea dispozitivelor de lansare în diferite puncte de pe litoral. Sunt vreo şase, care au fost transportate prin coridor până la locurile stabilite dinainte.

După asta, inginerul Serko se duce la Thomas Roch în laborator. Vrea oare să-l informeze despre ce se întâmplă, să-l anunţe că o escadră se apropie de Back-Cup, să-i

spună că Fulguratorul lui va fi folosit pentru apărarea insulei?

Sigur e că vreo cincizeci de proiectile, având fiecare o încărcătură de câteva kilograme de explozibil şi de materie fuzantă, care le asigură o traiectorie superioară oricărui alt proiectil, sunt gata să-şi săvârşească opera de distrugere.

Cât despre lichidul focosului, Thomas Roch a fabricat o cantitate care a umplut câteva eprubete şi – ştiu foarte bine lucrul ăsta – nu va refuza să dea ajutor piraţilor lui Ker Karraje.

În timp ce aceste pregătiri au loc, s-a lăsat noaptea. În interiorul peşterii domneşte semi-obscuritatea, fiindcă n-au fost aprinse decât lămpile de la Bee-Hive.

Mă întorc în celulă, fiindcă am grijă să mă arăt cât mai puţin. Oare bănuielile pe care i le-am inspirat inginerului Serko nu se vor trezi iar în clipa asta, când escadra se apropie de Back-Cup?...

Dar navele zărite îşi vor continua drumul spre insulă? Nu cumva vor trece în largul Bermudelor şi se vor face nevăzute la orizont? Îndoiala asta mi-a încolţit o clipă în minte. Dar nu... nu se poate!... De altfel, după relevmentele pe care le-a făcut căpitanul Spade – l-am auzit spunând personal lucrul ăsta – e sigur că navele au rămas în vederea insulei.

Cărei naţiuni îi aparţin ele? Oare, doritori să răzbune distrugerea lui Sword, englezii şi-au asumat singuri sarcina acestei expediţii? Nu cumva li s-au alăturat şi crucişătoarele altor naţiuni? Habar n-am... Mi-e cu neputinţă să ştiu ceva!... De altfel, ce importanţă are?... Un singur lucru e necesar şi anume ca vizuina asta să fie distrusă, chiar dacă ar trebui să rămân strivit sub ruinele ei, chiar dacă ar trebui să dispar şi eu, cum au dispărut eroicul locotenent Davon şi viteazul lui echipaj!

Pregătirile de apărare sunt continuate cu sânge rece şi metodic, sub supravegherea inginerului Serko. E limpede că piraţii îşi închipuie că-i vor distruge în numai câteva ore pe asediatori, îndată ce aceştia vor pătrunde în zona periculoasă. Încrederea lor în *Fulguratorul Roch* este

absolută!

Stăpâniţi de gândul sălbatic că navele n-au nicio putere împotriva lor, nu se gândesc nici la greutăţi şi nici la ameninţările viitorului.

După câte bănuiesc, dispozitivele de lansare trebuie să fi fost instalate în partea de nord-vest a litoralului, cu jgheaburile pregătite pentru lansarea proiectilelor în direcţia nord, vest şi sud. În ce priveşte estul insulei, am mai spus că e apărat de stâncile care se prelungesc în direcţia primelor insule din grupul Bermudelor.

Pe la ora nouă, îndrăznesc să ies din celulă. Nimeni n-are să-mi dea atenţie, s-ar putea să trec neobservat în mijlocul întunericului. Ah! Dacă aş izbuti să pătrund în coridor, să ajung până la litoral, sa mă ascund îndărătul unei stânci!… Dacă aş putea să fiu acolo în zorii zilei!… Şi de ce n-aş reuşi acum, când Ker Karraje, inginerul Serko, căpitanul Spade şi piraţii şi-au ocupat posturile de pe litoral? În clipa asta, malurile lagunei sunt pustii, dar intrarea coridorului e păzită de malaezul contelui d'Artigas. Totuşi ies şi, fără să hotărăsc ceva anume, mă îndrept spre laboratorul lui Thomas Roch. Gândurile mele sunt concentrate asupra compatriotului meu. Cu cât reflectez mai îndelung, cu atât sunt mai ispitit să cred că nu ştie nimic despre prezenţa unei escadre în apele insulei.

Fără îndoială că abia în ultimul moment inginerul Serko îl va pune brusc în faţa actului de răzbunare pe care trebuie să-l săvârşească!…

Atunci îmi vine deodată în minte gândul că ar trebui să-i înfăţişez lui Thomas Roch răspunderea faptelor sale şi să-i fac cunoscut în clipa asta supremă cine sunt oamenii care vor să facă din el un complice al proiectelor lor criminale!

Da, am să încerc şi poate că, în străfundurile sufletului lui răzvrătit împotriva nedreptăţii oamenilor, am să pot face să vibreze o rămăşiţă de patriotism. Thomas Roch s-a închis în laboratorul lui, unde trebuie să fie singur, căci nimeni n-a fost admis vreodată înăuntru, când îşi pregăteşte substanţele pentru focos.

Mă îndrept într-acolo şi, trecând în apropierea malului

lagunei, constat că submarinul e acostat ca de obicei de-a lungul micului dig.

Când ajung în acest punct, mă gândesc că e mai prudent să mă strecor printre primele rânduri de stâlpi, în aşa fel încât să ajung lateral până la laborator, ceea ce îmi va îngădui să văd dacă mai e cineva cu Thomas Roch.

Îndată ce mă aventurez sub bolţile acestea întunecate, în faţa ochilor îmi apare o lumină puternică, licărind pe celălalt mal al lagunei. Este lumina pe care o răspândeşte becul laboratorului, care-şi proiectează razele printr-o fereastră îngustă a faţadei.

În afară de locul acesta, malul de sud este întunecat în timp ce, de cealaltă parte, Bee-Hive e luminat în parte, până la peretele de nord. În deschiderea superioară a bolţii, deasupra lagunei întunecate, strălucesc câteva stele scânteietoare. Cerul e curat, furtuna s-a potolit, clocotul ei nu mai pătrunde în interiorul lui Back-Cup.

Când ajung în apropierea laboratorului, mă târăsc de-a lungul peretelui şi, după ce m-am înălţat până la geam, îl zăresc pe Thomas Roch…

E singur. Capul lui, puternic luminat, se zăreşte pe trei sferturi. Trăsăturile îi sunt obosite, creţurile frunţii mai adânci, în schimb, expresia feţei denotă o linişte perfectă şi o desăvârşită stăpânire de sine. Nu, ăsta nu mai e pacientul din pavilionul 17, nebunul din Healthful-House! Mă întreb chiar dacă nu cumva e complet vindecat şi dacă mai există vreun motiv de teamă ca judecata lui să se piardă într-o ultimă criză.

Thomas Roch a instalat chiar acum pe o masă de lucru două eprubete de sticlă şi mai are una în mână. O ridică spre lumina becului şi examinează limpezimea lichidului închis în eprubetă.

Brusc îmi vine pofta să mă reped în laborator, să pun mâna pe aceste tuburi şi să le sparg… Dar parcă Thomas Roch nu va avea timp să fabrice altele? E mai bine să-mi menţin planul iniţial.

Împing uşa, intru şi-i spun:

— Thomas Roch?

Nu m-a văzut şi nu m-a auzit.

— Thomas Roch?… repet eu.

Ridică uşor capul, se întoarce şi mă priveşte.

— Aha! dumneata eşti, Simon Hart! răspunde el, pe un ton calm, aş putea spune chiar nepăsător.

Îmi cunoaşte numele adevărat. Inginerul Serko a vrut să-l informeze că nu gardianul Gaydon, ci Simon Hart era supraveghetorul lui la Healthful-House.

— Ştiai?… spun eu.

— Da, aşa cum ştiu în ce scop îţi îndeplineai însărcinarea pe lângă mine! Da, ai sperat că vei putea surprinde o taină, pentru care nu mi se dădea preţul cuvenit.

Thomas Roch ştie totul, poate că e preferabil să fie aşa, dat fiind ce vreau eu să-i spun.

— Ei bine, n-ai izbutit, Simon Hart. Cât despre asta, adaugă el, clătinând tubul de sticlă din mână, nimeni n-a izbutit încă… şi nici n-are să izbutească să afle!

Prin urmare, aşa cum îmi închipuiam, Thomas Roch n-a dezvăluit secretul compoziţiei focosului! Îl privesc drept în ochi şi răspund:

— Cine sunt eu ştii, Thomas Roch, dar ştii şi unde te afli?

— Mă aflu la mine acasă! strigă el.

Da! Ker Karraje l-a convins de lucrul ăsta!…

La Back-Cup, inventatorul se crede la el acasă… Bogăţiile îngrămădite în peştera asta sunt ale lui… Dacă cineva atacă insula, o face cu intenţia să-l jefuiască… Înseamnă că el trebuie s-o apere şi că are dreptul s-o facă.

— Thomas Roch, am reluat eu, ascultă-mă…

— Ce vrei să-mi spui, Simon Hart?

— Peştera asta, în care am fost aduşi amândoi, e locuită de o bandă de piraţi…

Thomas Roch nu mă lasă să-mi isprăvesc fraza – nici nu ştiu măcar dacă m-a înţeles – şi strigă cu violenţă:

— Îţi spun încă o dată că toate comorile îngrămădite aici sunt preţul invenţiei mele… Toate-mi aparţin… mi s-a plătit cât am cerut pentru *Fulguratorul Roch*… Mi s-a plătit ceea ce mi se refuzase pretutindeni… până şi în patria mea… care e şi patria dumitale… şi nu vreau să mă las jefuit!

Ce să-i răspund la aceste afirmaţii nebuneşti? Totuşi, continui şi-i spun:

— Thomas Roch, îţi aminteşti de Healthful-House?

— De Healthful-House?... Unde am fost închis, după ce paznicul Gaydon căpătase sarcina să-mi pândească fiecare vorbuliţă? Să-mi fure secretul?...

— Niciodată nu m-am gândit să te lipsesc de beneficiul acestui secret, Thomas Roch. Niciodată n-aş fi primit o astfel de sarcină... Dar erai bolnav, judecata dumitale fusese atinsă... Nu trebuia ca o asemenea invenţie să se piardă... Da... Dacă mi-ai fi dezvăluit acest secret în cursul unei crize, te-ai fi bucurat de toate avantajele şi de toată gloria pe care ţi-ar fi adus-o!

— Într-adevăr, Simon Hart? răspunde Thomas Roch pe un ton dispreţuitor. Glorie, beneficii... Îmi spui cam târziu lucrul ăsta!... Uiţi că am fost azvârlit în fundul unei celule, sub pretext că aş fi nebun... Da! pretext, căci judecata nu m-a părăsit niciodată, nici măcar un singur ceas; vezi foarte bine că e aşa, după câte am făcut de când mi-am recăpătat libertatea...

— Libertatea! Crezi că eşti liber, Thomas Roch?... Dar între pereţii acestei peşteri eşti mai puţin liber decât ai fost vreodată între zidurile lui Healthful-House!

— Un om care se află în casa lui, răspunde Thomas Roch şi glasul lui începe să crească mânios, pleacă cum pofteşte şi când pofteşte! Mie mi-ar fi de-ajuns să rostesc un singur cuvânt ca toate uşile să se deschidă în faţa mea! Locuinţa asta îmi aparţine! Contele d'Artigas mi-a dat-o în stăpânire împreună cu tot ce se află în ea! Vai de cei care o vor ataca! Am cu ce să-i distrug, Simon Hart!

Spunând asta, inventatorul clatină cu însufleţire eprubeta pe care o ţine în mână. Atunci îi strig:

— Contele d'Artigas te-a înşelat, Thomas Roch aşa cum i-a înşelat pe mulţi alţii! Sub numele lui se ascunde un răufăcător de temut, care a pustiit mările Pacificului şi ale Atlanticului! E un pirat împovărat de crime... Este ticălosul Ker Karraje.

— Ker Karraje! repetă Thomas Roch.

Şi mă întreb dacă numele ăsta nu-i face oarecare impresie, mă întreb dacă nu-şi aminteşte cumva cine a fost omul care-l poartă. În orice caz, îmi dau seama că această impresie dispare aproape numaidecât.

— Nu-l cunosc pe acest Ker Karraje, spune Thomas Roch, întinzând mâna spre uşă ca să mă poftească afară. Nu-l cunosc decât pe contele d'Artigas.

— Thomas Roch, am reluat eu într-un ultim efort, contele d'Artigas şi Ker Karraje sunt una şi aceeaşi persoană. Omul acesta ţi-a cumpărat secretul ca să se asigure că toate crimele sale vor rămâne nepedepsite şi că va putea face noi crime. Da... şefu acestor piraţi, Ker Karraje.

— Piraţi, strigă Thomas Roch, a cărui enervare creşte pe măsură ce se simte tot mai strâns cu uşa, piraţi sunt acei care ar îndrăzni să mă ameninţe în ascunzătoarea asta. Piraţi sunt cei care au încercat lucrul ăsta cu Sword... Căci Serko mi-a spus totul... Au vrut să-mi fure aici, la mine acasă, ceea ce-mi aparţine, ceea ce constituie preţul cuvenit pentru descoperirea mea.

— Nu, Thomas Roch, cei care te-au închis în peştera asta din Back-Cup îţi vor exploata geniul ca să se apere şi se vor descotorosi de dumneata, în clipa în care vor fi pe deplin stăpâni pe secretele dumitale!

Aici Thomas Roch mă întrerupe... Am impresia că nu mai aude nimic din ce-i spun... Că-şi urmăreşte propriile gânduri şi nu pe ale mele, gândul obsedant al răzbunării, alimentat cu îndemânare de inginerul Serko, gând în care s-a concentrat toată ura lui.

— Piraţi sunt oamenii care m-au respins fără să vrea să mă asculte, spune el, care m-au împroşcat cu nedreptăţi, care m-au strivit sub dispreţul şi refuzul lor, care m-au fugărit din ţară în ţară, deşi le ofeream superioritatea, invincibilitatea, puterea deplină!

Da! Iată veşnica poveste a inventatorului căruia nimeni nu vrea să-i dea ascultare, căruia indiferenţii sau invidioşii nu-i oferă posibilităţile de a-şi experimenta invenţia şi nu-i dau nici preţul pe care-l cere... Cunosc povestea asta... Şi mai ştiu şi câte pagini pline de exagerări s-au scris în acest

domeniu…

La drept vorbind, nu e momentul cel mai potrivit să discut cu Thomas Roch. Înţeleg doar că argumentele mele nu mai găsesc niciun răsunet în sufletul său răscolit, în sufletul ăsta în care deziluziile au aţâţat atâta ură, în fiinţa acestui nenorocit, victimă a lui Ker Karraje şi a complicilor lui!… Când i-am dezvăluit adevăratul nume al contelui d'Artigas, când i-am vorbit despre banda asta şi despre şeful ei, am nădăjduit să-l smulg de sub influenţa lor şi să-i arăt scopul criminal spre care era împins… Dar m-am înşelat!… Nu mă crede!… Şi apoi, d'Artigas sau Ker Karraje – ce importanţă are asta pentru el? Oare el, Thomas Roch, nu-i stăpân la Back-Cup? Nu el e stăpân peste bogăţiile îngrămădite în peşteră, după douăzeci de ani de omoruri şi de jafuri?

Sunt dezarmat în faţa unei asemenea degenerescenţe morale şi nu mai ştiu ce coardă a acestui spirit zdrobit aş putea face să vibreze, cum să trezesc sufletul acesta inconştient de responsabilitatea actelor lui; încet, încet, mă retrag spre uşa laboratorului… nu-mi mai rămâne decât să mă retrag… Ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla, n-a fost în puterea mea să împiedic deznodământul cumplit de care nu ne mai despart decât câteva ore.

De altfel, Thomas Roch nici nu mă vede măcar… Am impresia că a uitat complet de prezenţa mea, cum a uitat tot ce ne-am spus mai adineauri. Şi-a reluat îndeletnicirile, fără să observe că nu e singur.

Nu mai există decât o singură cale pentru a preveni o catastrofă iminentă! Să mă reped asupra lui Roch, să-l pun în afara oricărei posibilităţi de a face rău, să-l lovesc, să-l omor… Da! Să-l omor!… E dreptul meu… E datoria mea…

Nu am arme, dar pe masa asta zăresc nişte unelte… nişte foarfeci, un ciocan… Cine mă împiedică să fărâm capul inventatorului… După moartea lui, am să sparg eprubetele şi invenţia va muri o dată cu el!… Vasele vor putea să se apropie, să-şi debarce oamenii pe Back-Cup şi să distrugă insula cu lovituri de tun!… Ker Karraje şi complicii lui vor fi distruşi până la unul… Mai pot oare să

şovăi în faţa unui omor, care va însemna pedeapsa unui număr atât de mare de crime?

Fac un pas spre masă... Pe ea sunt nişte foarfece de oţel... Vreau să pun mâna pe ele... Thomas Roch se întoarce.

E prea târziu să-l mai lovesc... Ar trebui să mă lupt cu el şi o luptă înseamnă zgomot... Strigătele noastre ar fi auzite... Mai sunt câţiva piraţi prin apropiere... Aud chiar paşi, sub care scârţâie nisipul de pe ţărm... Nu-mi rămâne decât timp să fug, dacă nu vreau să fiu surprins...

Totuşi, pentru ultima oară, încerc să trezesc în inima lui sentimentul dragostei de ţară şi-i spun:

— Thomas Roch, se apropie nişte nave de război care vor să distrugă vizuina asta. Poate că unul din ele navighează sub pavilion francez...

Thomas Roch mă priveşte... Nu ştia că Back-Cup va fi atacat, eu sunt primul de la care află acest lucru. Cutele frunţii lui se adâncesc şi mai mult, privirea aruncă scântei.

— Thomas Roch, ai să îndrăzneşti să tragi asupra pavilionului ţării dumitale... asupra pavilionului tricolor?

Thomas Roch ridică capul, îl scutură nervos şi face un gest dispreţuitor.

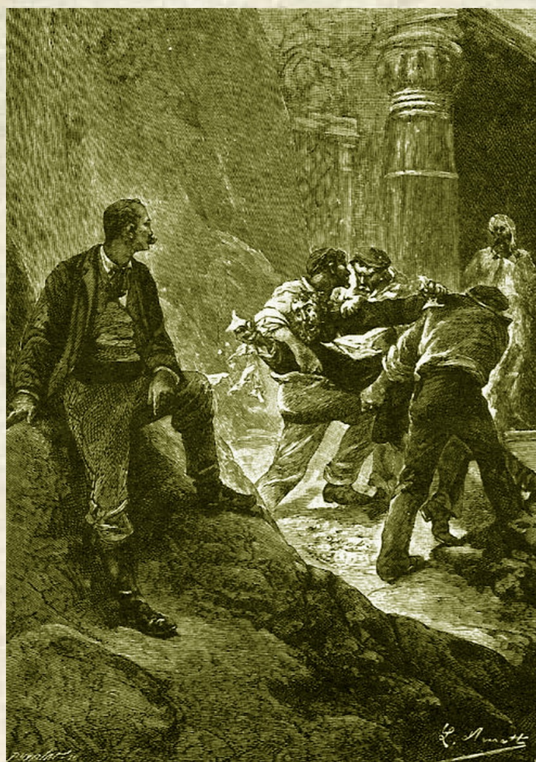
— Cum?... E patria dumitale!...

— Nu mai am patrie, Simon Hart! strigă el. Un inventator respins nu mai are patrie! Ţara lui e locul care i-a oferit azil! Dacă cineva vrea să pună mâna pe bunul meu, am să-l apăr... Vai... Vai de cei care vor îndrăzni să mă atace!...

Apoi, năpustindu-se spre uşa laboratorului, Thomas Roch o deschide cu violenţă:

— Ieşi... ieşi afară!... repetă el cu o voce atât de puternică, încât poate fi auzită până pe malurile lui Bee-Hive.

Nu-mi mai rămâne o clipă de pierdut şi o iau la goană.

XVII
UNUL CONTRA CINCI

Am rătăcit timp de o oră sub bolţile întunecate ale insulei, între copacii ei de piatră, până la celălalt capăt al peşterii. În partea asta, am căutat de nenumărate ori o ieşire, o surpătură, o crăpătură în zid, prin care să mă pot strecura până pe litoralul lui Back-Cup.

Dar toate căutările mele au dat greş. În starea în care mă aflu acum, pradă unor halucinaţii nelămurite, mi se pare că zidurile acestea se îngroaşă şi mai mult, că pereţii care-mi mărginesc închisoarea se apropie din ce în ce mai mult... că vor ajunge să mă strivească...

Cât timp să fi ţinut acest zbucium? N-aş putea să spun.

M-am pomenit în vecinătatea lui Bee-Hive, chiar în faţa celulei unde nu pot spera să găsesc nici linişte, nici somn. Să dorm când sunt pradă unei surescitări atât de mari?... Să dorm, în clipa în care am ajuns în momentul deznodământului unei situaţii care ameninţa să dureze ani de zile?...

Dar în ce mă priveşte, care va fi acest deznodământ?... Ce trebuie să aştept de la atacul ce se pregăteşte împotriva insulei, atac a cărui izbândă n-am izbutit s-o asigur, fiindcă nu l-am pus pe Thomas Roch în imposibilitatea de a face rău? Armele lui sunt gata să se avânte în clipa când navele de război vor pătrunde în zona primejdioasă şi, chiar fără să fi fost atinse, ele vor fi distruse...

În orice caz, sunt osândit să petrec în fundul celulei mele ultimele ore ale acestei nopţi. A sosit clipa să intru în ea. În zori, îmi voi da seama ce-mi rămâne de făcut. Parcă ştiu măcar dacă în chiar noaptea asta stâncile din Back-Cup nu vor fi zguduite de bubuituri, bubuituri produse de *Fulguratorul Roch,* care vor trăsni navele, mai înainte ca ele

să fi putut ancora de-a curmezişul insulei?

În clipa aceea, arunc o ultimă privire în jurul lui Bee-Hive. De partea cealaltă, străluceşte o lumină... O singură lumină... E fereastra laboratorului, a cărei licărire tremură pe apele lagunei. Malurile sunt pustii, pe dig nu-i nimeni. Mă gândesc că Bee-Hive trebuie să fie pustiu în clipa asta, că piraţii s-or fi dus să-şi ocupe poziţiile de luptă...

Atunci, cuprins de un impuls irezistibil, în loc să mă întorc în celulă, încep să mă strecor de-a lungul zidului, ascultând, pândind, gata să mă ghemuiesc în prima crăpătură dintre stânci, dacă aş auzi zgomot de paşi sau de glasuri.

În felul acesta, mă pomenesc în faţa deschiderii coridorului.

Dumnezeule atotputernic! Nicio sentinelă nu păzeşte locul ăsta... Trecerea e liberă...

Fără să mai pierd timp să judec, mă năpustesc prin maţul ăsta întunecos, bâjbâind de-a lungul pereţilor. În curând un aer mai rece mă loveşte în faţă, un aer salin, aerul mării, pe care nu l-am mai respirat de cinci luni îndelungate... Un aer dătător de viaţă, pe care-l trag cu putere în piept. Cealaltă ieşire a coridorului se profilează pe un cer presărat de stele.

Nicio umbră nu-l astupă... Poate că voi izbuti să ies din Back-Cup...

Mă trântesc la pământ şi mă târăsc încet pe burtă, fără să fac niciun zgomot. Ajung în dreptul deschiderii, pe care o depăşesc cu capul şi privesc în jurul meu...

Nimeni... nimeni!

Strecurându-mă la baza insulei, înspre est, spre punctul care, graţie recifurilor, este de neatins şi care, probabil, nu e supravegheat, ajung până la o scobitură îngustă, la o depărtare de aproximativ două sute de metri de locul unde vârful ascuţit al litoralului se îndreaptă spre nord-vest.

În sfârşit... am ieşit din peşteră! Asta nu înseamnă că sunt liber, înseamnă doar un început de libertate. În punctul acela al litoralului se profilează siluetele câtorva sentinele nemişcate, care ar putea fi confundate cu stâncile. Cerul e curat şi constelaţiile au strălucirea intensă din nopţile reci de iarnă.

La orizont, spre nord-vest, luminile de poziţie ale navelor par o linie incandescentă. După formele diferite pe care le iau petele albe spre răsărit îmi fac socoteala că trebuie să fie aproximativ ora cinci dimineaţa.

18 noiembrie. Lumina este acum destul de mare ca să-mi pot completa notele, povestind în amănunte vizita mea la laboratorul lui Thomas Roch. Poate că sunt ultimele rânduri pe care le mai scrie mâna mea.

Încep să scriu şi, pe măsură ce se vor produce incidentele din timpul atacului, le voi hărăzi în acest carnet.

Aburul uşor şi umed care se lasă deasupra mării nu întârzie să se împrăştie în suflarea brizei. În sfârşit, pot să deosebesc navele semnalate... În număr de cinci, ele sunt înşirate una după alta, la o distanţă de vreo şase mile de noi, prin urmare în afara bătăii proiectilelor lui Roch.

Iată deci că una din temerile mele e împrăştiată – şi anume teama că navele acestea, după ce ar fi trecut în largul arhipelagului Bermudelor, şi-ar fi continuat drumul în direcţia Antilelor şi a Mexicului... Nu! Sunt acolo, staţionează şi aşteaptă să se facă ziuă, ca să atace insula...

În clipa aceea, o oarecare forfotă se trezeşte pe litoral. Vreo trei-patru piraţi răsar printre ultimele stânci. Sentinelele postate în promontoriul litoralului se dau îndărăt. Toată banda s-a adunat, nimeni nu lipseşte.

Oamenii lui Ker Karraje n-au încercat să se ascundă în interiorul peşterii, fiindcă ştiu prea bine că navele nu se pot apropia destul de mult ca să lovească insula cu proiectilele tunurilor lor de mare calibru.

Din adâncul crăpăturii, în care m-am cufundat până la gât, nu risc să fiu descoperit şi e puţin probabil că piraţii s-ar îndrepta spre mine. Totuşi s-ar putea ivi o împrejurare nefericită şi anume e posibil ca inginerul Serko sau altcineva să vrea să se asigure că sunt în celulă şi, la nevoie, să mă încuie acolo... Dar, la drept vorbind, de ce s-ar teme de mine?

La ora şapte şi douăzeci şi cinci, Ker Karraje, inginerul Serko şi căpitanul Spade se îndreaptă spre vârful promontoriului, de unde examinează orizontul în direcţia

nord-vest. Îndărătul lor sunt instalate cele şase lansatoare, ale căror mici jgheaburi sprijină armele autopropulsate. Din acest punct vor pleca, după ce focosul le va aprinde şi vor descrie o lungă traiectorie, până în zona în care vor exploda, zguduind atmosfera din jur.

E ora şapte treizeci şi cinci, câteva dâre de fum se desfăşoară deasupra navelor, care vor porni şi vor intra astfel în bătaia Fulguratoarelor de pe Back-Cup.

Hoarda de bandiţi izbucneşte în strigăte oribile de bucurie, o adevărată salvă de urale sau, mai bine zis, de urlete, asemenea celor pe care le-ar scoate nişte fiare sălbatice.

În clipa aceea, inginerul Serko se depărtează de Ker Karraje, pe care-l lasă în tovărăşia căpitanului Spade şi se îndreaptă spre deschiderea coridorului, pătrunzând în peşteră, unde, bineînţeles, se duce să-l caute pe Thomas Roch.

Când Ker Karraje îi va porunci să-şi trimită proiectilele împotriva acestor nave, oare îşi va aminti Thomas Roch de ce i-am spus? Nu va vedea cât de cumplită e crima lui? Va refuza să asculte?... Nu... Din nefericire sunt foarte sigur că nu va fi aşa! Şi de ce-aş mai păstra vreo iluzie în acest sens?... Inventatorul nu se simte oare la el acasă? Mi-a repetat lucrul ăsta... Aşa crede el... Dacă cineva îl atacă, se va apăra!

Între timp, cele cinci nave se îndreaptă cu viteză mică spre promontoriul insulei. Poate că la bordul lor se ştie că Thomas Roch nu a dezvăluit încă ultimul lui secret piraţilor din Back-Cup. De fapt, asta era situaţia, în ziua când am aruncat butoiaşul în apele lagunei. Dar dacă comandanţii navelor au de gând să execute o debarcare pe insulă, dacă se încumetă să intre în zona periculoasă, a cărei lăţime ajunge la o milă, nu se vor mai alege curând din ele decât nişte rămăşiţe fără formă pe suprafaţa apei!

Iată-l pe Thomas Roch, însoţit de inginerul Serko. Au ieşit din coridor şi pornesc amândoi spre dispozitivul de lansare, îndreptat în direcţia navei din fruntea coloanei.

Ker Karraje şi căpitanul Spade îi aşteaptă aici.

traiectorie lungă. Nu e nevoie să le imprime totodată o mişcare giratorie, aşa cum procedase inventatorul Turpin pentru proiectilele lui giroscopice.

De altfel, e destul să explodeze la câteva sute de metri distanţă de vas pentru ca să-l distrugă numaidecât.

A sosit momentul.

— Thomas Roch! strigă inginerul Serko.

Îi arată cu degetul crucişătorul, care se îndreaptă încet spre promontoriul de nord-vest şi a ajuns la o distanţă între patru şi cinci mile.

Thomas Roch face un semn afirmativ şi dă a înţelege cu un gest că vrea să rămână singur în faţa lansatorului.

Ker Karraje, căpitanul Spade şi ceilalţi piraţi se dau îndărăt cu vreo cincizeci de paşi.

Atunci Thomas Roch scoate dopul eprubetei, pe care o ţine cu mâna dreaptă şi varsă pe rând în cele trei aparate, printr-o deschidere practicată în tija lor, câteva picături din

lichidul care se amestecă cu materia fuzantă…

Trec patruzeci şi cinci de secunde – timpul necesar pentru producerea combinaţiei – patruzeci şi cinci de secunde în care am impresia că inima mea a încetat să bată.

O şuierătură îngrozitoare sfâşie aerul şi cele trei proiectile, după ce au descris o curbă prelungă, la o sută de metri înălţime, depăşesc crucişătorul…

Nu l-au atins oare?… Primejdia s-a îndepărtat?…

Nu! Asemenea proiectilului discoidal al maiorului de artilerie Chapel, armele acestea fac cale întoarsă ca un boomerang australian.

Aproape numaidecât, tot spaţiul este zguduit cu o violenţă ce se poate compara cu forţa exploziei unei pulberării de melinită sau de dinamită. Straturile inferioare ale atmosferei sunt împinse până spre insula noastră, care se cutremură din temelii…

Mă uit…

Crucişătorul a dispărut, dezmembrat, spintecat, scufundat. Efectul exploziei se aseamănă cu acela produs de obuzul Zalinski, dar e însutit de puterea infinită a Fulguratorului Roch.

Dacă aţi şti ce strigăte scot bandiţii ăştia, repezindu-se spre promontoriul insulei! Ker Karraje, inginerul Serko şi căpitanul Spade au rămas nemişcaţi şi abia le vine să creadă ce-au văzut cu propriii lor ochi!

Cât despre Thomas Roch, a rămas locului, cu braţele încrucişate, cu privirea strălucitoare, cu faţa radiind de bucurie.

Deşi mi-e groază de el, înţeleg triumful acesta al inventatorului, a cărui ură e dublată acum de sentimentul unei răzbunări satisfăcute.

Şi dacă celelalte nave se apropie, vor păţi ceea ce a păţit şi primul crucişător. E limpede că vor fi distruse, în acelaşi fel; nimic nu le poate scăpa de această soartă!… Ei bine! Deşi ultima mea speranţă va dispare o dată cu ele, e mai bine s-o ia la fugă, să se întoarcă în larg, să renunţe la acest atac inutil!… Toate naţiunile trebuie să cadă de acord

şi să procedeze altfel, dacă vor să distrugă insula! Back-Cup va fi înconjurată de o centură de nave, pe care piraţii n-o vor putea străbate şi vor muri de foame în ascunzătoarea lor, aşa cum mor animalele sălbatice în vizuini!...

Dar – ştiu lucrul acesta – unor nave de război nu li se poate cere să dea înapoi, chiar dacă ar şti că pieirea lor e sigură. Ele nu vor şovăi să intre în luptă unele după altele, chiar dacă urmează să fie înghiţite de adâncurile oceanului!

Într-adevăr, iată că de la un bord la celălalt se schimbă un mare număr de semnale. Aproape numaidecât după asta, orizontul se întunecă de un fum des, împins de vântul de nord-vest şi cele patru nave se pun în mişcare.

Una din ele le-o ia înainte, cu viteză mai mare, grăbindu-se să ajungă destul de aproape ca să poată trage cu tunurile de calibru mare...

Cu orice risc, ies din gura în care sunt ascuns... privesc cu ochii învăpăiaţi şi aştept, fără s-o pot împiedica, a doua catastrofă...

Nava creşte văzând cu ochii, e un crucişător al cărui tonaj e aproape egal cu al celui scufundat. Niciun pavilion nu pluteşte deasupra lui şi nu-mi pot da seama de ce naţionalitate e. E limpede că forţează focurile la căldări, ca să treacă de zona periculoasă, mai înainte ca o nouă serie de proiectile să-şi ia zborul. Dar cum să scape de puterea lor distrugătoare, doar îl pot ataca pe la spate?

Thomas Roch s-a instalat în faţa celui de-al doilea lansator, în clipa când nava a trecut pe suprafaţa prăpastiei în adâncul căreia se va cufunda la rândul ei, ca şi cealaltă...

Nimic nu tulbură liniştea văzduhului, deşi din larg sosesc câteva adieri.

Deodată, pe bordul crucişătorului, începe să bată toba... O goarnă se aude. Glasul ei de aramă ajunge până la mine...

Am recunoscut goarna asta... E o goarnă franceză... Dumnezeule mare!... Nava care a luat-o acum înaintea celorlalte şi pe care un inventator francez se pregăteşte s-o distrugă este o navă a patriei mele!...

Nu!… Asta nu se va întâmpla… Am să mă năpustesc asupra lui Thomas Roch… Am să-i strig că vasul ăsta e francez. Roch nu l-a recunoscut… dar are să-l recunoască… În clipa asta, la un semn al inginerului Serko, Thomas Roch ridică mâna în care ţine eprubeta…

Atunci sunetul goarnei devine mai puternic. Este salutul în faţa steagului… Un pavilion se desfăşoară în adierea brizei… E tricolorul, pe cer se profilează luminos albastrul, albul şi roşul lui.

Dar ce se întâmplă? Am înţeles!… În faţa steagului ţării sale, Thomas Roch arată ca fascinat!… Braţul lui coboară treptat, pe măsură ce pavilionul urcă încet! Apoi face câţiva paşi înapoi… şi-şi acoperă ochii cu mâna, ca şi cum ar vrea să-şi ferească privirea de faldurile pânzei în trei culori…

Cerule atotputernic! Va să zică în inima asta rănită nu s-a stins încă orice sentiment patriotic, căci, iată, ea bate încă în faţa steagului ţării sale!

Emoţia mea nu e mai mică decât a lui! Cu riscul de a fi observat – dar ce-mi mai pasă acum de asta? — mă târăsc de-a lungul stâncilor… Trebuie să ajung acolo ca să-l sprijin pe Thomas Roch şi să-l împiedic să-şi piardă puterile! Chiar dacă ar trebui să plătesc cu viaţa acest act, vreau, pentru ultima oară, să mă adresez lui, în numele patriei! Vreau să-i strig:

„Francezule! Pe vasul acesta e arborat steagul tricolor! Francezule, o părticică din Franţa se apropie de tine! Francezule… vei fi atât de nelegiuit ca să loveşti în el?”

Dar nu mai e nevoie de intervenţia mea… Thomas Roch n-a căzut pradă uneia din acele crize care-l trânteau altădată la pământ… E stăpân pe el însuşi… Când s-a văzut în faţa steagului, a înţeles şi s-a dat înapoi… Câţiva piraţi se apropie ca să-l împingă iar spre lansator… Dar el îi respinge şi se zbate…

Ker Karraje şi inginerul Serko se reped asupra lui, îi arată nava care înaintează repede, îi poruncesc să lanseze proiectilele… Thomas Roch se împotriveşte, în culmea furiei, căpitanul Spade şi ceilalţi piraţi îl ameninţă, îl insultă, îl lovesc, încearcă să-i smulgă eprubeta din mână…

Dar Thomas Roch aruncă eprubeta la pământ şi o striveşte sub călcâi…

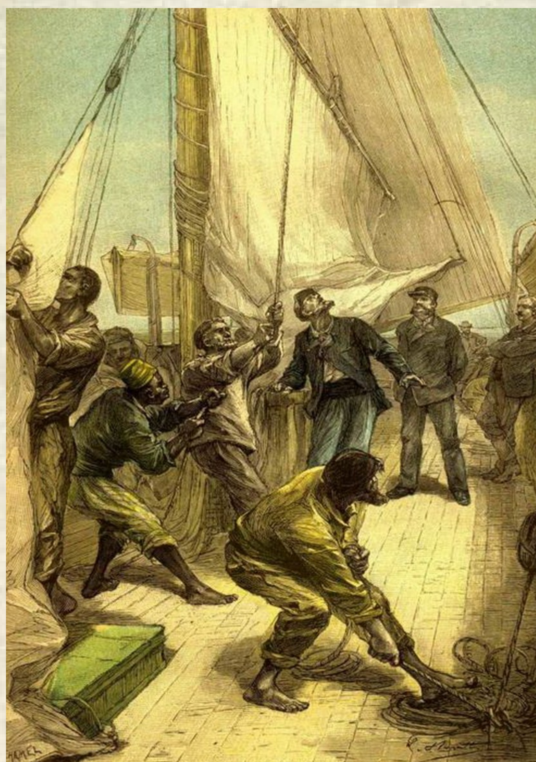
Cât de mare e spaima care pune stăpânire în clipa aceea pe toţi ticăloşii ăştia!… Crucişătorul a depăşit zona periculoasă şi acum ei nu mai pot răspunde proiectilelor, care încep să cadă pe insulă, sfârtecându-i stâncile…

Dar unde-i acum Thomas Roch?… A fost atins de vreun proiectil?… Nu… Îl mai zăresc o dată, în clipa în care se năpusteşte prin coridor…

Ker Karraje, inginerul Serko şi ceilalţi îl urmează, ca să-şi caute un adăpost în interiorul peşterii.

Eu însă, cu riscul de a fi ucis chiar pe locul ăsta, nu accept cu niciun preţ să mă întorc în peşteră! Vreau să-mi fac ultimele însemnări şi, când marinarii francezi vor debarca în promontoriul insulei, voi…

Sfârşitul însemnărilor inginerului Simon Hart.

XVIII
LA BORDUL LUI TONNANT

După încercarea locotenentului Davon, care avusese misiunea de a pătrunde cu submarinul lui în interiorul insulei Back-Cup, autorităţilor engleze nu le mai rămase nicio îndoială că marinarii aceştia îndrăzneţi pieriseră. Într-adevăr, submarinul Sword nu se mai întorsese pe coastele Bermudelor. Se sfărâmase oare, lovindu-se de stâncile submarine, în timp ce căuta intrarea în tunel? Fusese distrus de piraţii lui Ker Karraje? Nimeni n-avea de unde să ştie.

Scopul acestei expediţii, care trebuia să se supună indicaţiilor unui document găsit într-un butoi pe plaja din insula Saint-Georges, era să-l răpească pe Thomas Roch, mai înainte de a fi izbutit să-şi fabrice armele. După răpirea inventatorului francez – şi totodată a inginerului Simon Hart – Thomas Roch trebuia să fie predat autorităţilor din Bermude. După îndeplinirea acestei misiuni, nimeni n-ar mai fi avut a se teme de *Fulguratorul Roch* şi insula Back-Cup putea fi abordată.

Dar după câteva zile, cum submarinul nu se întorcea, toată lumea înţelese că trebuie să-l considere dispărut. Atunci autorităţile hotărâră să pornească o nouă expediţie, în alte condiţii, de ofensivă.

Într-adevăr, trebuia să se ţină seamă că, din ziua în care nota lui Simon Hart fusese încredinţată butoiaşului, trecuseră vreo opt săptămâni. Poate că în momentul de faţă, toate secretele lui Thomas Roch se aflau în posesia lui Ker Karraje.

În urma unei învoieli, încheiată între toate puterile maritime, se hotărî trimiterea unui convoi de cinci vase de război în direcţia Bermudelor. Deoarece în interiorul

masivului insulei Back-Cup exista o peşteră vastă, se va încerca dărâmarea zidurilor ei – aşa cum s-ar fi procedat cu zidurile unui bastion – prin bombardarea ei cu puternicele mijloace ale artileriei moderne.

Escadra se întruni la intrarea golfului Chesapeake, în statul Virginia, şi se îndreptă către arhipelag, în largul căruia sosi în seara zilei de 17 noiembrie.

A doua zi dimineaţă, nava care trebuia să pornească prima la atac se puse în mişcare. Se afla la o depărtare de patru mile şi jumătate de insulă, când trei proiectile o depăşiră, apoi făcură cale întoarsă, o luară de-a curmezişul, făcură explozie la o distanţă de cincizeci de metri de bordul ei şi o scufundă în câteva secunde.

Efectul exploziei, care se datora unei zguduiri formidabile a straturilor atmosferei, unei clătinări a văzduhului, întrecea tot ce putuseră produce până atunci ultimele explozibile şi fu instantaneu.

Cele patru nave rămase în urmă îi simţiră forţa grozavă, izbite şi ele chiar la distanţa la care se aflau.

Din această, catastrofă neaşteptată era cazul să se tragă două concluzii:

I. Piratul Ker Karraje era stăpân pe *Fulguratorul Roch.*

II. Noua armă avea într-adevăr puterea distrugătoare pe care i-o atribuia inventatorul ei.

După dispariţia crucişătorului de avangardă, celelalte nave trimiseră câteva bărci să culeagă pe supravieţuitorii dezastrului, agăţaţi de epave.

Apoi navele schimbară o serie de semnale între ele şi se năpustiră asupra insulei Back-Cup.

Cel mai rapid dintre ele, vasul francez de război Tonnant, porni în fruntea lor, în timp ce celelalte făceau viteză ca să-l ajungă.

Tonnant pătrunse pe o distanţă de o jumătate de milă în zona care fusese răscolită de explozie, cu riscul de a fi distrus de alte proiectile. În clipa în care evolua ca să-şi instaleze tunurile mari, arboră tricolorul.

Din înaltul pasarelelor, ofiţerii puteau zări banda lui Ker Karraje, împrăştiată pe ţărmul stâncos al insulei.

Prilejul de a-i zdrobi pe aceşti răufăcători, înainte de a le fi putut distruge refugiul cu lovituri de tun, era foarte prielnic. În acest scop, Tonnant îşi trase primele salve, care avură drept efect fuga dezordonată a piraţilor spre interiorul insulei...

Câteva minute mai târziu, tot văzduhul fu zguduit de un cutremur atât de puternic, încât s-ar fi zis că întreaga boltă cerească se va prăbuşi în abisurile Atlanticului.

În locul insulei nu se mai vedea decât o grămadă de stânci fumegânde, răsturnate unele peste altele, ca pietrele unei avalanşe. În locul „ceştii răsturnate”, insula arăta acum ca o ceaşcă spartă!... În locul lui Back-Cup rămăsese o îngrămădire de stânci, pe care spumegau apele mării, ridicate de explozie, ca un uriaş val de maree!...

Ce provocase această explozie?... Fusese produsă în mod voluntar de piraţii care-şi dădeau seama că orice apărare era cu neputinţă?...

Tonnant fusese doar uşor atins de sfărâmăturile insulei. Comandantul lui ordonă să se lase la apă toate bărcile, care se îndreptară spre rămăşiţele insulei Back-Cup.

După ce debarcară sub comanda ofiţerilor lor, marinarii explorară aceste rămăşiţe, care se confundau cu bancul stâncos din direcţia Bermudelor.

Ici-colo culeseră câteva cadavre îngrozitor de mutilate, membre împrăştiate, un adevărat noroi însângerat de carne de om... Din peşteră nu mai rămăsese nicio urmă, totul fusese îngropat sub ruine.

Un singur trup rămăsese neatins în partea de nord-est a recifului. Deşi omul acesta abia mai respira, rămânea speranţa că va putea fi readus la viaţă. Întins pe o parte, mâna îi era crispată pe un carnet de însemnări, pe care se putea citi un ultim rând, rămas neisprăvit...

Era inginerul francez Simon Hart, care fu transportat pe bordul vasului Tonnant. În ciuda îngrijirilor ce i se dădură, nu-şi reveni prea curând în simţiri.

Totuşi, citindu-i-se însemnările, redactate până în clipa în care avusese loc explozia în peşteră, s-a putut reconstitui o parte din evenimentele petrecute în ultimele ore pe Back-

Cup.

De altfel, Simon Hart supravieţui totuşi acestei catastrofe, singur dintre toţi cei ce fuseseră, pe bună dreptate, victimele ei. De îndată ce fu în stare să răspundă întrebărilor ce i se puneau, povesti – şi iată ce se recunoscu valabil în urma relatărilor sale, căci aşa se petrecuseră în realitate faptele:

Zguduit până în fundul sufletului la vederea steagului tricolor şi dându-şi seama, în sfârşit, de crima împotriva patriei pe care era s-o săvârşească, Thomas Roch se năpustise prin coridor şi ajunsese până la depozitul în care erau îngrămădite mari cantităţi de explozibil. Apoi, mai înainte ca cineva să-l fi putut împiedica, provocase explozia teribilă care distrusese insula Back-Cup.

Acum, Ker Karraje şi piraţii lui au dispărut, aşa cum a dispărut şi Thomas Roch, o dată cu secretul invenţiei sale!

SFÂRŞIT

CUPRINS

VOYAGES
JULES VERNE
EXTRAORDINAIRES

